HAZEL FISHER

Un zâmbet dulce-amar

Traducerea si adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI

ALCRIS M-94

Capitolul 1

Anna Curtis, în primul an la cursurile pentru asistente medicale ale Scolii Sanitare, ezită puţin în faţa uşii camerei de gardă. Prin uşa întredeschisă, auzi râsul unei femei, apoi numele "Ricky". Bătu uşor, cu mâna tremurând', apoi intră. Probabil că se asculta bârfa asistentei din tura de noapte, dar, în definitiv, n-avea nici un motiv să fie atât de timorată, indiferent cine era înăuntru.

Cum intră, două perechi de ochi îşi îndreptară privirile curioase spre ea, făcând-o să-şi dorească, nu pentru prima oară, să nu fi fost atât de înaltă, cu părul acela ca o cascadă de bucle roşcat-arămii, ochii verzi şi tenul alb delicat.

- Bună! o întâmpină asistenta-şefă, făcându-i semn să se aşeze pe un scaun. Tu trebuie să fii cea din anul întâi, nu-i aşa? Te-am văzut săptămâna trecută.

- Da, doamnă, răspunse Anna încet, aşezându-se într-un colţ si încercând să treacă neobservată.

Ştia, din trista ei experienţă, că felul cum arăta îi atrăgea invidia celor din jur, până când aceştia îşi dădeau seama că era o persoană liniştită şi modestă şi că puţin o interesa cât era de frumoasă. Aşadar, învăţase că era mai bine să încerce să pară cât mai ştearsă. Oricum, asistentelor în situaţia ei - eleve în primul an de pratică - nu li se dădea nici o importanţă la spitalul St. Aidan's, un aşezământ nou, de mărime medie, aflat la mică distanţă de mers pe jos de casa ei.

- Asistentă-elevă A. Curtis, spuse sora-şefă Powell privind ecusonul Annei. Vom fi în total patru; trebuie să mai sosească Pauline Wilson, elevă în anul al treilea şi doamna Barratt, o infirmieră cu multă experienţă.

Cum mai era ceva timp până la ora şapte şi jumătate, Anna rugă să i se dea lista pacienţilor, lăsându-le pe celelalte două să-şi continue conversaţia. Ştia că-i va fi greu în primele zile să asocieze numele cu figurile şi bolile pacienţilor. Era vorba despre un salon pentru bărbaţi, cu douăzeci şi opt de paturi şi o rezervă de patru paturi.

Cel mai grav caz era al unui pacient cu afecţiune

cardiacă, dar mai erau şi doi diabetici şi unul cu hepatită cu un carcinom neoperabil.

După această scurtă trecere în revistă, se trezi ascultând, fără să-şi dea seama, conversaţia celor două colege.

La început mi s-a părut că are ochii albastru-închis, dar, de fapt, sunt albaştri-cenuşii, spuse asistenta care lucrase în tura de noapte.

- Dar chiar sunt, confirmă asistenta-şefă. Are o privire tristă, melancolică, dar fermecătoare ca a unui cocher, şi asta mai ales când i se spune că nu poate obţine ceva ce-şi doreşte ... Uite, de exemplu, când asistenta i-a spus că nu o poate lăsa pe infirmieră să-l ajute la nu ştiu ce treabă. Părea jignit, iar ochii lui, umezi şi înduioşători, semănau cu ai căţelului meu când uit că e ora să-l scot la plimbare.

Pesemne că acest individ, descris ca fiind atât de fascinant, era medicul de salon, se gândi Anna.

Se auziră voci şi zgomote de paşi şi schimbul de dimineaţă se întregi imediat cu celelalte două componente: Pauline Wilson, pe care Anna o cunoştea din vedere, o brunetă plăcută de aceeaşi vârstă cu ea, adică douăzeci şi unu de ani şi doamna Barratt, o femeie cu multă experienţă, de aproximativ patruzeci şi cinci de ani.

- Cam asta este tot, spuse în încheiere asistenta din schimbul de noapte, după citirea raportului. Singura problemă gravă e domnul Graham. Va veni doctorul Smith să-l viziteze mai târziu. Sau, poate omul din Jersey, adăugă ea spre amuzamentul general.

- S-ar putea să vină. Ricky din Jersey, având în vedere că doctorul Tester e bolnav, confirmă asistenta-şefă, întorcându-se spre Anna ca să-i explice: Ricky din Jersey este doctorul Alexandre, medicul specialist. Doctorul Tester, consultantul lui, e bolnav şi-l înlocuieşte doctorul Smith, dar doctorul Alexandre face cea mai mare parte a muncii.

- Şi de ce-i spuneţi aşa? Parc-aţi vorbi despre o varietate de cartofi.

- Pentru că este din Jersey, presupun, răspunse asistenta-şefă, vădit nemulţumită de râsul provocat de remarca Annei.

Cu aceasta, intrară în salon - aripa Park şi află imediat de la doamna Barratt, acea mină de informaţii, că acolo, munca era totuşi mai uşoară decât la salonul destinat femeilor - aripa Coppice.

Cum intră, câteva observaţii admirative din parte pacienţilor o făcură pe Anna să-şi dorească să intre în pământ de ruşine.

- Ieşi mai mult în evidenţă fiindcă eşti roşcată, comentă infirmiera. Nu-ţi face griji, însă; sunt foarte cumsecade. Vei vedea, ai să te simţi ca-ntr-o familie, iar atmosfera este foarte relaxată.

Deocamdată, Anna îşi concentră atenţia asupra familiarizării cu locul respectiv, cu numele pacienţilor, cu atribuţiile ce-i reveneau.

Servirea micului dejun se dovedi a fi o sarcină neaşteptat de grea, în condiţiile în care asistenta-şefă nu făcea decât un gest vag spre pacienţi, iar Anna trebuia să aibă grijă să nu cumva să încurce farfuriile, dând mâncarea destinată unuia dintre ei, altuia.

Doi dintre pacienţi aveau nevoie de ajutor pentru a mânca şi Anna îl preluă pe unul din ei, domnul Cumming - un bărbat scund şi robust, cu mustaţă şi un zâmbet optimist, deşi tocmai suferise un accident de muncă în urma căruia orbise.

-Aha, o voce nouă, se arătă acesta interesat, după ce Anna se prezentă şi-l informă în ce consta micul dejun. Cum arăţi, scumpo?

Eşti o roşcată superbă, sau o blondă frumoasă?

- Nici, nici. Am încărcat furculiţa, domnule Cumming; o puteţi duce spre gură.

Ţinea să facă el însuşi gestul acesta.

- Doar nu eşti cheală! spuse el râzând, după ce mestecă peştele îndelung, procupat.

- încet, domnule Cumming, nu vă agitaţi. Sunt roşcată - roşcată-închis.

Tonul ei, deşi blând, sugera abandonarea subiectului, tot aşa cum sugera şi privirea pătrunzătoare a asistentei-şefe, îndreptate semnificativ spre ea, dar pacientul insista să afle ce culoare au ochii ei şi, răspunse, dându-şi seama cât de mult trebuie să însemne astfel de detalii pentru un om aflat la mijlocul vieţii, care era brusc nevoit să se resemneze cu situaţia de a nu mai vedea.

Cel mai bun mic dejun pe care l-am avut de mulţi ani, soră dragă, îi mulţumi el, în timp ce ea strângea farfuriile şi, ca pentru a se asigura că mai e acolo, lângă el, îşi întinse mâna mare, asprită de muncă, spre ea.

înainte ca Anna să poată reacţiona în vreun fel, inevitabilul se produse: tava cu farfurii căzu cu un zgomot asurzitor.

Pentru o clipă, Anna îşi acoperi faţa cu mâinile, îngrozită, apoi se grăbi să-l liniştească pe domnul Cumming, care nu mai contenea cu scuzele. Şi, cum imediat în spatele ei auzi zgomotul unor pantofi cu talpă de crep, se făcu stacojie, anticipând

reproşurile asistentei-şefe.

întorcându-se repede, se ciocni de posesorul pantofilor cu talpă de crep - nu asistenta-şefă, ci un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat în alb, cu o expresie furioasă şi ochi mari albaştri-cenuşii.

Acesta ignoră scuzele ei şi se adresă pacientului.

- Sunt doctorul Alexandre, domnule Cumming. Welfare v-a găsit un loc lângă Southampton, nu departe de fiul dumneavoastră, vă convine?

Vocea lui blândă o făcu pe Anna să-şi mai revină din spaimă; curăţă repede cioburile şi dispăru cu ele, observând în trecere pantofii mari din piele de căprioară ai doctorului.

- Cum ai putut fi atât de neatentă? o admonestă asistenta-şefă după ce o chemă la biroul ei. Ştii bine că mulţi pacienţi au probleme cu inima şi au nevoie de linişte.

Faptul că eşti în anul întâi nu scuză neglijenţa.

- Nu, doamnă. îmi pare foarte rău.

Era cât se poate de adevărat, deşi nu fusese vina ei. Zgomotul acela deranjase nu numai bolnavii din salon, dar şi pe doctorul Alexandre, cel cu privirea melancolică de cocher, deşi Anna nu avusese timp să-şi dea seama dacă era sau nu aşa.

Mai târziu, asistenta-şefă se oferi să parcurgă

împreună cu ea lista pacienţilor, dându-i informaţiile necesare.

- Secţia Park este un salon cu douăzeci şi opt de paturi şi o rezervă, începu ea. Momentan, însă, rezerva e folosită de secţia pentru femei, care este supraaglomerată. Doctorul Smith, consultantul care-l înlocuieşte pe Paul Tester, este un om foarte diferit. Câţiva pacienţi sunt ai doctorului Carter, care vine să-i viziteze miercurea. Domnul Cumming ţi-a spus ceva despre boala lui? Este adevărat, e orb, dar nu pentru asta a fost adus la noi.

- Nu mi-a spus, dar citisem înainte în fişa lui: a avut hipertensiune, dar acum e aproape vindecat.

- N-aş spune vindecat, ci doar că se simte mult mai bine! Sigur, dacă e precaut, totul va fi bine şi Rick, adică doctorul Alexandre, i-a facilitat internarea într-un azil. Acasă nu are cine să-l îngrijească.

- Pare un om atât de bun. Cât şi-a mai cerut scuze pentru incidentul cu farfuriile ...

- Incident?! Adică a fost vina lui?

- S-a întâmplat, bietul de el. Sper să nu i se ceară să plătească farfuriile sparte.

- De ce n-ai spus? Nu te-aş mai fi certat. Nu lua niciodată asupra ta o vină. Şi-aşa, elevele din primul

an sunt mereu certate pentru câte ceva ... Apoi, este domnul Graham; în această dimineaţă nu s-a simţit deloc bine. Personal, cred că e vorba de autosugestie. Până acum ai vreo nelămurire?

- Nu; din câte îmi dau seama, cei mai mulţi pacienţi sunt cardiaci, doar trei au alte afecţiuni.

- Bolile cardio-vasculare acoperă un spectru larg. în general, avem în cea mai mare parte cazuri de atacuri coronariene. Ei, sper să se obişnuieşti şi să munceşti cu plăcere aici. Presupun că locuieşti în cadrul spitalului.

- Nu; sunt din localitate.

- Şi eu. Acum am apartamentul meu, dar părinţii locuiesc pe Strada Green. Unde locuieşti?

Anna ezită puţin, dar ştia că nu are de ales.

- Ceva mai aproape decât dumneavoastră. în zona Brightling Hill.

- Adevărat?! întrebă asistenta-şefă, cu ochii mari de mirare. Acolo sunt case mari ... să nu-mi spui că eşti proprietara unuia din acele conace.

- Nu chiar ...

- înseamnă că ai un apartament, răsuflă ea uşurată.

Dacă mă gândesc bine, aşa e, unele din ele sunt împărţite mai multor chiriaşi. Tocmai voiam să spun

că, dacă ai avea o astfel de casă, n-ar mai trebui să munceşti.

Anna zâmbi trist. "Chiar am toată casa şi n-am nevoie să muncesc!" ar fi vrut să strige. "Vin la serviciu ca să scap câteva ore de-acasă."

Dac-ar şti asistenta-şefă! Să stai închisă într-o casă veche, împreună cu o mamă suferindă şi câteva femei de vârstă mijlocie ... Nu se plângea că avea grijă de mama ei, mai ales că meseria pe care şi-o alesese o ajuta foarte mult. Probabil acesta fusese motivul pentru care nici mama ei nu protestase, aflându-i intenţia de a urma acest curs.

Restul dimineţii trecu repede, fără vreun alt incident sau vreo gafă îngrozitoare, ceea ce-i redase Annei încrederea în ea însăşi. Celor din jur li s-ar fi putut părea ciudat că era atât de timidă şi nesigură pe ea, dar acesta era rezultatul educaţiei primite de la o mamă autoritară şi severă care o ţinuse sub control strict cu mult înainte de-a avea acel atac coronarian care o transformase aproape într-o invalidă.

- Bună, Anna!

Cum ţi se pare aici?

Era Bryan Harris, unul din cei doi băieţi din clasa ei, care se aşezase lângă ea la rând la cantină.

- Interesant; cred că-mi va plăcea. Deocamdată, e foarte greu să ţii minte atâtea nume.

Băiatul încuviinţă din cap, apoi făcu semn cu mâna unei alte colege, o blondă mignonă, spre care o porni imediat.

Anna era mai mare doar cu doi sau trei ani decât majoritatea celorlalţi colegi de clasă, dar uneori, se simţea cu mult mai bătrână. îi venea greu să se împrietenească, deşi una dintre colege avea douăzeci şi trei de ani, cu doi ani mai mult decât ea.

Şi-acum, se aşeză singură la o masă într-un colţ în timp ce peste tot erau grupuri de tineri care discutau şi râdeau. Abia mai târziu veni şi se aşeză lângă ea Suzie Almazan, o filipineză din anul al doilea şi imediat, Anna se lumină la faţă de parcă brusc, ar fi scăpat de toate grijile.

încă mai fredona încet când se întoarse în salon, hotărâtă să încerce să se poarte cu mai multă dezinvoltură. Din păcate, uniforma ei albă, cam strâmtă, îi accentua formele pline care nu treceau neobservate, după cum îşi dădea seama, făcând-o să se simtă şi mai stingheră.

Venise de acum şi schimbul de după-amiază din care făcea parte şi Albert Grainger, un infirmier prietenos şi simpatic de origine indiană. Acesta îi

zâmbi larg Annei şi fluieră admirativ, măsurând-o din priviri.

Anna rămase în pragul uşii camerei de gardă, vrând de fapt să-ntrebe unde era asistenta-şefă, când auzi în spatele ei o voce pe un ton destul de rece:

- Chiar trebuie să blochezi trecerea, soră?

Doctorul Alexandre îi cuprinse talia cu mâinile şi, fără prea multă delicateţe, o mută într-o parte.

- Ia te uită, o asistentă care roşeşte! Să nu-ţi vină să crezi! comentă el apoi, văzându-i faţa stacojie. Dă-mi fişele domnului Gabriel.

- Poftim?!

Anna nu auzise niciodată de acel domn Gabriel; nu credea să existe un pacient cu un astfel de nume.

- Fişele domnului Gabriel, repetă doctorul foarte rar şi Anna roşi mai tare. Vreau fişa lui, soră!

Simţind ochii aceia albaştri-cenuşii fixaţi asupra ei, Anna începu să caute cu înfrigurare în fişier, mai mult răvăşind dosarele. Din fericire, veni Albert în ajutor.

- Aici sunt, domnule doctor, spuse el întinzându-i dosarul. Era pe birou, scumpo, se adresă el Annei, care întorcându-se, îl privea complet zăpăcită. Vine mâine.

- Aşa este, Albert. Mulţumesc, spuse medicul aruncând spre Anna o privire iritată. Dacă nu vrei să-nveţi nimic, soră, ţi-aş sugera să cauţi un alt serviciu. Presupun că, pentru că eşti frumoasă, îţi petreci tot timpul în faţa oglinzii în loc să ai grijă de pacienţi. Si-acum, pentru numele lui Dumnezeu, pleacă de-aici şi găseşte-ţi ceva de făcut!

- Vino, îţi dau eu ceva de făcut! spuse Albert şi Anna se lăsă condusă afară din încăpere tocmai când asistenta-şefă Powell se-ntorcea.

îl auzi însă pe medic comentând:

- Trebuie să-ţi faci rost de-o cameră de gardă mai mare, sau de o elevă mai mică. Aceasta încurcă pe toată lumea.

Anna auzi râsul asistentei şi îşi stăpâni cu greu lacrimile. Cum de puteau fi atât de răi? Din fericire, o chemă un pacient şi, concentrându-şi atenţia asupra lui, Anna uită pentru moment de propriile necazuri. Un lucru era însă clar: doctorul Alexandre nu era deloc un cocher blând şi trist, cu ochi melancolici şi rugători, ci un câine lup fioros cu colţi ascuţiţi, gata în orice moment de atac. Veni, în sfârşit, ora la care programul ei se termina şi Anna merse la camera de gardă să întrebe dacă mai trebuia să rămână, sau poate pleca. Fusese o zi

lungă, obositoare şi neplăcută.

- Pentru astăzi, ai terminat, dar nu uita că mâine vine şefa
- doamna Noakes.

- Şi ... cum e?

- Să spunem că dacă a avut un weekend nu prea reuşit, vom avea cu toţii de suferit.

Mai bine nu-ntreba! Avusese şi aşa o zi proastă şi se gândea deja cu groază cum avea să fie următoarea. în orice caz, dacă mai continua să aibă astfel de ciocniri cu medicul de salon, zilele ei acolo îi erau numărate. Din fericire, nu va avea aceleaşi probleme cu medicii consultanţi, pentru că aceştia nu dădeau nici o importanţă infirmierelor şi asistentelor, ca şi cum ar fi constituit o formă inferioară de viaţă.

Lucrase, cu câteva scurte ocazii, cu consultantul locţiitor, doctorul Smith - vroia să pară mai rău decât era în realitate. Despre doctorul Carter nu ştia nimic. Pe doctorul Paul Tester îl ştia din auzite: cam libertin, dar bun din punct de vedere profesional, de asemenea dinamic, cu o personalitate puternică, determinându-i pe ceilalţi să acţioneze după cum dicta el. Asemănător doctorului Alexandre, în această privinţă. Ah, individul acela! Refuza să se

gândească la el, dar nu şi-l putea scoate din minte. Era nepoliticos, arogant, îngrozitor de grosolan. Nu avea nici un drept să spună despre ea că e prea mare pentru acea încăpere. De fapt, era mult mai înalt şi, cu umerii lui laţi umplea cu adevărat cadrul uşii. Anna nu înţelegea ce găsea asistenta-şefă Powell de admirat la el, căci nu avea nimic atrăgător nici ca fizic, nici ca personalitate.

Casa era la o distanţă de douăzeci de minute de mers pe jos, iar drumul trecea printr-un teren de joacă, şi apoi continua de-a lungul unei alei slab luminate.

"Oare cum s-o simţi mama?" se gândi ea.

Aceasta era îngrozitor de singură şi-i era întotdeauna greu când Anna revenea la muncă după câteva zile libere. După atacul coronarian de care suferise, ducea o viaţă ca de invalidă, iar Anna avea mult de luptat ca s-o facă să-şi schimbe această mentalitate şi s-o convingă de faptul că o viaţă mai activă i-ar face bine.

Deodată, o mişcare dincolo de gardul viu o făcu să tresară.

Să fie Jasper, pisica? Din întuneric se materializă o formă.

- Sunt eu, Anna! şopti o voce răguşită.

- Ah, Mike!

în clipa următoare era în braţele lui şi toate neplăcerile acelei zile dispărură ca prin farmec.

- Credeam că nu mai vii. Parcă te-aş fi aşteptat de ore întregi, spuse Mike Forster râzând şi, luând-o de mână, făcură câţiva paşi în direcţia din care ea tocmai venise.

- Nu pot să întârzii. Mama îşi va face griji şi va telefona la spital dacă nu sunt acasă la cinci.

- Mama asta a ta este prea autoritară! izbucni el, iar când Anna vru să protesteze, îi acoperi buzele cu un sărut.

Era un sărut care o copleşea cu o dorinţă mai puternică decât îngrijorarea pentru mama ei. îl iubea! Era nedrept că trebuia să se întâlnească aşa, de parcă s-ar fi ascuns de un soţ sau de o soţie. Se iubeau şi nu exista nici un motiv să nu se căsătorească.

Asta, în cazul în care Mike intenţiona acest lucru. Şi-apoi, asta putea s-o omoare pe mama ei. Ce s-ar întâmpla dac-ar bănui? Bineînţeles, ar face o scenă ... ceea ce i-ar fi fatal.

Gândul acesta o îngrozi. Instinctiv, privi spre Mike, sperând la o consolare din partea lui. Fiind deja aproape întuneric, nu-i mai distingea bine faţa.

Era doar puţin mai înalt decât ea şi, ca întotdeauna, netuns, ceea ce-o făcea să simtă şi mai multă tandreţe şi dragoste pentru el. Cu toate acestea, când vru s-o cuprindă din nou în braţe, Anna se opuse.

- Trebuie să plec, Mike, mă aşteaptă la ceai.
- Oh, bine! Dar, ascultă, am o veste bună pentru tine. Inima ei se umplu de speranţă. Poate avea să-i spună că nu

mai era necesar să se ascundă, că găsise o modalitate de a-şi declara dragostea fără s-o supere pe mama ei. Aştepta, cu răsuflarea tăiată.

Capitolul 2

-Am găsit un apartament nou pe strada Shipley, anunţă el plin de sine.

- Minunat, spuse Anna, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Vei sta în continuare cu ceilalţi băieţi?

-Nu, tocmai asta e grozav. Voi sta singur - şi e aproape de spital, aşa că vei putea veni acolo la prânz.

înainte ca Anna să aibă timp să protesteze, o luă în braţe şi, de data aceasta, gestul lor avea ceva din dramatismul unei disperări.

-Trebuie să plec, Mike. îţi doresc mult succes cu noul tău apartament.

Anna rosti aceste cuvinte încet şi, smulgându-se din strânsoarea lui, o porni spre casă.

-Aşteaptă, Anna! Credeam că ai să te bucuri.

Am putea petrece momente foarte plăcute acolo ... Ai pregăti ceva de mâncare ... ar fi ca şi când am fi căsătoriţi.

- Da, poate ... Voi trece pe la tine după ce te instalezi şi ... mai vedem atunci.

- Bravo! Aşa te vreau.

Anna rămase pe loc, ascultându-i paşii îndepărtându-se. Ochii i se umplură de lacrimi de frustrare şi, pentru a-şi înfrâna hohotele de plâns

gata să izbucnească, atinse ca pe un talisman micul medalion care, agăţat pe un lanţ subţire de aur, închidea în el o minusculă fotografie a lui Mike. O fotografie şi un medalion de care mama ei nu ştia nimic.

O aşteptaseră la ceai, ca întotdeauna, şi acum Anna se simţea jenată: ele, toate trei, erau atât de bune cu ea, iar ea, o fată egoistă care vroia mereu mai mult de la viaţă.

Mama ei, Jennifer, o femeie înaltă şi plină, încă nu împlinise cincizeci de ani. Anna moştenise de la ea culoarea părului, roşcat-închis, şi formele generoase. Doar ochii verzi şi mari erau ca ai tatălui ei - profesor universitar, mort cu şase ani în urmă.

Jennifer încă nu se obişnuise cu absenţa lui şi uneori spunea că-l vede stând pe scaunul lui preferat, la birou.

Celelalte două persoane care locuiau împreună cu ele erau Mary Dixon, asistenta medicală a mamei ei şi doamna Jenkins, bucătăreasă şi menajeră. în plus, îi mai aveau angajaţi pe doamna Walker, care venea pentru muncile mai grele din gospodărie şi un grădinar care venea de două ori pe săptămână şi care, în timpul iernii, făcea tot felul de alte munci.

- Anna, draga mea, ai întârziat, spuse mama ei

îngrijorată. Ce s-a întâmplat? Ai avut o zi grea? Mergi să te speli şi să-ţi schimbi uniforma asta strâmtă şi povesteşte-mi ce mai e la spital.

Doamna Curtis era întotdeauna interesată de ceea ce se-ntâmpla la spital; dacă mai întâi fusese şocată de hotărârea Annei de-a lucra ca asistentă medicală, acum părea chiar mulţumită. în general, mama şi fiica se-nţelegeau bine şi Anna se obişnuise cu firea posesivă a mamei. Dar povestea cu Mike...

Singură în camera ei, în timp ce-şi schimba hainele, mai deschise o dată medalionul şi-l privi pe Mike Forster. Brunet, cu părul creţ, sârmos care, parcă întotdeauna prindea viaţă sub mângâierile ei, părea s-o privească şi el din fotografie, cu ochii aceia mari albaştri plini de iubire; sau era doar privirea poznaşă, ca şi cum Mike era gata să izbucnească în râs? Degetele ei închiseră medalionul cu un gest convulsiv.

Mike Forster era singurul secret faţă de mama sa. Se cunoscuseră vara trecută, în Bournemouth. Ea şi Mary o convinseseră pe Jennifer să meargă acolo în vacanţă. Era destul de aproape de casă şi un loc liniştit, unde multe doamne în vârstă veneau în mod regulat să se recreeze, iar Anna reuşise să găsească puţină libertate.

în timpul uneia din plimbările ei singură, Mike venise direct la ea şi o întrebase dacă are brichetă, deşi, mai târziu, recunoscuse că fusese doar un pretext.

Anna se simţise flatată că un tânăr atât de frumos ca Mike era atras de ea şi între ei începuse, în modul cel mai firesc, o idilă. întâmplător, Mike locuia tot în Middleborough, într-un apartament pe care-l împărţea cu alţi cinci tineri.

Relaţia lor era pur platonică - deocamdată, deşi Anna era nerăbdătoare să i se dăruiască, deoarece îl iubea şi era sigură că şi el o iubeşte. Era convinsă că erau făcuţi unul pentru celălalt şi că nu ar fi fost vorba doar de o relaţie trecătoare de o noapte. Ar fi vrut să spună lumii întregi că-l iubeşte pe Mike şi că nu i-ar refuza nimic.

Vroia să se căsătorească şi să-şi petreacă tot destul vieţii împreună cu el. Uneori se-ntreba, însă, dacă şi el o iubeşte atât de mult ca să-şi asume o astfel de responsabilitate, mai ales că băieţii se maturizau mei greu, iar el avea doar douăzeci şi trei de ani.

Deocamdată, spera că, într-o bună zi, va ajunge şi el să gândească la fel ca ea. Toate la timpul lor ...

- Hei, soră!

Anna se-ntoarse brusc, aproape pierzându-şi boneta apretată, caraghioasă, care niciodată nu-i stătea fix pe cap.

- Da, domnule doctor, răspunse ea destul de liniştită, deşi prezenţa doctorului Alexandre acolo era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Un zâmbet vag ridică colţul buzelor acestuia apoi dispăru atât de repede, încât Anna începu să se întrebe dacă nu cumva
i se păruse.

- Lasă-mă pe mine ...

Cum Anna încă se mai străduia să-şi prindă boneta, îi dădu la o parte degetele reci de emoţie şi fixă bine clamele în păr, după care făcu un pas înapoi şi-o privi plin de admiraţie.

- Cred că aşa mai merge ... Am făcut o treabă bună, pot spune.

- Mulţumesc, domnule doctor.

Anna rămase pe loc, presupunând că urma să primească o sarcină. Desigur, îi displăcea stilul lui arogant, dar recunoştea că ochii săi erau într-adevăr minunaţi. Cum doctorul continua să tacă, privind-o de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în minte figura ei, începu să se neliniştească. Si-aşa, statura şi părul ei roşu o făceau să iasă destul în evidenţă!

- Trebuie să-mi cer scuze, începu el, în timp ce Anna, uluită, deschise gura ca pentru a rosti ceva, apoi o-nchise din nou. îmi cer scuze pentru că te-am certat fiindcă nu ai ştiut că domnul Gabriel urma să fie internat astăzi. Nu mi-am dat seama că era prima ta zi de practică în salon.

- Nu-i nimic, domnule doctor, spuse ea răspunzând cu un zâmbet larg zâmbetului acestuia, acum cât se poate de evident.

Dar, pesemne că o astfel de reacţie din partea ei era cam îndrăzneaţă, căci zâmbetul lui se şterse imediat, lăsând locul obişnuitelor trăsături severe.

- Mulţumesc încă o dată, domnule doctor, spuse ea şi plecă mâhnită.

Indiferent ce va face ea, acel individ tot nu va fi mulţumit.

în ziua aceea lucra până târziu, aşa că, măcar avea să fie scutită de prezenţa şefei, începând de pe la aproximativ ora cinci după-amiază.

Era încă devreme când ajunse la camera de gardă, dar şefa era deja acolo. Era mult mai tânără decât şi-o imaginase ea, probabil spre treizeci de ani, cu părul negru aranjat într-o coafură sofisticată şi ochi căprui, fardaţi foarte pronunţat - ochi reci, remarcă Anna.

- Sunt eleva-asistentă Anna Curtis, spuse ea încercând nici măcar să nu zâmbească, pentru ca nu cumva s-o supere.

Asistenta-şefă superioară, doamna Noakes, se încruntă uşor.

- Da, asistenta-şefă mi-a spus de tine. Zicea că domnul doctor Alexandre s-a împiedicat tot timpul de tine.

- Doar o singură dată s-a întâmplat; a venit atât de încet, încât nici nu l-am auzit.

- Ai grijă să nu se mai repete. Sunt şi aşa destule probleme în salonul acesta şi nu e cazul să-l mai enervăm şi pe doctorul Alexandre. Si el este nou aici şi încă nu cunoaşte bine cum funcţionează totul în detaliu. Va trebui să-l instruiesc eu ...

Annei nu-i plăcea această individă, dar, cum asistentele-şefe, şi cu atât mai mult, asistentele-şefe superioare, cărora li se subordonau chiar şi primele, făceau legea în fiecare salon, era hotărâtă să se străduiască să nu-i dea nici un motiv de nemulţumire. Numai de nu i-ar plăcea de doctorul Alexandre, se gândi ea, îngrijorată, căci asta ar complica lucrurile făcând-o mai puţin obiectivă. Cu toate că observase pe mâna ei o verighetă, când, cu un semn, o trimisese s-o caute pe asistenta Hatcher.

Aceasta, originară din Insulele Mauritius, discuta cu un pacient şi Anna ezită puţin. Pacientul o văzu primul - domnul Pearson, un omuleţ care se plângea tot timpul şi pentru care nimic nu era bine. Deja Anna îi căzuse în dizgraţie, căci nu reuşise să-i aducă suficient de repede apă rece.

- Tu eşti noua elevă în primul an? o întrebă asistenta, zâmbindu-i. în sfârşit, o faţă prietenoasă, se gândi Anna, luminându-se la faţă.

- A fost aici şi ieri, soră, interveni pacientul. Este foarte înceată.

Asistenta se mulţumi doar să-l mângâie pe mână, adresându-se apoi Annei:

- Să mergem. Cum te numeşti?

- Anna Curtis, doamnă asistentă Hatcher.

- Spune-mi Reshma. Toată povestea asta cu doamnă asistentă X şi doamnă asistentă Y este mult prea oficială. Ajută-mă te rog, să-l ridicăm pe domnul Wendlesham; are nevoie să stea o oră pe marginea patului. După aceea, voi merge să mănânc, fiindcă sunt venită de la şapte şi jumătate.

Anna avu o strângere de inimă: acela era pacientul în legătură cu obiceiul căruia de-a ciupi asistentele o avertizase Ruth Barratt.

- Am venit să te ajutăm să te ridici, domnule

Wendlesham anunţă Reshma ferm, preîntâmpinând astfel intenţia acestuia de a protesta.

îl ajutară amândouă să-şi pună halatul, apoi să se aşeze în fotoliul de lângă pat.

- Nu e mai bine aşa? întrebă Reshma învelindu-l cu o pătură.

Domnul Wendlesham mormăi nemulţumit, fixând-o însă cu o privire îndrăzneaţă pe Anna. Aceasta încercă să se bucure pentru el, văzând în gestul lui dovada sigură a apropiatei însănătoşiri. îl lăsară acolo, fără să mai insiste să-l ducă în sala de zi, alături de alţi pacienţi.

- Este un solitar, explică Reshma.

Trebuie însă supravegheat. E în stare să-ncerce să se ridice în picioare şi şefa a spus că nu are voie decât să stea o oră liniştit pe scaun. Si ... cuvântul ei e lege.

- Mi-am dat şi eu seama, încuviinţă Anna, îndreptându-se spre camera de gardă.

Văzu imediat cum o asistentă îi face semn să vină. Se grăbi, închipuindu-şi că e o urgenţă; o găsi pe asistenta-şefă superioară, aşteptând-o, enervată de întârzierea ei, pentru a putea citi raportul schimbului de după-amiază.

- Timpul este esenţial! o admonestă ea. încă n-ai

învăţat că trebuie să te grăbeşti?

Anna îşi ceru scuze, deşi nu era de vină şi şefa începu să citească raportul.

- Dumneata, soră Lulu! se adresă ea Elizei Lulu, de origine africană, elevă în anul al doilea. Pacientul care vine mâine, somnul Snowden, face tratament cu citostatice. Ce sunt astea?

Anna asculta cu interes, bucuroasă că şefa era dispusă să le înveţe, chiar dacă o făcea într-o manieră dură.

- Sunt în legătură cu cancerul, răspunse aceasta după o lungă ezitare.

- Sigur că da, din moment ce-am spus că are această boală. Dar cum acţionează? Cum o altă elevă trebui să dea răspunsul în locul ei, şefa nu întârzie să taxeze această lacună cu o pedeapsă.

- Până joi, vreau un referat cu toate medicamentele citostatice şi cu acţiunea lor.

- Dar mai am de făcut şi un raport despre pacienţi, protestă Eliza cu o îndrăzneală care o miră pe Anna. Si-apoi, nu mai am decât patru săptămâni de stagiu aici.

- în acest caz, te sfătuiesc să le foloseşti mai bine decât pe primele opt. Si, ca să nu se mai ajungă în această situaţie, continuă ea adresându-se Annei, am

să te rog, soră Curtis, să citeşti cât poţi de mult despre bolile de inimă, în special afecţiunile coronariene şi să-mi prezinţi un referat. îţi dau trei săptămâni pentru aceasta.

După raport, Anna ieşi imediat după Eliza - la timp ca să-l oprească pe domnul Wendlesham de a se ridica.

- Vroiam doar să văd dacă îmi mai funcţionează picioarele, soră.

- Vă cred, dar nici nu vă imaginaţi ce moarte în chinuri îmi va pregăti şefa dacă vede că v-am lăsat să riscaţi. Eliza, vrei să te ajut la ceva?

- Eu nu prea fac mare lucru.

Voi sta eu şi voi discuta cu domnul Wendlesham în timp ce faci tu paturile.

în curând, Anna îşi dădu seama că Eliza avusese dreptate; într-adevăr, nu făcea nimic, aşa că ea şi Ruth trebuiră să muncească toată după-amiaza.

Reshma plecă la patru şi jumătate şi şefa la cinci, în locul ei rămânând asistenta-şefă Powell, care făcea două ture în acea zi, fapt ce o nemulţumea profund.

Anna ştia că elevelor nu li se cerea să facă astfel de schimburi - şi dimineaţa, şi după-amiaza, în aceeaşi zi, cu o pauză de câteva ore între ele - decât

când ajungeau în anul al treilea, şi chiar şi atunci, foarte rar. Aşadar, cu atât mai mare i-a fost surprinderea când asistenta-şefă Noakes i-a spus că va trebui să lucreze astfel în ziua următoare.

- Doctorul Carter îşi va face vizita dimineaţă, îi explică şefa, apoi doctorul Tester îl va însoţi pe medicul de salon la vizita de după-amiază, aşa că am nevoie de personalul cu mai multă experienţă atunci.

Sigur, Anna înţelegea situaţia, dar nu ştia cum avea să primească mama ei această veste, din moment ce o irita şi simpla idee că ajungea acasă la ora zece seara din schimbul obişnuit de după-amiază. Ar fi putut să-i citească în cele câteva ore ale pauzei de prânz - întotdeauna o binedispunea lectura. Asta însemna, însă, să piardă vizita doctorului Alexandre. Ei, cu atât mai bine, şi-aşa îi displăcea individul acela.

Iritată şi tristă fără să ştie de ce, merse la cantină în pauza de ceai. De obicei, se serveau sandvişuri şi fursecuri la ceai, dar atmosfera era plăcută. Se aşeză la o masă lângă fereastră, de unde putea să vadă picăturile de ploaie care băteau uşor în geam, prelingându-se apoi pe pervaz. Se gândi că nu va fi deloc plăcut să meargă pe jos până acasă, pe acea ploaie. Când tatăl ei trăia, aveau maşină. Păcat

însă că ea nu ştia să conducă. Mama sa şi-ar fi permis şi acum să cumpere maşină, iar ei i-ar fi fost mai uşor decât să traverseze singură, noaptea, terenul de joc, în drum spre casă. Dar, dacă făcea măcar aluzie la aşa ceva, mama ei şi-ar fi făcut atâtea griji, încât nici n-ar mai fi lăsat-o să vină la spital. Oftă, privind trist ceaiul din cană, unde probabil că se spărsese din nou pliculeţul.

- Nu-ţi place ceaiul, se auzi o voce amuzată.

Imediat, doctorul Alexandre îşi trase un scaun vizavi de ea şi se aşeză. Avea nevoie de un spaţiu destul de mare pentru picioarele lui lungi, lucru de altfel valabil şi pentru Anna, aşa că genunchii lor se atinseră, dar el păru că nici nu observase.

Anna, însă, simţi din plin căldura acelei scurte atingeri şi un fior o străbătu tot trupul.

îşi retrase uşor picioarele sub scaun, cu un gest cât mai firesc posibil, dar privirea uşor amuzată a ochilor lui albaştri-cenuşii o făcu să roşească. Si, cum medicul continua s-o examineze, Anna se-mbujoră şi mai mult, simţindu-se un exemplar studiat sub lupă.

- Mă scuzaţi, dar trebuie să plec, spuse ea, încercând fără prea mult succes să nu se-mpiedice nici de picioarele scaunului, nici de ale doctorului.

Era pe punctul de a cădea când acesta o prinse de braţ, sprijinind-o de el.

- întotdeauna eşti atât de neîndemânatică, sau e din cauza mea? întrebă el în glumă.

- Cred că e din cauza vremii; doar o raţă s-ar simţi în elementul ei, zilele acestea.

Doctorul râse, dând la iveală dinţi de un alb strălucitor, contrastând puternic cu tenul bronzat. Fără să vrea, Anna se-ntrebă de unde putea avea acel bronz în decembrie.

- Trebuie să mergi mult pe jos până acasă?

- Nu ... Se opri de-a spune "Brighthing Hill" şi încercă să dea un reper mai vag: până în spate la Park Ward.

- Unde-ai spus că locuieşti?

îi răspunse; ce-ar fi putut face altceva?! Acum se aştepta să
i se reproşeze că este una din acele persoane bogate care locuiesc acolo. Spre uşurarea ei, remarca lui a fost de cu totul altă natură.

- Cunosc zona. Sunt case vechi ... şi o alee întunecoasă duce acolo.

- Scurtez drumul prin terenul de agrement. Astfel, nu mai rămâne decât o mică porţiune din alee de parcurs.

- Pe întuneric? Nu ţi-e teamă că s-ar putea să fii violată?

întrebarea lui veni pe un ton atât de firesc, încât, pentru
câteva clipe, Annei i se păru că nu-nţelege bine.

- Ah, nu ... Nu m-am gândit niciodată. Râse, încercând să pară nepăsătoare; sigur că se gândise, dar se liniştea ştiindu-se suficient de înaltă şi de puternică pentru a face faţă oricărui atacator. Sunt destul de mare pentru a avea singură grijă de mine.

- Si dacă sunt doi? Sau o bandă întreagă? întrebă el rece, în timp ce Anna scutură din cap, ca pentru a pune capăt acelei discuţii. Uite: dacă poţi să rămâi până la zece, te duc eu acasă cu maşina.

- Pentru ce Dumnezeu aţi face-o? se trezi ea spunând, înainte de a-şi da bine seama ce face. Ah, desigur, este foarte amabil din partea dumneavoastră, încercă ea să-şi repare gafa, dar trebuie să fiu acasă înainte de ora zece.

- Nu mai contează zece - cincisprezece minute în plus. Să nu-mi spui că te-aşteptă tata la uşă cu ceasul în mână.

Anna fugi, neputând să mai suporte glumele lui. Nu, nu tatăl o aştepta cu ochii la ceas, ci mama. Dacă accepta oferta plină de amabilitate a doctorului

Alexandre, mama ei ar fi îngrozitor de îngrijorată de întârziere; dacă i-ar telefona să-i explice de ce întârzie, ar deveni foarte suspicioasă şi i-ar pune tot felul de întrebări, iar dimineaţa, asistenta care avea grijă de ea i-ar reproşa noaptea agitată pe care i-o cauzase pacientei ei. Oricum nu era bine, oricât încerca să găsească o soluţie dacă n-ar fi fost vorba despre medicul-şef, nu şi-ar fi făcut deloc griji. Dar şi-aşa îl enervase destul ...

Se-ntâmplă să mai întârzie puţin cu diferite treburi în salon, aşa că se făcu zece fără un sfert când se grăbi spre ieşire. Ploua şi era frig, dar trebuia să iasă.

- Hei! Soră Curtis!

Se-ntoarse, îngrozită că trebuie să mai rămână.

Doctorul Alexandre venea grăbit spre ea.

- Am reuşit să termin puţin mai devreme. Mi-era teamă să nu fi plecat cumva.

Când zâmbetul i se oglindi de pe buze în priviri, Anna îşi dădu seama pentru prima dată cât de atrăgător era. Privirea aceea directă îi făcea inima să-i bată mai tare şi, pentru a se linişti, se strădui să se gândească la Mike.

- Aşteaptă puţin, să aduc maşina. Cel puţin, n-o să te plouă, soră Curtis. Soră Curtis ... e obositor să

tot spui aşa ... Anna parcă te cheamă, nu-i aşa? Din moment ce suntem în afara orelor de serviciu, putem să ne spunem Rick şi Anna. Vin imediat.

Luă umbrela din mâna ei şi porni repede prin ploaie spre maşină, lăsând-o să recapituleze în gând, bulversată, evenimentele care se precipitaseră ameţitor: avea să-i spună Rick, o va duce acasă cu maşina, aşa că nu va întârzia, şi-l va ruga să oprească la mică distanţă de casă, ca să evite orice întrebări din partea mamei. Era prea frumos pentru a fi adevărat.

- Anna! Te-aştept de ore în şir!

Si vocea şi cuvintele rostite sunau atât de cunoscute încât Anna nu trebuia să se mai uite în direcţia de unde veneau. închise ochii dorindu-şi din toată inima ca Mike să nu fi venit s-o conducă acasă. Aproape că avu senzaţia că era vorba de-o iluzie optică.

- Anna, pentru Dumnezeu, n-am la dispoziţie toată noaptea! spuse el exasperat, cuprinzând-o pe după umeri.

Tocmai atunci, parcă în transă, Anna îl văzu pe doctorul Alexandre coborând din maşină, privind încurcat şi furios cum buzele lui Mike le atingeau uşor pe ale ei.

Capitolul 3

După un schimb de priviri cu Mike, doctorul Alexandre se uită la Anna plin de dispreţ. Un muşchi îi zvâcni în colţul gurii şi ochii lui căpătaseră o nuanţă cenuşie.

- îmi pare foarte rău domnule doctor, se scuză Anna cu voce slabă, umezindu-şi buzele uscate, în timp ce Mike îşi mută privirea, suspicios, de la unul la celălalt. Prietenul meu a venit să mă ia cu maşina, reuşi ea să rostească până la capăt, îmbujorându-se din ce în ce mai mult.

- Mă bucur că te duce totuşi cineva cu maşina, spuse doctorul, aruncând o ultimă privire dezaprobatoare spre Mike şi ridicând nepăsător din umeri. Noapte bună, soră.

După care, porni cu paşi mari spre maşină. Cu siguranţă, o va duce din nou în parcare, căci locuia într-un apartament în cadrul spitalului.

Tot acest deranj pentru ea ... Anna se simţea foarte jentă.

- Ce-i cu el? E prieten cu tine?

- Nu, dar a fost foarte amabil din partea lui că s-a oferit să mă ducă acasă cu maşina. Să mergem, Mike. Trebuie să ne grăbim, ca să ajung înainte de zece.

- Ah, înainte de zece, o femeie în toată firea! Până şi Cenuşăreasa avea voie să întârzie până la miezul nopţii.

- Mama îşi face o mulţime de griji. Ti-am spus că a suferit un atac şi trebuie protejată.

- Aşa va fi întotdeauna? se plânse el morocănos, conducând-o repede spre maşina sa sport. O să ne ascundem la nesfârşit prin colţuri şi o să ne grăbim, ca mama ta să nu fie îngrijorată? Nu vom fi niciodată liberi?

- Sper că, pe măsură ce starea sănătăţii ei se va îmbunătăţi, voi avea mai multă libertate. Când se va convinge că nu e o invalidă, aşa cum încă se consideră acum, va fi mai uşor şi pentru mine ... de fapt, pentru noi.

Era clar că Mike nu o credea, după cum continuă să conducă în tăcere.

De altfel, ea însăşi se întreba când se vor întâmpla toate acestea.

Ajunşi în faţa casei, Mike încercă s-o ia în braţe, dar, terorizată de gândul că întârzie, Anna îl respinse.

- Nu, Mike, e trecut de zece şi sora o să sune dintr-o clipă în alta la spital.

într-adevăr, sora Dixon, o femeie ca un buldozer,

cu faţa prematur ridată, fardată cam strident, era uneori o adevărată pacoste, cu obiceiul ei de-a se lamenta inutil.

- Să telefoneze! Vreau un sărut de "noapte bună" - măcar atât poţi face pentru mine.

Dându-i mâinile la o parte cu un gest autoritar, Mike îi acoperi buzele cu ale lui, iar Anna închise ochii, fericită. Pesemne, asta era adevărata dragoste. Se cuibări şi mai aproape de el, visând la chipul lui oarecum uscăţiv, cu ochii aceia cenuşii-albaştri sfredelitori, plini de dorinţă şi ...

Deodată, se trase speriată de la pieptul lui, scoţând un ţipăt - îşi dădu seama că sărutul lui Mike o făcuse să viseze la Rick Alexandre.

- Ce s-a-ntâmplat?

Chiar aşa zăpăcită, cu mintea confuză, cum era, Anna pricepu frustrarea din vocea lui şi, când o cuprinse din nou în braţe, rămase supusă, inertă, căutând, cu gândul departe, un răspuns: cum putea fi atât de ticăloasă?! Doar îl iubea pe Mike. Cum mai avea loc, în subconştient, un alt bărbat?

De data aceasta, lipsa ei de reacţie îl înfurie.

- Stii bine cum se numesc femeile ca tine: ademenesc bărbaţii, se lasă mângâiate, ca apoi, în momentul culminant, pur şi simplu să-l abandoneze.

- Ah, Mike, n-am avut intenţia asta, dar, crede-mă, e târziu şi nu mai avem timp de sărutări.

Vocea ei se pierdu într-o totală nelămurire, conştientă fiind că se bucura că nu mai aveau timp. Hotărât lucru, trebuia să fie puţin singură, să se gândească.

Zorii zilei de miercuri aduceau o vagă promisiune de timp frumos pentru mai târziu. Aşa cum bănuise Anna, mama ei se arătase foarte nemulţumită aflând că va fi de serviciu toată ziua! Tot ce putuse face Anna a fost să-i promită că, dacă totul mergea bine, avea să vină acasă în pauza prelungită de la prânz. In noaptea care trecuse şi acum, dimineaţă, în drum spre spital, Anna se gândise la doctorul Alexandre.

Era ridicol ca ochii lui, chiar şi aşa pătrunzători şi obsedanţi cum erau, să aibă un efect atât de puternic asupra ei şi totuşi, nu se putea gândi la altceva. Ii revedea fiecare trăsătură şi fără să vrea, zâmbi amuzată.

- Bună, ochi verzi! spuse Bryan Harris, făcând-o să tresară. Am văzut clar că zâmbeai ...

- Am şi de ce - astăzi fac tură prelungită, încercă ea să schimbe centrul de interes al discuţiei.

- Bine, dar abia din anul al treilea ar trebui să ni se ceară aşa ceva!

- Stiu, dar şefa are nevoie de asistentele cu experienţă pentru vizita doctorului Tester, care vine special din concediul de boală pentru a-şi vedea pacienţii.

- Da, l-am cunoscut ... înalt, dinamic, cu ochi căprui reci. Am impresia că şefa îl place, nu-i aşa?

- Nu ştiu, păru ea sincer surprinsă. Cred că e căsătorită, dar ...

Ezită; vru să spună că, mai degrabă îi plăcea de doctorul Alexandre, dar se abţinu, ca şi cum nici ea n-ar fi vrut să dea crezare acelui zvon.

Si totuşi, ar fi fost foarte posibil, mai ales că erau apropiaţi ca vârstă şi amândoi interesaţi de succesul profesional. Dar şi doctorul Tester părea să fie un bărbat atrăgător, din câte auzise. Si-ar fi dorit - nici ea nu ştia de ce - ca şefei să-i placă de medicul consultant, nu de Alexandre.

îl văzu pe acesta în salon, în timpul dimineţii, dar îşi caută de lucru, evitând să-l întâlnească direct! Ce altceva i-ar fi putut spune decât să-şi ceară din nou scuze. Cu toate că, de fapt, îl scutise de un drum.

- Soră! o smulse vocea pacientului din gândurile ei. Parcă l-am auzit pe domnul doctor Alexandre ...

Anna tresări, văzându-l pe acesta schimbând brusc direcţia şi venind spre ei.

- Bună dimineaţa, domnule Cumming. Se anunţă o zi superbă şi mi se pare că aud chiar un cântec de păsări, râse doctorul.

Anne îşi plecă privirea, aşteptând ca acesta să plece mai departe.

- Nu se poate! Nu este posibil în decembrie!

- Inseamnă, atunci, că m-am înşelat, admise doctorul, la fel de bine dispus, părând s-o ignore total pe Anna, deşi era prea înaltă pentru a putea trece neobservată.

- Pesemne că sunteţi îndrăgostit, domnule doctor. Asta trebuie să fie.

- Nu este exclus, încuviinţă Rick Alexandre, după care plecă, fără a-i acorda nici o atenţie Annei.

Indrăgostit, dar de cine? se gândi Anna, continuând să facă ordine în dulapuri. De doamna Noakes, şefa? Dădu din cap, neîncrezătoare.

- Te roagă, asistenta-şefă să mergi în salonul alăturat, să însoţeşti o pacientă la analize, veni s-o anunţe Pauline Wilson. După aceea, a spus că poţi să iei prânzul mai devreme şi să faci pauză până la patru şi jumătate.

O foloseau acum şi în alte saloane! Oricum, parcă tot era mai bine decât să simtă permanent prezenţa doctorul Alexandre şi mai ales atitudinea lui

dispreţuitoare.

Pacienta, o doamnă în vârstă foarte vorbăreaţă, dornică de-a împărtăşi cuiva amintirile ei, rândul la care trebuia să aştepte la analize, câteva rugăminţi neprevăzute pe care trebui să le onoreze, totul păru să comploteze împotriva ei, astfel încât trecuse de ora unu când Anna, reuşind să se elibereze, îşi luă în grabă haina şi ieşi din spital fugind, aproape ciocnindu-se de un bărbat, în încercarea de a scurta drumul prin parcare.

Două braţe puternice o ţinură să nu cadă şi, ridicându-şi privirea, Anna văzu un chip cu trăsături puternice şi ochi negri.

- Vă rog să mă scuzaţi! spuse ea încercând să-şi recapete suflul şi echilibrul, întrebându-se cine era acel bărbat frumos şi elegant îmbrăcat.

- După cum alergi, se pare că însuşi diavolul e pe urmele tale! spuse necunoscutul amuzat, examinând-o cu o privire versată.

- Nu! îmi cer încă o dată scuze, dar am întârziat la masă - asta e tot.

Ar fi vrut s-o pornească din nou în fugă, dar bărbatul încă o ţinea de mână.

- Si ... e departe masa?

- Aici, imediat, în Brightling Hill. îmi permiteţi ,

vă rog ...

Si , fără să mai aştepte răspunsul lui, profitând că tocma îi
dăduse drumul din strânsoare, o porni imediat, gândindu-se cu groază la îngrijorarea mamei. într-adevăr nu exagerase cu nimic în anticiparea scenei: mama ei o aştepta cu chipul palid şi plâns, şi cu mâinile tremurânde.

Jennifer Curtis fusese actriţă înainte de a se căsători, ceea ce explica tendinţa ei de a dramatiza totul. Dar, dacă ea se simţea bine prelungind spectacolul şi în viaţa de fiecare zi, atunci şi Anna se simţea fericită.

Intorcându-se la spital după pauză, Anna a fost imediat chemată în biroul doamnei Noakes. Aceasta o aştepta, supărată, avându-l alături pe doctorul Alexandre, aşezat pe colţul biroului, cu picioarele atârnându-i într-o poză degajată, aproape neglijentă.

-Soră Curtis, începu ea brusc, dacă aveai vreo obiecţie referitor la acest schimb prelungit, de ce nu ai spus? Doamna Lucas mi-a cerut să dau socoteală. Dar, în regulament se menţionează că se admit situaţii absolut ocazionale de acest gen şi când există acordul elevei respective. Or, dumneata ai lăsat impresia că eşti de acord.

- Aşa şi este; am înţeles situaţia şi nu m-a deranjat.

- Si-atunci, de ce te-ai plâns?

- Nu m-am plâns.

Am spus, ca fapt divers, unor colegi şi probabil că informaţia a ajuns, denaturată la profesori, explică ea, nevrând totuşi să facă rău Sheilei sau lui Bryan, cărora le amintise, în treacăt de schimbul prelungit şi care anunţaseră, fără îndoială la Direcţia Departamentului de Invăţământ, din care făcea parte şi asistenta-şefă Lucas, folosindu-se astfel de ea pentru a-şi plăti cine ştie ce poliţe personale.

- înţeleg ... spuse asistenta-şefă pe gânduri, aruncând o privire spre doctorul Alexandre.

- Zvonurile circulă foarte rapid aici. Si pentru mine au inventat o logodnică, deşi nu o am.

Remarca lui îi plăcu mult şefei care, părând a da deoparte incidentul, îi îngădui Annei să plece.

Erau atât de multe de făcut, încât aceasta nici nu-şi dădea seama cum treceau orele, începând cu nesfârşitele reproşuri pe care domnul Pearson i le făcea, cu o plăcere sadică, inventând tot felul de învinuiri, până la jocul de zaruri la care lua parte pentru a-şi întreţine doi pacienţi, în salonul de zi.

Acolo, aşezată la măsuţa de joc, o găsi doctorul

Alexandre. O împiedică să se ridice, punând uşor mâna pe umărul ei şi se aşează el însuşi lângă ea. Era ceva ieşit din comun. Ce alt şef de salon ar fi făcut asta?! Bietul de el, trebuie să fi fost mort de oboseală.

- încă mai trăiesc, Anna, spuse el zâmbind, ca şi cum i-ar fi citit gândul. Ba, mai mult, am suficientă forţă să vă bat pe toţi trei la această partidă.

Spaţiul era atât de mic, încât picioarele lui lungi le atingeau uneori pe ale ei. Cum putea să se mai concentreze în astfel de condiţii? Degeaba încerca să nu ia în seamă acel fior, repetându-şi că, de fapt, îl iubeşte pe Mike.

- Ce e, Anna?

- Nimic ... Mă gândeam că, probabil sunteţi campion în Jersey la acest joc, aşa că n-o să mai am nici o şansă.

- De unde ştii că sunt din Jersey?

Din fericire, domnul Mitchell, unul din pacienţi, interveni.

- Unul dintre noi a întrebat de ce se scrie aşa numele dumneavoastră şi doamna asistentă-şefă ne-a spus de unde sunteţi originar.

Medicul râse, ca şi cum s-ar fi relaxat brusc. Anna observă pentru prima dată că trăsăturile

chipului său erau făcute parcă să exprime bucurie.

Nu era un bărbat frumos în sensul clasic al cuvântului, aşa cum era, de exemplu, Mike Forster. Avea nasul puţin cam lung, sprâncenele prea stufoase ...

- Ai mutat jetonul pe culoarul domnului Mitchell, soră, interveni în gândurile ei o voce amuzată, făcând-o să tresară.

Da, doctorul Alexandre avea dreptate; culoarul ei era roşu, iar ea mutase jetonul pe cel verde. Nu putu decât să-şi muşte buza, jenată.

- Eşti daltonist', soră? glumi domnul Taylor şi toţi trei bărbaţii râseră.

- Mai degrabă îndrăgostită, dădu verdictul domnul Mitchell.

- Aşa este, Anna? întrebă Rick privind-o atât de insistent, încât aceasta se văzu nevoită, în cele din urmă, să-şi ridice ochii spre el.

Cenuşiul ca de nori grei de furtună cu care privirea lui o întâmpină îi dădu o stare de nelinişte.

- Nu, nu chiar ... spuse ea umezindu-şi buzele uscate.

Domnule Mitchell, e rândul dumneavoastră să jucaţi, adăugă Anna pe un ton ce se voia vesel şi nepăsător, sperând să deplaseze centrul de interes al

discuţiei, dar chiar şi ei înşişi vocea îi suna îngrozitor de fals.

Partida se apropia de final, iar câştigătorul nu putea fi decât doctorul Alexandre. Tot el a fost primul care a observat grupul care tocmai intra: două femei, membre ale comitetului Ligii Prietenilor, însoţite de asistenta -şefă Powell. Cea mai tânără dintre ele, o brunetă înaltă, zâmbi fericită spre grupul lor. Anna privi pe rând spre cei doi pacienţi, apoi îşi dădu seama că zâmbetul era destinat doctorului. De altfel, acesta se şi ridicase şi pornise în întâmpinarea ei, cu mâna întinsă şi chipul strălucind de bucurie.

- Ricky! N-am ştiut că lucrezi aici! spuse bruneta încântată, ţinându-i mâna între amândouă ale ei.

Anna îi privi câteva clipe fascinată, cum stăteau acolo zâmbindu-şi de parcă ar fi uitat de tot ce-i înconjura, apoi reluă jocul întrerupt, făcând ea mutarea în locul lui. încerca să asculte ce-şi spuneau, dar nu mai avu nici o şansă când cei doi se retraseră în colţul cel mai îndepărtat al sălii. între timp, cealaltă doamnă mai în vârstă, însoţită de asistenta-şefă, începuse să se plimbe printre pacienţi şi să discute cu ei.

- Iar plouă, soră, comentă domnul Mitchell când

partida se termină.

- Asta e tot ce-mi lipseşte acum!

O plimbare prin frig şi întuneric, răspunse ea, fără să-şi dea seama că, între timp, doctorul şi tânăra care-l însoţea se apropiaseră.

- Dacă în seara asta nu te aşteaptă nimeni cu maşina, te duc eu acasă, spuse doctorul Alexandre pe un ton indiferent, chiar rece. Tot am drum în direcţia aceea, aşa că te pot lua.

Anna îi mulţumi, apoi schiţă un zâmbet spre tânăra de lângă el care îi răspunse la fel de rezervat. Doctorul Alexandre făcu prezentările, după care Anna a fost supusă unei examinări minuţioase, ca şi cum nici un detaliu nu scăpa ochiului critic al brunetei. Aceasta era doamna Margaret Warwick şi doctorul trecu în revistă acţiunile demne de laudă ale Ligii, donaţiile făcute de membrii acesteia, speranţa pe care-o dădeau pacienţilor. Bruneta părea cu adevărat mulţumită de laudele lui, aşa că, de data aceasta, zâmbetul adresat Annei părea sincer.

Anna încerca să se arate cât mai impresionată, deşi simţea nevoia să fugă de cei doi cât mai departe. Doamna Warwick părea puţin mai în vârstă decât Rick - în jur de patruzeci de ani. Poate că

relaţia dintre ei nu era cea la care se gândise ea: poate că individa era soţia cuiva foarte important căruia trebuia să i se dea toată atenţia.

Doctorul Alexandre stabili ca punct de întâlnire intrarea în spital, la ora nouă şi jumătate fix, rugând-o pe asistenta-şefă să n-o reţină pe Anna peste program.

La ora fixată pentru întâlnire, Anna abia îşi putea stăpâni bucuria, deşi îşi dădea bine seama că e o prostie din partea ei. îşi explica atitudinea ei prin faptul că, a fi condusă de un alt bărbat decât Mike, singurul din viaţa ei, însemna ceva nou pentru ea. Se grăbi spre locul de întâlnire, fredonând încet, şi, spre surprinderea ei, o găsi acolo pe doamna Warwick care, după toate aparenţele, îl aştepta tot pe doctorul Alexandre.

Capitolul 4

Fericirea Annei se sfărâmă în mii de cioburi din mijlocul cărora aceasta adresă un zâmbet chinuit şi încordat doamnei Warwick.

- Plouă foarte tare acum, comentă individa, iar Anna încuviinţă, privind supusă prin geamul uşii deşi nu vedea şi nu auzea nimic în afara bătăilor inimii.

Era clar că Rick şi doamna Warwick intenţionau să-şi petreacă seara împreună.

Poate mergeau la un restaurant?

Din moment ce îl aşteptase până la acea oră, însemna că era ceva ce merita. Da, sigur că merita, se gândi Anna, ochii ei verzi căpătând o expresie visătoare. îşi dorise să stea pur şi simplu alături de el, chiar şi fără să-şi spună nimic. Acum, la ce altceva se putea aştepta decât să fie nevoită să-i privească tot drumul, de pe bancheta din spate, cum îşi aruncă priviri galeşe şi îşi ating braţele, ca din întâmplare.

Simţea ceva ciudat ... Nu, nu putea fi vorba de gelozie, din moment ce îl iubea pe Mike. într-o zi, când mama ei se va simţi mai bine, vor putea da la iveală povestea lor de dragoste cam insipidă. Vor face dragoste, poate. Simţi un fior, aşteptându-l pe Rick. Vroia să se căsătorească. îndiferent de ceea ce

spunea Mike, căsătoria era cel mai bun lucru. Dar ...

- Ah, iată-l! îi întrerupse gândurile vocea încântată a doamnei Warwick.

Anna se strădui să zâmbească, pentru a nu lăsa să se vadă nimic din ceea ce o frământa şi, ridicându-şi fruntea cu curaj, întâlni, spre marea ei surprindere, ochii aceia negri ai bărbatului de care se ciocnise mai devreme. Doamna Warwick îl luă de braţ şi ieşiră amândoi râzând, în timp ce Anna rămase complet zăpăcită, fără să-l observe pe bărbatul care intrase imediat după ieşirea lor.

- Acum te uiţi după medicii consultanţi? spuse Rick Alexandre atingându-i uşor umărul. îmi pare rău, dar eu nu sunt decât un umil medic de salon, chiar dacă specialist. în orice caz, nu îndrăzni nici măcar să visezi la doctorul Tester!

După care, fără să-i lase răgazul să explice, o împinse grăbit în noaptea rece, ploioasă.

Odată instalaţi în maşină, Anna aruncă spre el o privire rapidă şi, văzându-l încruntat, hotărî că era mai prudent să nu se lanseze în nici un fel de conversaţie. Si-apoi, n-avea decât să creadă ce dorea.

De altfel, ajunseră imediat la Brightling Hill.

- Vă rog, nu trebuie să mă duceţi chiar până în

faţa casei, domnule doctor. Pot merge pe jos câţiva metri.

- De ce, te aşteaptă în tufişuri?

- Cine?

- Băiatul acela cu puncte negre pe faţă şi păr creţ. Trebuie să fie complet ud de-acum. Nu cred că mai e aici, aşa că te duc până în faţa uşii, dacă îmi spui care este.

- în primul rând, Mike nu are puncte negre! în al doilea rând, nu vreau să fiu dusă până în faţa uşii. Si-ar face griji mama, care a fost foarte bolnavă.

- îmi pare rău. Totuşi, nu-nţeleg de ce nu preferă să fii adusă cu maşina acasă. Nu o îngrijorează mai mult gândul că o iei pe acea scurtătură întunecoasă?

- Nu ştie. Poate că ar trebui să-nvăţ să conduc şi să-mi iau o maşină.

- Care e casa?

Anna îşi dădu seama că se opriseră chiar în faţa casei ei.

- Aceasta: "Piatra de moară".

- Ce nume! Chiar aşa este?

- Cam aşa ... Este mult prea mare pentru noi, dar mama are o asistentă permanentă care locuieşte cu noi, ca şi menajera, de altfel.

Vocea ei se pierdu, în faţa privirii lui fixe,

insistente. "Va crede că mă laud", a fost ultimul ei gând coerent înainte ca buzele lui să le atingă pe ale sale, într-un scurt sărut dătător de iluzii.

- Noapte bună, Anna! Somn uşor!

Părea amuzat; amuzat pe seama ei. Probabil, vedea că era lipsită de experienţă - o naivă oarecare în faţa căreia putea să-şi arate îndrăzneala.

- Noapte bună, domnule doctor.

Urmă un moment penibil în care nu reuşi să deschidă portiera fără ajutorul lui.

- Mulţumesc ...

- Nu uita că în curând va fi Crăciunul, Anna. Vei fi de serviciu, nu-i aşa?

încuviinţă, surprinsă şi intrigată.

- Ei bine, ne vom distra grozav. Voi aduce o mulţime de vâsc şi atunci nu vei mai avea scăpare. Pa!

îmbujorată, Anna alergă spre uşă, unde o aştepta Mary Dixon, adulmecând, curioasă, cu nasul ei ca de pechinez.

- Bună seara, Mary. Eşti foarte amabilă că mă aştepţi afară, spuse Anna intrând şi mergând repede în camera ei, înainte ca femeia să-i răspundă.

"Ce tupeu la acel bărbat!" se gândi ea. "Categoric, ar aduce vâscul doar ca să mă enerveze.

Ce s-ar mai amuza de jena mea de a trebui să accept să mă sărute în faţa pacienţilor. Află că ţi-ai găsit un adversar pe măsură, Rick Alexandre, pentru că în nici un caz nu voi fi jucăria ta!"

După care se grăbi să meargă în camera mamei ei.

Pesemne că sora o anunţase că fusese adusă cu maşina şi îşi făcea deja griji.

Pentru a nu ştiu câta oară, Anna era impresionată de frumuseţea mamei ei. Doar câteva fire cărunte anunţau apropierea de vârsta mijlocie, dar chiar şi aşa, nimeni nu i-ar fi dat lui Jennifer Curtis patruzeci şi nouă de ani.

Păcat că se considera aproape o invalidă şi renunţase la viaţa socială. în plus, avea pretenţia ca nici fiica ei să nu aibă o viaţă personală şi să-şi petreacă aproape tot timpul în casă.

- Draga mea, Mary mi-a spus că te-a adus cineva cu maşina. E cineva drăguţ?

Anna, însă, nu se lăsa înşelată de tonul blând care invita la confidenţe.

- Cineva fără importanţă. Dar, ştii, vroiam să discut cu tine ... ca să nu mai fiu nevoită să vin acasă prin întuneric şi ploaie ... aş putea să am şi eu maşină?

Acesta fiind spuse, Anna aştepta ca lumea să se prăbuşească peste ea, cum de multe ori îşi imaginase că avea să se-ntâmple ca reacţie la întrebarea ei. Apoi, cum realitatea părea să nu-i confirme scenariul, un licăr de speranţă îi apăru în privire. Mama ei tăcu timp de câteva clipe, ca şi cum ar fi pus în balanţă toate aspectele.

- Nu, nu cred, Anna. Aş fi atât de îngrijorată ... Sunt o mulţime de şoferi neatenţi ... Si-apoi, asta ar însemna o cheltuială în plus, oftă ea, ducându-şi mâna delicată în dreptul inimii, cu un gest care devenise de-acum foarte familiar Annei.

- Aş conduce foarte prudent, mamă. în privinţa banilor, nu trebuie să-ţi faci griji; ştii că tata mi-a lăsat o sumă şi aproape că nici nu m-am atins de ea. Mi-ar ajunge pentru un mini ...

Urmă o tăcere ca şi cum cuvintele rostite produseseră un şoc. Apoi, Jennifer se rezemă de perne, cu obrajii punctaţi de pete roşii.

- îmi pare rău pentru tine, Anna, răspunsul este "nu". Doar ştii că nu trebuie să mă superi. Unde e Mary? Si înainte ca Anna s-o poată opri, o sună.

- Stii că merg pe scurtătură prin curtea de recreaţie, întrebă ea calm, chiar când Mary Dixon intră ca o furtună. Era hotărâtă, însă, să spună ce

avea de spus; medicul o liniştise în privinţa stării mamei ei, aşa că nu risca nimic. Aş putea fi violată, sau jefuită, şi lăsată să zac într-o baltă de sânge.

- N-am avut nici cea mai vagă idee! Cu ochii măriţi de uimire, Jennifer sări de pe pernă, ca şi cum ar fi uitat complet de durere. Nu mai e un alt drum spre casă?

- Doar un drum ocolitor; faci de două ori mai mult şi nici acolo nu e prea bine luminat.

- Poate că n-ar trebui s-o spun, dar cred că n-ai dreptul să o sperii pe mama ta! interveni Mary Dixon.

Anna era pe punctul de a răspunde, când, spre surprinderea ei, constată că nu mai era nevoie.

- Fata are dreptate, Mary. N-ar trebui să meargă atâta drum pe jos şi în întuneric. Se scutură, înfiorată, apoi îşi deschise braţele spre ea. Sigur că înţeleg, draga mea. Vei avea maşină. între timp, vei veni acasă cu taxiul când lucrezi până târziu.

Văzând că, pentru prima dată, mama şi fiica erau în perfectă armonie, Mary Dixon nu îndrăzni să mai spună ceva. Anna nu putu să nu se bucure văzând-o în sfârşit pusă la punct - reacţia ei era, în definitiv, firească şi omenească. Prea de multe ori asistenta o terorizase - şi asta poate că din teamă ca, în urma

instruirii ei de specialitate, propriile sale sarcini să nu mai fie necesare. Desigur, Mary Dixon se înşela: Anna nu numai că-i aprecia experienţa profesională, dar îi era şi recunoscătoare pentru modul în care-i îngrijea mama.

Ziua următoare, joi, a fost o zi extrem de plină pentru Anna. Din fericire, vineri şi sâmbătă avea liber, aşadar se putea odihni. Cu toate că nu excludea perspectiva ca aceste două zile să fie prea lungi şi prea goale. Ei, avea de scris felicitări de Crăciun şi trebuia să coasă câte ceva ...

Fără să vrea, oftă, gândindu-se că totuşi, viaţa ei era searbădă. Ce minunat ar fi fost să-şi poată petrece zilele libere cu Mike ...

începu să-şi imagineze, fără să-şi dea seama că, e privită. S-ar plimba, s-ar juca în zăpadă împreună. Pe buze îi apăru un zâmbet visător pe măsură ce programul se desfăşura în mintea ei: cina într-un restaurant romantic din Southampton - păstrăv, friptură şi bezele cu cremă de ciocolată care îngraşă îngrozitor; apoi, ar merge poate la un club de noapte ... Ea nu fusese niciodată într-un astfel de local şi poate că nici nu i-ar plăcea atmosfera de acolo, dar ar fi, fără îndoială, o schimbare.

- Eşti fericită, soră Curtis?

Doctorul Alexandre apăru în salon în uniforma sa albă imaculată, părând cu atât mai bine dispus cu cât Anna se îmbujora mai mult, jenată.

- Da, sunt fericită.

- Ochii îţi strălucesc ca două lumânărele de Crăciun.

între timp, doctorul se apropiase destul de mult de ea -
suficient cât să-l poată atinge. Cât de mult îşi dorea să-l atingă, să se piardă în privirea lui!

- Vă rog să mă scuzaţi, spuse ea deodată, ca şi cum s-ar fi trezit din visare, temându-se ca nu cumva expresia chipului să-i trădeze gândul ce rătăcea, scăpat de sub control. Trebuie să iau temperatura pacienţilor.

- Fac pariu că temperatura lor înregistrează câteva grade în plus când eşti în preajma lor.

Anna nu răspunse nimic, ca şi cum nu auzise. Simţi însă o uşoară dezamăgire când doctorul se retrase puţin într-o parte pentru a-i face loc să treacă, fără a încerca s-o reţină.

Aveau un pacient nou, un diabetic: un anume John Snelling, poate cu un an sau doi mai mic decât Anna. Spera să fie externat în câteva zile, dar ea ştia foarte bine că urma să fie reţinut până după Crăciun,

pentru a nu fi tentat să renunţe la regim. Deşi era un băiat inteligent, părea incapabil de a-şi refuza ceva, de la mâncare la femei.

Anna veni spre el să ia termometrul de la capul patului, când simţi deodată cum tânărul îşi răsuci braţul lung în jurul piciorului ei şi-i mângâie coapsa.

- Dă-mi drumul! şopti ea furioasă, temându-se să nu-i deranjeze pe ceilalţi pacienţi printr-un ton prea ridicat.

John îi zâmbi şi parcă faţa îi strălucea de bucurie. Avea ceva înduioşător şi parcă Anna nu avea puterea de a se supăra foarte tare pe el. Totuşi, trebuia pus la punct pentru că altfel risca să i se reproşeze tot ei.

Din păcate, domnul Pearson văzu gestul şi începu imediat s-o strige pe asistenta-şefă.

- Vă rog, domnule Pearson!

Vin la dumneavoastră în câteva secunde, încercă ea să-l liniştească, presupunând că aceea era cauza nemulţumirii lui.

- Eşti mult prea ocupată să-ţi faci de cap cu acel individ pentru a mai avea grijă şi de noi ceilalţi, cei mai bătrâni.

- Ce s-a întâmplat? întrebă asistenta-şefă Noates apărând imediat în salon şi mutându-şi privirea rece de la domnul Pearson la Anna. Soră Curtis, doar ştii

că pacienţii trebuie să stea liniştiţi!

- îmi cer scuze, dar tocmai luam temperatura domnului Snelling când domnul Pearson a început să strige, explică ea, sperând să nu se mai amintească de vreun amănunt jenant.

Spera în zadar.

- Ticălosul acela umblă pe sub fusta ei! nu se lăsă domnul Pearson până nu furniză toate amănuntele, spre amuzamentul general.

Numai Anna aştepta, îngrozită, ca furia asistentei-şefe să se reverse asupra ei. Reacţia acesteia, însă, o luă prin surprindere.

- Astfel de gesturi din partea pacienţilor sunt un indiciu al însănătoşirii lor, comentă ea cu tact, îngăduindu-şi chiar un zâmbet, după care plecă.

Liniştindu-se puţin după spaima trăită, Anna îşi continuă treaba, ocupându-se de fiecare bolnav. Tocmai terminase de completat fişa domnului Pearson când îi văzu pe doctorul Alexandre şi pe asistenta-şefă intrând în salon, încruntaţi.
Anna îşi dădu seama că, de data aceasta, nu mai avea scăpare. Se opriră la patul lui John Snelling şi doamna Noakes îl admonestă, deşi cu destulă blândeţe, pe un ton ferm. Apoi, doctorul Alexandre se îndreptă spre Anna şi, profitând de un moment în

care aceasta se afla într-un colţ mai departe de paturile pacienţilor, i se adresă, fără ca aceştia să-l audă.

- Nu poţi face nimic bine?! îi reproşă el, încordarea citindu-i-se pe chip. Chiar trebuie să-i provoci şi să fii centrul atenţiei?!

- îmi pare foarte rău, domnule, spuse ea încet, deşi ochii îi străluceau de furie.

Nu putea riposta, totuşi, de teamă să nu fie dată afară, dar imediat ce doctorul plecă, intră în oficiul de lângă salon şi, prăbuşindu-se pe singurul scaun existent acolo, începu să plângă, tremurând. Indiferent ce-ar fi făcut, pentru el tot nu era bine. Probabil că, auzind cum rezolvase asistenta-şefă incidentul, doctorul Alexandre considerase că fusese o manieră prea indulgentă. "Un sclifosit!" a fost concluzia ei. Nu se poate să nu fi făcut şi el un astfel de gest în studenţie. Nu, categoric n-o putea suferi - poate pentru că era prea înaltă, sau poate pentru că era roşcată ... N-avea nici o logică, dar, oricât încerca, nu găsea o explicaţie pentru atitudinea lui faţă de ea.

Chiar înainte de ora patru şi jumătate, asistenta-şefă o chemă la ea în birou, pentru a-i atrage atenţia, ferm, să nu mai intre în conflict cu doctorul

Alexandre.

- Dar n-o fac cu bună ştiinţă, credeţi-mă. întotdeauna găseşte ceva de obiectat. Poate că nu-i plac femeile înalte.

- De ce nu are şi la mine ceva de obiectat?! Doar am numai câţiva centimetri în minus faţă de tine.

Annei i se părea că diferenţa de înălţime dintre ele era mai mare, dar se abţinu să facă vreo remarcă.

- Poate că nu-i plac elevele din anul întâi, continuă ea să facă presupuneri, în încercarea de a-şi explica.

- în general, medicii specialişti nici nu observă elevele din anul întâi, aşa că nu cred să fie asta cauza. în orice caz, încearcă să treci cât mai neobservată când este el în preajmă. Pare o persoană prietenoasă şi simpatică, dar n-are rost să rişti.

Ei, personal, nu i se părea deloc aşa, dar nu putea spune nimic. Cu toate că, se gândi în drum spre casă, câteva minute mai târziu, câteodată chiar era aşa cum îl descrisese asistenta-şefă, prietenos şi simpatic, când glumea cu pacienţii şi cu aceasta. înseamnă că era ceva la ea care-l deranja şi-i declanşa acea stare de nervi.

Se simţea singură, fără prieteni. Nici măcar Mike nu va fi lângă ea, să-i mai ridice moralul - în ziua următoare lucra, iar în weekend se ducea la Liverpool să-şi vadă părinţii. De multe ori mergea acasă în weekend; era un fiu bun şi acesta era încă unul din motivele pentru care îl iubea.

Da, era convinsă că era o dragoste profundă care avea să dureze până la moarte. Aceasta nu însemna că nu era conştientă de defectele lui, dar era dispusă să i le tolereze: de exemplu, era îngrozitor de dezordonat şi împrăştia scrum de ţigară peste tot. Da, ăsta era un alt defect: fuma mult prea mult. Ar fi trebuit să mai reducă puţin numărul ţigărilor, aşa cum, de altfel, îi promisese, dar ... nu se ţinea niciodată de cuvânt şi nu te puteai baza pe el!

Se enervă pe ea însăţi; ce rost avea acest inventar al defectelor lui Mike! Oricum, calităţile lui erau mult mai numeroase şi nu era ea în măsură să judece pe altcineva.

Brusc, se opri şi privi împrejur, neliniştită; avea impresia că e urmărită, dar în lumina din ce în ce mai nesigură a amurgului, nu vedea nimic.

- Iar ai întârziat, Anna! se auzi deodată vocea lui Mike.

Răsuflând uşurată, alergă spre braţele lui

deschise.

- Ah, Mike, unde-ai fost? Mă urmăreai! M-am speriat îngrozitor.

- Ce copil eşti! râse el, mângâind-o şi sărutând-o până când primi răspunsul dorit din partea buzelor ei. în sfârşit, nu mai eşti ca un bulgăre de gheaţă; începi să te topeşti. începusem să cred că ai reacţii de fată bătrână. Cred că eşti prea terorizată de mama ta.

- Nu sunt o libertină, Mike. îmi displace ideea de a face dragoste cu oricine îmi propune - nu e genul meu. Nu vreau să par o puritană, dar ...

Cuvintele i se pierdură în sărutul lui plin de pasiune.

Apoi, neaşteptat, cu un geamăt înăbuşit, o împinse de la pieptul lui.

- Nu se mai poate aşa, Anna.

Făcu un gest larg cu mâna, ca pentru a cuprinde totul: parcul din jurul lor, ziua de iarnă, întâlnirile lor secrete ...

- Stiu, înţeleg, dar, în starea în care e mama ...

- Fac pariu că, dacă aş fi fost medic, n-ar mai fi avut nimic de obiectat.

Anna nu putu decât să-şi plece privirea. Este foarte posibil ca Mike să fi avut dreptate. Poate că,

dacă în locul lui ar fi fost doctorul Alexandre, sau doctorul Tester, ar fi fost mulţumită

- desigur, atâta timp cât interesul lor pentru ea nu ar fi fost foarte puternic. Se pare că mama ei nu era dispusă să-şi piardă unica fiică, nici măcar în favoarea căsătoriei acesteia cu un medic. Poate că dacă ar şti că relaţia noastră este serioasă, ar accepta-o. Vrea să fiu fericită, asta este sigur.

- Oare?! Nu cred că mamei tale îi pasă de altcineva în afară de ea însăşi. în curând voi pleca, Anna. Am şansa de-a fi promovat.

- Da?! Anna făcu ochii mari, abia stăpânindu-şi lacrimile. Mă bucur ... pentru tine.

Bărbatul pe care-l iubea pleca. Dac-ar fi putut pleca şi ea ... Nici măcar n-o întrebase. Vroia să-l aştepte, sau ... era doar un pretext pentru a pune capăt unei relaţii din care el primea atât de puţin?

- Trebuie să dovedesc că sunt capabil. Voi lucra la o fabrică din Irlanda de Nord.

- Ah, Mike, nu se poate ...

Cuvintele rămaseră nerostite în îmbrăţişarea lui.

- Nu-ţi face griji pentru mine; mă voi descurca. Si, când mă voi întoarce, voi avea un post mai bun, noi perspective de avansare ... voi deveni, poate director adjunct ... Gândeşte-te: ţi-ar plăcea să fii

soţie de director, nu-i aşa?

- Nu-mi pasă de promovare, Mike. Si mâine m-aş căsători cu tine, dacă mi-ai propune.

Roşi imediat, surprinsă de propria ei îndrăzneală.

- Anna, n-am ce să-ţi ofer. Când mă voi întoarce, voi avea o situaţie mai bună. De exemplu, voi putea cumpăra un apartament mai mare.

- Prostuţule, un director adjunct trebuie să locuiască într-o vilă: trei dormitoare şi un living spaţios. Desigur, va trebui să-mi termin studiile ... Sper că nu ai nimic împotrivă, nu-i aşa?

- Sigur că nu, scumpa mea. Două salarii sunt mai bune decât unul singur.

- Pentru un timp. Când vor apărea copiii, voi sta acasă. N-am de gând să-i las la creşă. pentru a putea lucra măcar cu jumătate de normă.

- Să nu intrăm în astfel de amănunte, râse el, suficient de fals pentru ca Anna să-şi dea seama că nu-i plăceau , sau nu-şi dorea copii.

De fapt, se gândi ea, nu era ceva neobişnuit la majoritatea bărbaţilor, mai ales până aveau primul copil. Dar dacă Mike continua să fie categoric împotriva acestui lucru, îşi va sacrifica dorinţele materne; nu era un sacrificiu prea mare pentru bărbatul pe care-l iubea.

- Când pleci?

- în câteva săptămâni. Deşi ... ar putea să mă cheme oricând. Anna ... mă iubeşti?

- Stii bine că da. Sau, cel puţin, credeam că ştii.

- Dacă mă iubeşti, aş dori să ne petrecem ultimele săptămâni împreună, şopti el cu buzele lipite de părul ei.

- Stii că nu se poate.

- Lasă-mă să termin. Stii că am acel apartament. Mă mut sâmbătă. M-ai ajuta la mutat, am petrece sâmbăta împreună ... M-ai face atât de fericit! Era liberă sâmbătă şi el ştia asta foarte bine. De fapt, îi propunea să-şi petreacă sâmbăta făcând dragoste. N-avea nevoie de ajutor la mutat, pentru că nici n-avea mobilă. O iubea, o dorea şi, de fapt, ce-i cerea atât de mult?! Iar ea, de ce ezita, din moment ce-i spusese că s-ar fi căsătorit imediat cu el? Pentru cine se păstra? Pentru vreun medic consultant? Sau pentru vreun medic specialist cu privirea pătrunzătoare? Se desprinse de Mike, speriată. Nu vroia să ia hotărârea în acel moment. Deocamdată, nu putea scăpa de imaginea acelor ochi albaştri-cenuşii care o priveau acuzator, aşteptând parcă acea decizie.

Capitolul 5

- Anna?

Vocea lui tremura de emoţie. Anna întinse mâna, ca şi cum ar fi încercat să-l ţină la distanţă, deşi Mike nu făcuse nici o mişcare.

Luase hotărârea. Dacă-l iubea, nu avea de ales. Dacă-l refuza acum, avea să-şi găsească probabil consolarea în braţele unei irlandeze frumoase - asta în cazul în care va avea răbdare până pleca. Trebuia să-i dea dovada de cât de mult îl iubea, ori, după părerea lui nu exista decât o singură modalitate de a face acest lucru.

- Da, te voi ajuta să te muţi sâmbătă, spuse ea pe un ton ferm. Tot vroiai să-mi arăţi apartamentul, nu-i aşa?

- Anna! E adevărat ce spui?

Lui Mike încă nu-i venea să creadă.

Anna zâmbi trist, gândindu-se la reacţia lui: nu se aşteptase ca ea să capituleze.

După un sărut lung, făcură planul cum să se întâlnească sâmbătă, iar el plecă fluierând.

Pătrunsă de frig, Anna începu să tremure. Zarurile fuseseră aruncate - nu mai exista cale de întoarcere. Ce-i va spune mamei?

Vinerea trecu greu. Merse să ia alte cărţi de la

bibliotecă pentru mama ei, apoi - gest de mare îndrăzneală - intră într-o cafenea veche să ia gustarea de la ora unsprezece, chiar dacă acasă o aşteptau biscuiţi şi cafea.

"M-am plictisit de aceeaşi veşnici biscuiţi fără urmă de ciocolată!" se gândi ea, răzvrătindu-se. Se aşeză pe un scaun de lângă fereastră, astfel încât să poată privi trecătorii şi comandă ciocolată fierbinte cu colţunaşi cu unt şi miere.

Termină de mâncat prima prăjitură, când figura unui trecător îi atrase atenţia: doctorul Rick Alexandre, mai ales că nu era singur.

Anna îşi lipi nasul de fereastră, curioasă s-o vadă bine pe femeia de lângă el, dar nu reuşi să observe decât că era înaltă şi blondă. Nu cunoştea nici o blondă înaltă, cu excepţia asistentei-şefe Powell, dar nu credea că aceasta era pe gustul doctorului Alexandre. Si-l închipuia mai degrabă adeptul femeilor elegante şi sofisticate. Zâmbi trist, şi terminând de băut ciocolata, plecă repede spre casă.

După prânz îşi luă o carte de citit, dar nici măcar n-o deschise. Rămase privind lung poza eroului de pe copertă. Deşi nu-i vedea clar culoarea ochilor, îşi dădea sema că semăna cu doctorul Alexandre: nas şi maxilar bine conturate, păr negru ...

Mike! Ar fi trebuit să se gândească la Mike, din moment ce pe el îl iubea. Doctorul Alexandre îi era inaccesibil şi, oricum, nu şi l-ar fi dorit. Era mult prea schimbător; când glumea, când era furios, fără nici un rost. Mike, în schimb, era un om bun şi spera ca, într-o zi, să fie şi un soţ bun.

Gândul la căsătorie îi aminti de hotărârea luată pentru ziua următoare. Se întrebă cum ar fi să facă dragoste cu Mike. Chiar numai gândul acesta o înspăimânta. Avea douăzeci şi unu de ani şi nu făcuse niciodată dragoste. Ce s-ar mai amuza colegele ei! Se-mbujoră pe măsură ce i se făcea tot mai teamă. Cum se va descurca? Si ce va spune Mike văzând-o atât de lipsită de experienţă? Ei bine, a doua zi avea să afle răspunsul la aceste întrebări şi perspectiva n-o încânta deloc.

- Anna! se auzi vocea blândă a doamnei Jenkins. Ah, eşti aici ...

Anna o simpatiza mult pe menajeră şi, în plus, era mulţumită că era întreruptă din acele gânduri de coşmar, aşa că avea toate motivele să zâmbească, dar zâmbetul i se şterse de pe buze când alături de doamna Jenkins îl văzu pe doctorul Alexandre.

- S-a ... întâmplat ceva, domnule doctor? întrebă ea, ridicându-se din fotoliu.

- Nu, Anna. Am venit să aranjam pentru ziua de mâine.

- Mâine? E sâmbătă.

- Aşa este, şopti el, mulţumindu-i din priviri doamnei Jenkins, care înţelese că trebuie să se retragă.

Rămaşi singuri, Anna nu ştiu ce să-i spună şi, cum auzise odată că bărbaţii preferă fetele care ascultă, rămase tăcută. Sâmbătă era ziua în care urma să i se dăruiască lui Mike Forster şi doctorul Alexandre avea să fie exclus din program, indiferent ce propunere ar fi avut. Fără să vrea, se-ntrebă dacă teama de mâine nu s-ar transforma cumva în bucurie să fi fost Rick în locul lui Mike.

Ochii aceia cenuşii-albaştri erau într-adevăr frumoşi, nu era o simplă părere de-a ei. Ochi mari cu gene negre, cu riduri fine la colţuri, când râdea.

Brusc, Anna îşi dădu seama de ceea ce i se întâmpla: era îndrăgostită de acel bărbat! De aceea avea întotdeauna chipul lui în faţa ochilor.

- întotdeauna te strâmbi când ai oaspeţi, sau eu am un statut privilegiat?

Socată de ceea ce descoperise în adâncul inimii, Anna se strădui să-şi adune gândurile.

- Nu mă strâmb, domnule doctor. Mâine este ziua

mea liberă şi nu cred că avem ceva de discutat.

- înţeleg, spuse el instalându-se în fotoliul din rafie din care Anna tocmai se ridicase. E cam rece aici. Nu este încălzire centrală?

"Nu trebuie să afle niciodată ce simt", se gândi ea. Cum însă să ascundă, când chipul ei era ca o carte deschisă? Merse repede spre fereastra terasei şi rămase cu spatele la el, privind copacii desfrunziţi.

- Ce este mâine?

- Sâmbătă e şi ziua mea liberă.

- Trebuie să cântăm colinde pentru pacienţi? întrebă ea după câteva clipe, gândindu-se că s-ar putea s-o cheme la spital pentru vreo astfel de acţiune, după cum se obişnuia, deşi era cam devreme ...

- Mai e până la Crăciun, Anna. Mă gândeam să mergem undeva cu maşina.

- Să mă plimb cu maşina? repetă ea, întorcându-se brusc spre el. Cu dumneavoastră?

- Mm ... E o idee bună, nu crezi?

- De ce să mă luaţi pe mine la plimbare? Nu e disponibilă prietena dumneavoastră blondă?

- Care prietenă blondă? păru el sincer mirat, după care începu să numească pe degete. Ia să vedem... Angela - nu, e mai mult roşcată... Olivia -

nu, nu mai e blondă... Betty? Nu, nu cred... N-am mai văzut-o în ultima vreme ... Ah, Simone, ea trebuie să fie, era blondă ultima dată când am văzut-o.

- Domnule doctor Alexandre, nu vreau o trecere în revistă a tuturor prietenelor dumneavoastră. îmi pare rău că Simone şi Betty şi ... Oliver nu sunt libere, dar n-am de gând să fiu un surogat.

- Olivia, scumpa mea, nu Oliver. îmi strici renumele.

- Vă rog, lăsaţi-mă în pace! strigă ea întorcându-se cu spatele, ca să nu i se poată vedea suferinţa. Vă rog, mergeţi acasă!

îşi muşcă buzele până la sânge şi ochii i se umeziră de lacrimi. Simţea nevoia să se arunce pe pat şi să plângă până la epuizare. Ah, de ce nu pleca odată individul acela!

- Acasă înseamnă în Jersey, Anna, spuse el chiar din spatele ei, făcând-o să tresară. Si totuşi, acasă înseamnă acolo unde vrei să fii, continuă el şoptind blând, atât de aproape de ea, încât îi simţi suflul cald pe ceafă.

Iritată, Anna ridică gulerul de la puloverul gros de lână cu care era îmbrăcată. Nu vroia să-i simtă răsuflarea înfiorându-i pielea. îl ura în acel moment,

n-avea nici un drept să-i invadeze casa, gândul şi sufletul.

Rick îi lăsă din nou în jos gulerul, începând să-i mângâie gâtul, apoi îşi trecu degetele prin părul ei bogat, răscolindu-i simţurile. Iar când buzele lui îi atinseră urechea şi gâtul, Anna nu putu decât să se roage să aibă puterea de a rezista fără să reacţioneze, fără să trădeze nimic din ce simte. Era convinsă că se juca; era imposibil s-o dorească. Trebuia să-ncerce să se gândească la Mike, poate aşa reuşea să scape de sub vraja acestui bărbat care ... care-i cuprinsese strâns talia, în timp ce buzele lui rătăceau în neştire pe faţa, ochii, buzele ei.

Anna nu-şi mai simţea picioarele; de fapt, tot trupul îşi pierdea consistenţa, invitând-o la plutire, în timp ce inima îi bătea în ritmul unui tam-tam de ritual de început al lumii.

Ar fi trebuit să ţipe, să protesteze, s-o cheme pe sora Dixon, numai că nu putea.

- Uită-te la mine, Anna, spuse el cuprinzându-i faţa cu palmele. Anna ... rugămintea lui era acum mai mult un geamăt, iar ea îşi ridică buzele spre el într-un gest firesc.

Anna plutea de fericire; era însă o fericire care

era convinsă că nu i se cuvenea.

De aceea, nici măcar nu se miră când venirea doamnei Dixon, după câteva clipe, îi puse capăt.

Mama ei avea să fie informată imediat, şi va face o scenă de furie. Bineînţeles că se va înfuria şi doctorul Alexandre şi, în câteva ore, tot spitalul avea să afle că mama acelei eleve înalte

- Curtis - nu admite ca fiica ei să fie sărutată de vreun bărbat.

Tristă, îl împinse uşor pe Rick, simţindu-se, însă imediat părăsită când nu-i mai avu braţele strânse în jurul ei.

- Ce este Mary?

Mă cheamă mama?

Cu ochii ieşiţi din orbite, Mary încerca să-şi revină din şoc, dar şi să-l vadă cât mai bine pe doctorul Alexandre.

- Mama ta m-a trimis să întreb cine e musafirul tău. Doamna Jenkins i-a spus că e un tânăr şi doamna Curtis a fost foarte surprinsă.

"Surprinsă" nu era cuvântul cel mai potrivit, ci mai degrabă "uluită şi furioasă", se gândi Anna.

- îmi conduc musafirul, apoi merg la ea. îmi pare rău, dar trebuie să văd de ce mă cheamă mama, se scuză ea, jenată, convinsă că el se amuza copios în

sinea lui.

Era o casă mare şi vestibulul era el însuşi cât o cameră. Rămaşi unul lângă celălalt în faţa uşii de la intrare, Rick îşi plimbă uşor degetul pe obrazul ei.

- Vrei să te iau mâine-dimineaţă, Anna? spuse el liniştit şi, când ea deschise gura să protesteze, sau pur şi simplu de uimire, o sărută uşor şi plecă repede.

Anna rămase privind lung uşa din stejar masiv, incapabilă să gândească şi să înţeleagă: încă mai dorea compania ei. Era de necrezut.

De fapt, însemna că vrea un singur lucru de la ea - şi acela nu era în nici un caz zâmbetul ei. Roşcatele aveau reputaţia de a fi sexy, dar nu era şi cazul ei. Probabil îşi închipuia că va fi atât de impresionată că un doctor se arată interesat de ea, încât îi va ceda cu uşurinţă. Da, alt motiv nu putea fi, se gândi ea, aşezându-se în unul din fotoliile care făceau din acel loc un colţ plăcut, chiar intim. Rămase acolo câtva timp, cu ochii aţintiţi asupra covorului, cu sufletul şi gândurilr pline de acel
Rick Alexandre, până când, brusc, îşi aminti că trebuie să meargă la mama.

Jennifer Curtis o aştepta cu buzele strânse, iar pielea ei ca de porţelan era mai albă ca de obicei.

- De ce-ai întârziat atât de mult, draga mea? A fost musafirul tău atât de important?

- A fost unul din doctorii de la spital. Nu mă aşteptam. E ridicol, continuă ea trist; vrea să mergem mâine undeva la plimbare, pentru că suntem amândoi liberi.

Spunând aceasta, Anna tăcu, aşteptând să se producă nenorocirea - o criză de furie a mamei ei sau hohote de plâns.

Surpriză.

- E drăguţ?

- Da, e plăcut, răspunse Anna, mirată. Cel puţin, câteodată. "Câteodată este foarte, foarte plăcut şi simpatic, iar alteori este îngrozitor", completă ea în gând. Este din Jersey.

- Adevărat? Am fost acolo în vacanţă, o dată. Era plin de turişti, dar peisajul este superb şi mâncarea a fost nemaipomenită. Se va întoarce acolo să profeseze?

- De unde să ştiu? E venit de curând aici, aşa că presupun că va mai rămâne. După aceea, s-ar putea să meragă la Londra, să câştige mai multă experienţă.

Da, probabil că va pleca înainte ca ea să-şi fi terminat cursurile, lăsând-o cu amintirile ei dulci-

amare ...

Abia se abţinu să nu plângă sub privirea scrutătoare a mamei ei.

- Ei bine, dacă este domn de încredere şi dacă este doctor, nu văd de ce nu te-ai duce cu el. Anna ... Ce faci, plângi?!

- Nu, nu, mă dor ochii de la prea mult citit. Dar ... e adevărat ce-ai spus? Nu te deranjează dacă rămâi singură toată ziua?

- Sigur că mă deranjează, dar o am pe Mary. Ah, am uitat, e ziua ei liberă. Nu-ţi face griji, mă descurc. Doamna Jenkins va fi aici toată dimineaţa.

Spunând acestea, Jennifer îşi împreună mâinile, apoi începu să-şi răsucească verigheta cu un gest de nelinişte pe care Anna îl ştia atât de bine.

- Nu-i nimic, mamă, rămân. Doar nu poţi rămâne singură toată ziua.

Anne o sărută şi ieşi din cameră, încercând să nu-şi arate dezamăgirea. Ar fi fost frumos din partea mamei s-o lase să se bucure de o zi de plimbare. Si mâine ar fi putut fi o zi frumoasă, dacă relaţia ei cu Rick ar fi avut vreun viitor. Nu mai vroia să se gândească la tot ce-ar fi putut fi şi, de altfel, nici nu mai suporta.

Urmă o noapte plină de vise ciudate, după care

se simţi epuizată.

Nu avea nici un chef, dar ştia că trebuie să înveţe, aşa că, după ce-o instală pe mama ei în salon, îşi luă manualele şi se retrase în fostul birou al tatălui său. Era cald şi plăcut şi, înainte de a putea opune vreo rezistenţă, ochii i se închiseră şi căzu într-un somn adânc. încă mai dormea când se auzi soneria, aşa că nu află de venirea musafirului decât când buzele acestuia îi atinseră uşor obrazul.

Strâmbă din nas, crezând că e o gâză, apoi un râs gutural o trezi. Lângă ea stătea Rick Alexandre, îmbrăcat sport, cu părul răvăşit de vânt, extrem de atrăgător, privind-o fix.

- Dacă nu avem la dispoziţie decât dimineaţa, trebuie să ne grăbim, spuse el tandru, însoţindu-şi cuvintele de acel zâmbet fermecător care-i accentua liniile fine de pe tenul bronzat.

- Eu ... începu Anna, având impresia că trăieşte într-un vis.

Era un vis. Nu putea să fie adevărat.

- Hai, leneşo!

Fără nici un efort, o ridică de pe scaun, apoi sus, în braţe, ţinând-o strâns la piept.

- Nu! ... nu pot să merg. N-o pot lăsa singură pe mama toată ziua. îmi ... îmi pare rău.

- Biata Cenuşăreasa! I-am spus mamei tale că ne întoarcem după prânz, aşa că nu va trebui să rămână singură mai mult de o oră.

- Ai vorbit cu ea?!

Nu s-a supărat? întrebă ea mirată, dar cu un licăr de speranţă în priviri.

- Sigur că nu. Mă consideră o persoană respectabilă, râse el. Ia-ţi haina, să mergem.

Fără să-i vină încă să-l creadă pe deplin, Anna se duse să-şi ia hanoracul. O privire aruncată întâmplător spre blugii cu care era îmbrăcată o opri din drum. Dacă mergeau să ia masa undeva, trebuia să-şi pună o rochie. Oricum, nu prea avea ce alege, aşa că se hotărî la o rochie verde din lână şi coborî în fugă.

Uşa de la camera mamei ei era întredeschisă şi Anna ezită puţin înainte de a intra.

Capitolul 6

Jennifer stătea într-un fotoliu lângă foc şi o întâmpină pe Anna cu un zâmbet în timp ce aceasta se-ndrepta spre ea stingherită.

- Ce tânăr încântător, Anna!

- îţi place? întrebă ea, începând să se mai liniştească, dar păstrând un ton indiferent.

Trebuia să fie totuşi circumspectă, căci schimbarea mamei ei era prea bruscă pentru a dura.

- Mm. Si ochii aceia! Ca ai tatălui tău.

- Oare?! Tata avea ochii verzi, iar ai doctorului Alexandre sunt albaştri-cenuşii, gândi Anna cu voce tare, uitând de prudenţă.

- Aşadar, ai observat! Nu te implica în această relaţie, scumpa mea.

Nu va rămâne pentru totdeauna la St. Aidan's şi n-aş suporta să-mi văd fetiţa plecată.

- Nu vom întârzia, mamă. Mă va aduce înapoi devreme, pentru că probabil va avea ceva mai interesant de făcut după-amiaza şi seara.

Probabil că blonda alături de care îl văzuse pe stradă era programată pentru seara, se gândi ea mergând spre maşina mare argintie.

- Credeam că te-ai răzgândit ...

O înveli cu un pled şi zăbovi cu mâna pe

genunchii ei, până când, simţind-o încordată, şi-o retrase râzând.

Pesemne că o considera demodată, se gândea Anna, stânjenită. Vedea asta clar în privirea lui. Mike niciodată nu o trata aşa; o accepta ...

Mike!

A fost mai mult un geamăt care-i scăpă cu voce tare. Promisese să fie împreună azi, dar uitase complet de el.

Se pare că Rick nu observase nimic în neregulă şi probabil că nici nu se aştepta la o conversaţie pe teme mondene cu ea, aşa că era poate mai bine că o considera o provincială demodată, pentru că, oricum, n-ar fi fost în stare să discute cu el tocmai acum.

Unde putea fi Mike acum? Se-nţeleseseră să se întâlnească în faţa ceasului, la ora unsprezece. Se aştepta la o întârziere din partea ei, aşa că avea s-o mai aştepte câtva timp.

Se uită la ceas: zece şi cinci, deci încă nu venise la locul de întâlnire.

- Eşti grăbită, Anna?

Vocea lui pe un ton ironic o făcu să tresară.

- Nu, nu! Mă-ntrebam doar cât e ceasul, minţi ea. Se simţea îngrozitor de vinovată pentru că-l minţea

şi aproape că-l ura pentru că o determina să facă acest lucru.

- Doar nu ai o întâlnire, nu-i aşa?

Tonul lui devenise mai aspru şi ea negă vehement.

- Cred că trebuie să ţii totul în secret. Mama ta te ţine din scurt ...

- Nu, dar e singură şi sunt singurul lui copil. Nu o pot lăsa singură prea mult, domnule doctor. Noi ... eu trebuie să mă întorc devreme.

- Rick, nu "domnule doctor". Am promis deja să te aduc înapoi întreagă şi nevătămată la unu şi jumătate. Neatinsă, completă el sec.

- Nu trebuie să adopţi acest aer superior. Nu sunt un copil.

- Totuşi, mama ta te tratează de parcă aşa ai fi, nu-i aşa? Răspunde-mi, Anna.

- Da.

încercă să-şi ferească faţa de privirea lui, ca să nu i se observe lacrimile ce-i străluceau în ochi - lacrimi de autocompătimire.

La douăzeci şi unu de ani, să fii tratat ca un copil. Ar fi trebuit să-i fie ruşine!

- M-am gândit s-o luăm pe şoseaua de lângă ţărm.

Vocea lui era din nou blândă, dar asta nu

însemna ca Anna să devină prea încrezătoare. Si-aşa se înşelase când îl considerase bine dispus.

Ca să evite orice alte întrebări în legătură cu mama sa, Anna începu să discute despre spital, dar, cum nu primea din partea lui decât răspunsuri vagi, rostite cu jumătate de gură, sau chiar mormăieli, renunţă. în definitiv, era mai bine dacă se plictisise de conversaţie şi chiar de compania ei.

Marea era liniştită, de aceeaşi culoare albastră-cenuşie ca şi ochii doctorului şi Anna nu putu să nu se gândească la asemănarea aceea, dusă şi mai departe: în amândouă cazurile, un albastru-cenuşiu ce permitea o linişte de suprafaţă, dar învolburat în adâncuri.

Se opriră să ia masa chiar la ieşirea din Southampton, la un hotel impunător. Anna se simţea total lipsită de curaj şi de poftă de mâncare. Era puţin trecut de ora douăsprezece - adică, o oră mai târziu decât cea stabilită pentru întâlnirea cu Mike. Oare ce-o crede despre ea? Că nu putuse să scape de-acasă, sau că nu-l iubea suficient ca măcar să încerce s-o facă? Poate era îngrijorat, gândindu-se ca nu cumva să fi avut un accident ... Nu, Mike nu era niciodată îngrijorat, îngrijorarea era o stare total străină firii lui. Deodată, se simţi privită insistent şi

văzu cum, în colţul gurii frumos conturate a lui Rick, tresare un muşchi.

- Fizic eşti aici, dar ... în rest ...? întrebă el trist.

Sub impulsul momentului, Anna îi acoperi mâna cu mâna ei, iar ochii ei mari parcă-l implorau să înţeleagă.

- Te rog, Rick, începu ea, roşind când îi spuse pe nume. îmi pare rău că nu sunt o companie foarte plăcută, dar atâtea probleme ...

El îşi retrase mâna şi continuă să privească, îngândurat, în paharul cu Marini. Anna se simţea ca şi cum ar fi primit o palmă. Se rezemă de spătarul scaunului, mai aruncând o privire la ceas: douăsprezece şi un sfert.

Desigur, se întrebă ce-o fi făcând Mike, dar îşi dădu seama că nu dorise în mod special să-şi petreacă ziua cu el, şi în nici un caz în braţele lui. De fapt, dorise să fie împreună cu Rick. Dorea ca plimbarea lor să se termine mai repede doar pentru că se simţea vinovată. Nu se putea distra ştiind că Mike se află undeva, într-un colţ de stradă, aşteptând în zadar, în frig, pe fata care susţinea că-l iubeşte.

- Ai timp pentru prânz? Tonul lui era politicos, dar rece.

- Nu e necesar să fii atât de maliţios, mormăi ea, deşi ştia că merita din plin dispreţul lui.

- Presupun că abia aştepţi să te-ntorci acasă, cu coada-ntre picioare, ca un căţel după ce-a făcut o năzdrăvănie, aşa că nu te voi reţine mult.

Parcă nu erau cuvintele lui; o durură îngrozitor, dar Anna îl asigură că abia aşteaptă să ia masa împreună cu el.

- Bun! Si eu abia aştept să mănânc; asta mă va face să nu mă mai gândesc la compania ta total indiferentă.

- Nu era necesar să spui asta.

- Oare?! Ar fi bine să terminăm repede de mâncat, din moment ce te plictiseşti atât de tare cu mine.

Instinctiv, degetele Annei strânseră cu putere mânerul cuţitului.

- De obicei eşti violentă?

Rick puse întrebarea pe un ton interesat şi, cum se aplecă spre ea şi-i acoperi mâna cu mâna lui, pentru a-i îndeparta cuţitul, oricine ar fi putut lua această scenă drept una de conversaţie intimă. Anna, însă, vedea clar fulgerele de mânie din privirea lui. Era periculos să-l superi pe acest bărbat, în ciuda aparenţei sale de bonom, ceea ce, în

mod ciudat, o speria şi o incita deopotrivă.

Servirea delicioasei supe de ciuperci puse capăt deocamdată oricărei discuţii. Anna o termină cât putu de repede, fără însă a părea lacomă. Din ceea ce urmă, abia putu să guste, deşi totul era foarte bun, numai că bietul ei creier nu trimitea semnalele corecte şi era mult prea copleşită de gânduri pentru a fi interesată de mâncare. Avea gura foarte uscată şi bău cu plăcere vinul servit, conştientă vag că Rick abia dacă gustase din paharul lui.

- încă nu e ora unu, comentă el când terminară, dar ea ştia deja, căci se uitase aproape tot timpul la ceas. A fost cea mai rapidă masă dintr-o zi liberă, continuă Rick, apoi o conduse spre maşină.

Porniră. Ferindu-şi cât putea mai mult faţa de privirea lui, Anna tăcea . Pur şi simplu nu-l putea privi. Iar el, ce să-i spună? Pesemne că era îngrozitor de supărat! Toţi acei bani irosiţi pe o masă, iar ea nici nu mâncase decât mai puţin de jumătate. Si vinul pe care-l băuse ... Categoric, era furios pentru că îşi irosise banii câştigaţi atât de greu, mai ales că salariile medicilor specialişti nu erau foarte mari.

Nu era beată, dar suficient de ameţită pentru a nu mai şti foarte bine pe ce lume se află. Da, o să-l despăgubească. Avea destui bani la ea - luase

special, crezând că vor plăti jumate-jumate. Stia sigur că bărbaţii nu duceau o femeie la un restaurant scump fără să aştepte ceva în schimb. Dacă nu-i putea oferi ceea ce intenţionase să-i ofere lui Mike, măcar îl va despăgubi cu bani. Complet ameţită, răsturnă conţinutul genţii în braţe, apoi privi mirată monezile! Nu, nu-i putea da monezi. Căută în portmoneu - da, aşa era mai bine: scoase o bancnotă de cinci lire şi o examină cu atenţie, ca şi când i-ar fi controlat integritatea. Da, era de-ajuns pentru acea masă rapidă.

Nu-şi mai amintea cât băuse, ci doar că i se mai umpluse paharul cel puţin încă o dată. Apoi, ceea ce băuse înainte de masă ... Nu vroia nici să-l întrebe, nici să mai schimbe o bancnotă, aşa că îi întinse banii lui Rick, zâmbind, ezitând puţin.

- Ce e acela, Anna? Un bacşiş? întrebă el, apoi privi din nou şoseaua. Anna privi banii, nedumerită, încercând să-şi amintească pentru ce erau.

- Nu ... sunt pentru băutură. Ah, şi pentru pui, adăugă ea, extrem de mulţumită că, în sfârşit, îşi amintise.

Văzând, însă, că el era complet absorbit de problemele traficului, Anna împături bancnota de mai multe ori şi o-ndesă în buzunarul de la la piept

al jachetei lui.

- Mulţumesc, spuse el părând destul de mulţumit.

Considerând că-şi făcuse datoria şi Rick a fost răsplătit, se
rezemă de spatarul banchetei îmbrăcate în piele şi închise ochii; acum puteau merge liniştiţi acasă.

- Anna!

Scuturată destul de violent pentru a se trezi, Anna deschise ochii pentru a-i închide imediat, izbită de-o lumină puternică.

- Am ajuns? întrebă ea cu o uşoară ezitare.

Luând drept "da" mormăitul lui, coborî din maşină, susţinută de braţul lui. încet, încet, conturul bungaloului se defini mi exact. Bine, dar ea nu locuia într-un bungalou!

- Unde suntem? întrebă ea timid, nevrând să declanşeze o nouă ceartă; mai ales că pe figura lui Rick, era întipărită aceeaşi expresie de furie înăbuşită cu greu.

- Este bungaloul meu. Locuiesc aici când nu sunt de serviciu.

- Da, foarte frumos. Acum putem merge acasă? Nu pot s-o las pe mama prea mult singură. Vai de mine, Rick, e deja unu şi douăzeci!

- Da?! se prefăcu el surprins şi-şi consultă ceasul

cu un gest ostentativ. Da, ai dreptate. Asta înseamnă că mai avem zece minute.

- Zece minute pentru ce?

- Ca să obţin de la tine o mărturisire completă, spuse el, conducând-o înăuntru, împotriva voinţei ei. Te rog, simte-te ca acasă.

După care dispăru, lăsând-o singură în salon. Aerul proaspăt o trezise, dar o durea capul îngrozitor; spera din tot sufletul ca Rick să-i ofere o cafea.

- Ah, ce bine miroase! spuse ea când dorinţa i se îndeplini şi Rick veni cu tava cu cafea.

- Să înţeleg că nu intenţionezi să evadezi ... Oricum, nu suntem departe de secţia de poliţie şi poţi foarte uşor să te duci să depui o plângere acolo.

- Mă bucur că mi-ai spus; este foarte posibil să fac asta. în curând, mama va începe să plângă, aşa cum face întotdeauna când întârzii, dar presupun că ţie nu-ţi pasă. Se ridică de pe canapea şi-ncepu să păşească furioasă, în faţa şemineului. Nu te interesează că e bolnavă şi nu mă are decât pe mine.

Rick dădu din cap zâmbind.

- Eşti destul de mare să ai grijă si singură de tine, nu e nevoie ca mama ta să se teamă. Da, da, eşti destul de mare ... accentuă el ostentativ, făcând-o să

roşească. Aş putea să-ţi spun chiar ce dimensiuni bănuiesc ... dar ştiu că nu te interesează şi n-am de gând să te plictisesc. Altceva vreau să te întreb: trebuia să te-ntâlneşti cu Mike, nu-i aşa?

- Mike? Te referi la prietenul meu?

- Da, chiar el. Bea-ţi cafeaua, draga mea. La ce oră trebuia să te întâlneşti cu el?

- Cu cine?

- Te-ai uitat tot timpul la ceas. Presupun că aveai stabilită dinainte întâlnirea cu el.

- Eram îngrijorată din cauza mamei.

- Scuteşte-mă de povestea asta! Dintr-un singur pas ajunse lângă ea şi-o prinse de încheietura mâinii. Cu câţi bărbaţi umbli?

- Cu nici unul. Lasă-mă-n pace! Se strădui, dar nu reuşi să-şi elibereze încheietura mâinii. Mă doare.

- Păcat! Vreau să aud mai multe despre acest Mike ... cel ce-şi face părul permanent ...

- Nu e adevărat! E ondulat natural. Aşa e părul lui!

- Ti-ai trecut de multe ori degetele prin părul lui, nu-i aşa? De ce nu încerci acelaşi lucru şi cu mine? Părul meu e natural drept.

O împinse spre un fotoliu, apoi se aşează şi el pe braţul acestuia. Hai, mângâie-mi părul, e gratis!

înfuriat, Rick îi luă mâna şi i-o aşează cu forţa în părul lui. Simpla atingere i-a fost de-ajuns Annei - degetele ei rătăceau înnebunite de plăcere, iar Rick, la rândul său, primea gestul ei cu o nebănuită bucurie.

Anna se trezi în braţele lui, fără să mai încerce să se opună când buzele lui le căutau, înfrigurate, pe ale ei. Era exact ce-şi dorise Anna de când se întâlniseră. Nu era de mirare că avusese acea reţinere de a se dărui lui Mike; nu vroia să i se dăruiască decât lui Rick.

Mângâierile lui aveau un efect înnebunitor nu numai asupra trupului, ci şi asupra minţii ei, anihilându-i orice dorinţă de-a i se opune.

- Te rog, nu, izbuti ea să şoptească, mai mult formal, într-o străfulgerare de luciditate.

- Te doresc, Anna. Dacă ai de gând să spui "nu", iubito, atunci spune acum.

- Nu, te rog ... adică, da ... Te iubesc, Rick.

Sărutările lui erau dovada că şi el o iubea.

- Cu câţi bărbaţi ai făcut dragoste până acum, Anna?

întrebarea lui o aduse la realitate, dar nu ştia ce să
răspundă. Dacă-i mărturisea adevărul, ar râde de ea;

dacă nu, s-ar enerva, aşteptându-se la o femeie versată şi descoperind o fată speriată, fără nici un pic de experienţă.

- Cu nici unul, ieşi la lumină, chinuit, adevărul, printre dinţii ei încleştaţi.

Rick oftă, iar Anna se simţi cuprinsă brusc de un tremur pe care nu şi-l putea controla.

- Si eu te doresc.

Rick se ridică, oftând.

- Te conduc acasă imediat, spuse el reuşind să zâmbească. Ştiu că nu ai făcut-o intenţionat.

- îmi pare rău ... Să ştii că nu sunt ... perversă. Nu râde de mine.

Când se apropie de ea şi-i cuprinse umerii cu braţele, se lipi din nou de pieptul lui şi dorinţa amândurora izbucni ca o flacără vie, enormă.

- Anna! gemu el, împingând-o de la pieptul lui.

Surprinsă şi jenată de propria ei reacţie, Anna şi-ar fi dorit
să dispară pe loc undeva sub pământ.

- Mă surprinzi, Anna! N-aş fi crezut că eşti capabilă de o astfel de provocare! gemu el, apoi ieşi fredonând.

Capitolul 1

Drumul până acasă a fost un coşmar pentru

Anna. Era atât de jenată, încât nici nu îndrăznea să-şi ridice privirea. Poate, totuşi, îşi imaginase incidentul - era atât de străin de firea ei!

Doar simplul gând o făcea să roşească, pe când el părea grozav de bine dispus şi încă fredona încet. Probabil că se amuza copios în sinea lui.

Cum îndrăznea să se afişeze atât de fericit, în timp ce ea se simţea îngrozitor ? O durea nu numai capul, ci şi trupul: durerea neîmplinirii. îl dorea pe Rick. îl dorise cu fiecare fibră a corpului ei, şi-acum frustrarea se transformase într-un gol dureros, aşa cum nu mai simţise niciodată.

Deschise portiera înainte ca maşina să fi oprit bine şi ţâşni afară fără să mai privească înapoi. Biata mama! Trebuia să fie tristă şi supărată.

Jennifer era furioasă, însă era o furie rece, controlată.

- Ah, mamă, te rog să mă scuzi! Timpul pur şi simplu a zburat! spuse Anna, văzând că era aproape ora trei.

- Nu-i nimic, Anna. îmi dau seama că ... tânărul acesta e mai important decât mama ta.

Anna se simţea vinovată şi furioasă. Ah, acel Rick Alexandre! Totul se-ntâmplase numai din vina lui. Nu, nu era corect; avea şi ea partea ei de vină. De

fapt, n-ar fi vrut ca momentele petrecute împreună să se termine vreodată ... Gândul acesta o făcu să pălească. Poate că vina fusese numai a ei şi n-avea nici un drept să-l acuze pe Rick.

- Sincer îmi pare rău, mamă. Stiu că am întârziat, dar Rick a vrut să ne oprim la bungaloul lui şi ...

- Bungalou! Te-a dus la el acasă? Să înţeleg că ai fost singură cu el acolo?!

- Doar pentru puţin timp. Este o casă mică, dar drăguţă ...

Nu, nu se putea distrage atenţia lui Jennifer!

- Sunt surprinsă de comportarea ta, Anna. Mă pot aştepta, de acum, să vii acasă la orice oră din zi şi din noapte, dornică de plăceri uşoare!

- Nu se va-ntâmpla aşa ceva, mamă! De fapt, totul s-a terminat. Nici măcar n-a fost o idilă - doctorul Alexandre nu mă place.

- Presupun că ţi-a propus să faceţi dragoste şi, când l-ai refuzat, şi-a schimbat total atitudinea.

Ah, dacă mai vine aici, am să mătur podeaua cu el!

- Te rog, mamă, calmează-te. Nu a fost vina lui, ci a mea. A crezut că doresc ... recunoscu Anna, aproape plângând, ruşinată, dar uşurată după această mărturisire.

- Toţi fac aşa, draga mea. Bărbaţii sunt fiinţe egoiste şi egocentrice. Nu se gândesc decât la ei. Tatăl tău a fost unul la un milion, poate. Nu vei mai găsi altul ca el. Tăcură amândouă câteva clipe, gândindu-se la bărbatul blând, uşor distrat, pe care-l pierduseră. Am avut cândva o relaţie cu un tânăr, înainte de a-l cunoaşte pe tatăl tău. Un tip energic, cu o personalitate la fel de puternică şi dominantă ca a acestui doctor Alexandre. Am fost dispusă să-i cedez, aşa că, a luat tot ce-a putut, apoi a plecat.

Anna o îmbrăţişă, simţindu-se mai aproape ca oricând de ea. Acum ştia că o va înţelege şi, deşi cu mici ezitări la început, povesti totul despre Mike şi mica lor idilă. Era o uşurare să poată povesti şi destăinui secretul care o apăsa şi, spre surprinderea ei, Jennifer nu părea nici deranjată, nici supărată.

- Si acest Mike te mai aşteaptă încă la ceas?

- Sper că nu, dar trebuie să verific. Trebuie să-mi cer scuze.

Primi confirmarea mamei ei printr-o încuviinţare din cap.

- Da, ar trebui. Dar, eşti sigură că ai terminat cu el?

- Da, sunt sigură.

Chiar era. Nu-şi dorea decât braţele lui Rick în

jurul ei, gura lui, trupul lui. Numai că nu va avea niciodată aşa ceva.

- Dar doctorul Alexandre?! Spune-mi că s-a terminat şi relaţia cu el.

- Da, s-a terminat.

Stia bine că era aşa. Acum, când ştia adevărul despre ea, de ce şi-ar mai pierde timpul? Probabil că nici n-o va mai atinge şi o va uita foarte repede, dacă nu cumva o şi uitase. Va face ceai pentru mama ei, după care va merge la Mike; bietul de el, trebuie să fie supărat şi furios.

Mike îi deschise imediat. Nu era furios, ci îngrijorat, ceea ce-o făcu pe Anne să se simtă şi mai vinovată.

- Doamne, Anna! Am aşteptat mai mult de-o oră.

O trase imediat înăuntru în apartamentul mic şi dezordonat, ţinând-o strâns în braţe.

- Dă-mi drumul, Mike!

Mă învineţesc uşor, se plânse ea când, fără să-şi slăbească strânsoarea, acesta o obligă să se aşeze pe canapea, luând şi el loc lângă ea.

- Urmele lăsate de mine nu vor fi la vedere.

Dacă intenţionase s-o liniştească, nu-şi alesese deloc bine cuvintele; Anna intreă în panică, dându-şi seama cum interpreta venirea ei - o simplă

întârziere, chiar dacă destul de mare, la programul stabilit.

- Ascultă-mă, Mike. Am venit să-mi cer scuze ...

Sărutul lui întrerupse fraza, fără însă a avea şi alt efect asupra ei. Ba mai mult, folosindu-se de genunchi şi de braţe, Anna îl împinse destul de brutal.

- Te rog, ascultă-mă, Mike. Am venit să-mi cer scuze, nu să rămân.

Respira greu din cauza efortului făcut şi pieptul ei, pe care mişcarea ritmică în sus şi în jos îl scotea şi mai mult în evidenţă, devenise punctul de atracţie pentru privirea lui Mike.

- Nu rămâi?! Trebuie să fugi acasă ca să ţi se schimbe scutecul?

- Nu era cazul să-mi vorbeşti aşa de urât. Am avut ... nişte musafiri de dimineaţă şi n-am putut pleca. Nu a fost vina mamei.

- Si-acum, de ce nu poţi rămâne?

- Este după-amiaza liberă a menajerei şi trebuie să pregătesc ceaiul.

- Dar când voi fi în Irlanda, te vei gândi la mine câteodată?

- Ah, Mike, de ce trebuie neapărat să pleci? îţi doreşti chiar atât de mult promovarea?

Mike dădu din umeri şi se ridică de pe canapea, întinzându-se şi căscând.

- O fac pentru tine ... pentru noi. Am nevoie de acei bani în plus şi acolo e o piaţă bună. Cât timp te vei mai gândi la mine, îmi va fi mai uşor.

Părea atât de tânăr şi de vulnerabil, încât Anna se aruncă la pieptul lui, iar el începu s-o mângâie uşor. Totuşi, când gesturile lui începură să devină prea senzuale, Anna se eliberă din strânsoarea lui; de fapt, nici el nu opuse rezistenţă, doar zâmbi trist.

- Presupun că nu sunt destul de bun pentru fetiţa mamei. Nu am nimic altceva de oferit decât o dragoste simplă, curată.

Anna suferea alături de el, dar nu putea face nimic şi, în orice caz, nu va face dragoste cu el - era ca şi cum trăda ceea ce simţea pentru Rick.

Fără să mai spună un cuvânt, Anna ieşi din apartament şi porni, gânditoare, spre casă. Poate că Mike avea dreptate; poate că, undeva în subconştient, nu-l considera suficient de bun pentru ea. Ridicol! Ţinea la el. îşi dădea seama că nu-l mai iubea, dacă îl iubise vreodată, dar asta nu-nsemna că nu vroia să fie prieteni. Se simţea îngrozitor de vinovată.

Anna reveni cu uşurinţă la programul obişnuit de

lucru. Parcă n-ar fi existat niciodată cele două zile de pauză şi cele câteva clipe de pasiune cu Rick Alexandre. Si totuşi, ele existaseră, iar ea îl iubea.

Era absolut convinsă, deşi o voce maliţioasă îi spunea că tot atât de sigură păruse şi de iubirea ei pentru Mike. Oricum, nu mai avea nici o importanţă; de-acum, doctorul Alexandre nu mai avea timp pentru ea.

De fiecare dată când se întâlniseră întâmplător în următoarele zile, acesta fusese rece, distant, impersonal, ca şi cum n-ar fi ţinut-o niciodată în braţe. Se comportau ca doi străini.

Anna continua să-şi îndeplinească îndatoririle cu conştiinciozitate şi cu zâmbetul pe buze faţă de pacienţi, dar lumina din priviri i se stinsese. Si când era liberă, se culca devreme, se scula târziu şi nu avea energie pentru nimic. Se părea că numai doamna Jenkins observă acea schimbare şi-o sfătui să meargă la doctor, să ceară un tonic. De unde să ştie ea că însuşi doctorul era tonicul! Nu de medicamente avea Anna nevoie, ci de zâmbetul lui şi de o anumită privire a ochilor lui cenuşii-albaştri. Nu le avea însă decât în imaginaţie, unde se conturau puternic, zădărnicindu-i orice efort de concentrare.

într-una din zilele întotdeauna foarte agitate când

doctorul Tester îşi vizita pacienţii, Anna simţi două braţe puternice înconjurându-i talia şi, pentru o clipă, crezu că era Rick. Spre dezamăgirea ei, conmstată că era John Snelling, dar, cum era mult mai puternică decât el, reuşi să se elibereze din strânsoarea lor.

- Chiar nu ai nimic mai bun de făcut? se auzi în aceeaşi clipă o voce gravă care o făcu pe Anna să se întoarcă imediat, îmbujorată.

Doctorul Paul Tester stătea rezemat în pragul uşii, privind-o încruntat. Dar, după ce John îşi ceru scuze de la amândoi, asigurându-l pe doctorul Tester că era numai vina lui, acesta păru să se-nsenineze.

- Nu pot să spun că te învinovăţesc, tinere. Cred că şi eu m-aş aventura la o scurtă îmbrăţişare dacă n-aş fi medic consultant!

Urmându-l pe acel bărbat înalt, bine făcut, Anna începu să se teamă din nou; se părea că buna lui dispoziţie fusese foar o aparenţă; rămas singur cu ea, se încruntă din nou.

- Unde te-am mai văzut oare? Claia asta de păr morcoviu mi se pare cunoscută.

Deşi nu-i plăcea să i se spună "morcoviu" părului ei roşcat, Anna avu înţelepciunea de a se abţine să facă vreo remarcă.

- M-am ciocnit de dumneavoastră acum câteva săptămâni, în parcare, îi reaminti ea cu vădită neplăcere.

- Aşa este! îmi amintesc! Mergeai la Brightling Hill, nu-i aşa?

Anna încuviinţă din cap, surprinsă.

- E ciudat că vă amintiţi.

- Hmm, nu sunt chiar atât de bătrân încât să-mi pierd memoria.

Anna râse, apoi, dându-şi seama că poate nu era cea mai potrivită atitudine faţă de un medic cu o poziţie atât de importantă în spital, redeveni serioasă şi-l întrebă dacă-l poate ajuta cumva.

- Nu, de fapt, o căutam pe asistenta-şefă.

- Este la o şedinţă cu comitetul, dar asistenta-şefă superioară Hatcher trebuie să fie în birou.

Mă duc s-o chem.

- Nu, mai bine povesteşte-mi despre tine.

- Păi ... nu prea am ce să spun, începu ea, mirată. Este al doilea salon în care fac practică.

- Si îţi place aici?

- Da, mulţumesc.

Zgomotul înfundat al tălpilor de crep, anunţând venirea doctorului Alexandre, le întrerupse conversaţia. De fapt, Anna, care era cu faţa la uşă, îl

văzuse prima şi figura lui supărată îi devenise de-acum familiară.

- Ah, Rick, de ce nu mi-ai spus că este o roşcată frumoasă în salonul meu?

- îmi pare rău, domnule, dar nu am ştiut că vă interesează elevele de talie mare! răspunse Rick tăios, părând înfuriat fără motiv.

- Nu prea a fost o remarcă amabilă, Rick, observă doctorul Tester, mutându-şi privirea, nedumerit, de la acesta la Anna, după care, începând o discuţie pe teme profesionale, dădu acesteia posibilitatea de a se strecura de lângă ei, ascunzându-şi durerea în spatele unui zâmbet.

Anna era atât de mâhnită de jignirea lui Rick, încât nici nu-şi dădu seama că asistenta-şefă Noates o observa din pragul uşii biroului ei. Probabil că o văzuse stând în salon lângă doctorul Tester şi doctorul Alexandre şi era foarte posibil ca unul din cei doi să fie preferatul ei.

- Dacă nu eşti ocupată, fă un ceai doctorului Tester!

- N-ar trebui să-l iau mai întâi pe John Snelling de la baie?

- Se descurcă şi singur. Pentru Dumnezeu, du-te şi fă ceaiul acela! spuse şefa ei supărată, cu privirea

aţintită asupra feţei ei îmbujorate şi a bonetei deranjate - ca de obicei - indicii clare în sprijinul concluziei la care, fără îndoială ajunsese.

După aceea, se întâmplă de mai multe ori ca Anna să se tot întâlnească, fie intrând, fie ieşind din salon, cu doctorul Tester, lucru ce nu putea trece neobservat de asistenta Noakes. Aceasta se mulţumea, însă, s-o privească lung, întrebător, fără a face nici un comentariu. Si dacă ar fi fost întrebată ceva, Anna n-ar fi avut mare lucru ce să răspundă.

Pe Mike nu-l mai văzuse, deşi se gândea deseori la el şi încă îi persista în minte imaginea lui lui în acel apartament cu aer mizer. Se-ntreba chiar dacă nu cumva plecase deja în Irlanda. îşi făcea griji despre cum se va descurca acolo - dacă nu-i va fi prea frig, dacă se va hrăni cum trebuie - deşi îşi dădea seama că nu-l iubise, ci doar i se păruse că e îndrăgostită: o manifestare tipic adolescentină, o experienţă pe care o trăise destul de târziu. Pe Rick Alexandre îl iubea; el îi umplea visurile şi gândurile.

Acum, mai ales, când rămăsese mai puţin de o săptămână până la Crăciun, Anna se simţea mai singură ca niciodată. Si-ar fi dorit din tot sufletul să-şi petreacă sărbătorile cu bărbatul iubit, dar cum era de serviciu cea mai mare parte a timpului, spera ca

măcar să fie şi el de gardă. Doar îi spusese că va aduce vâsc ... Dar asta părea să se fi întâmplat cu mult timp înainte; acum era clar că nu-l mai interesa. Probabil că se consola deja cu o alta; Anna ar fi vrut să ştie cel puţin cine era aceea.

Cufundată în gânduri, nici n-a auzit vocea lui Rick, astfel încât acesta trebui să repete de două ori. Chiar şi aşa, mai dură încă până ce Anna să se convingă că bărbatul de lângă ea era real, nu doar proiecţia minţii ei asaltate de dorinţă.

Rick arăta nervos, dar şi obosit - atât de obosit, încât Anna îl întrebă cum se simte.

- De ce te-ar interesa sănătătea mea, soră Curtis? întrebă el pe un ton atât de rece, încât Anna avu pur şi simplu un frison.

- Mi s-a părut că sunteţi ... obosit; cu epidemia asta de gripă, ar trebui să fiţi prudent, continuă ea să vorbească, deşi îşi dădea seama foarte bine că ar fi fost mai bine să tacă. Nu exageraţi cu munca şi ...

- Mulţumesc, domnişoară doctor Curtis, dar mă descurc şi fără sfaturile tale de expert. - Abia când o văzu închizând ochii, ca şi cum ar fi simţit o mare durere, figura lui ca de granit păru să se mai îmblânzească şi, stingherit, îi puse uşor mâna pe umăr. Scuză-mă, Anna. Cred că într-adevăr, sunt

obosit. Nu lua în seamă ce-am spus.

După care se-ndepărtă cu paşi mari, iar Anna, cu gândul la el, îşi continuă treaba. Se îndreptă spre laborator, când auzi vocea doctorului Tester:

- Aşteaptă puţin, soră Curtis! îi strigă acesta, tocmai ieşind din biroul administratorului spitalului unde discutase cu un alt doctor.

Ce mult şi-ar fi dorit Anna ca, în locul lui să fi fost Rick. Fără să vrea, se gândi dacă aşa ar arăta şi el când va ajunge la vârsta doctorului Tester: cu părul uşor încărunţit la tâmple şi aproape imperceptibil rărit, cu talia dând uşoare semne de îngroşare. Nu, Rick îşi va păstra întotdeauna acea linie atletică! încercă să-şi ţină gândurile sub control. Nu trebuia să uite că acestui Rick Alexandre nici nu-i mai păsa de ea.

- De ce eşti atât de tristă? o întrebă doctorul Tester, ajungând lângă ea.

- Mă gândeam la Crăciun. Ar fi frumos să-ţi poţi petrece această sărbătoare cu persoana iubită.

- într-adevăr. în cazul tău, există o asemenea persoană?

- Asta e ceva ce nu vă pot spune, domnule, glumi ea.

Râsul lui tare îi făcu pe unii dintre cei pe lângă

care treceau să întoarcă, oarecum miraţi, capetele. Printre aceştia, era şi Sheila Haggerty, căreia Anna îi zâmbi, fără însă a o vedea foarte bine sau a-i conştientiza pe deplin prezenţa. De fapt, nici chiar pe doctorul Tester nu-l vedea prea bine. Mintea îi era ocupată de omul pe care-l iubea. De altfel, imediat după ce se despărţi de el, în faţa salonului, îi şi ieşi din gând.

Programul ei de lucru se termina la patru şi jumătate, dar repetiţia la cor pentru colinde era la ora cinci şi un sfert, aşa că Anna rămase să lucreze până atunci. Mama ei ştia că va întârzia şi cunoştea şi motivul, aşa că Anna se simţea ceva mai liberă, permiţându-şi chiar să mai zăbovească după repetiţii la o cafea alături de colegii ei şi începuse chiar să se simtă bine alături de ei.

îi făcea plăcere să cânte, dar, desigur, s-ar fi bucurat mai mult dacă ar fi fost şi Rick acolo. Majoritatea coriştilor era formată din asistente şi infirmieri, dar erau şi câţiva membri din personalul de serviciu, de exemplu un portar - un bas cu o voce superbă - şi, de asemenea , administratorul spitalului, domnul Archer. Deşi avea o poziţie foarte importantă în consiliul de conducere, acesta din urmă - un bărbat scund, robust, cu părul alb aranjat

întotdeauna impecabil - era mereu prietenos cu toată lumea. Cu atât mai mare a fost surprinderea Annei când l-a văzut îndreptându-se spre ea, cu o privire aspră. Când o conduse într-un colţ al sălii enorme în care se desfăşurau repetiţiile, Anna nu mai avu nici o îndoială că avea să fie admonestată pentru cine ştie ce greşeală - numai că nu-şi putea da seama nicidecum ce făcuse rău. Avea să se lămurească, din păcate, imediat.

- îţi dai seama că întreg spitalul vorbeşte despre tine şi domnul doctor Tester?!

Gura i se deschise, involuntar, de mirare şi încercă să protesteze, apoi îşi dădu seama, după expresia de neînduplecat de pe chipul domnului Archer, că totul e în zadar.

Capitolul 8

Anna rămase ca paralizată, în faţa domnului Archer.

- înţeleg că asistentele nu sunt nişte îngeri, doar sunt de atâta timp în spital ... Dar, dacă tu şi doctorul Tester v-aţi implicat într-o relaţie, pentru numele lui Dumnezeu, de ce-a trebuit să vă afişaţi?!

- Bine, dar noi ...

- Acum e prea târziu, tocmai asta e nenorocirea. De ce naiba n-ai ales unul din doctorii tineri? Un consultant trebuie să-şi păstreze reputaţia, chiar dacă e divorţat.

încă bombănind, administratorul plecă, lăsând-o privind în gol în urma lui.

Când dirijorul făcu semn coriştilor să se adune, Anna, nemaiputând suporta, fugi pur şi simplu din sală, fără să-i mai pese de privirile aţintite asupra ei - reale sau imaginare.

Ieşi în aerul rece de-afară şi mai mult alergă decât merse până acasă. Era doar o chestiune de timp până când zvonul avea să ajungă la urechile lui Rick, şi, dacă şi-aşa avea o părere destul de proastă despre ea, ce va mai gândi atunci?!

A doua zi, Anna începu lucrul la ora şapte şi jumătate dimineaţa şi, spre surprinderea ei, văzu că

asistenta-şefă era deja acolo, deşi, în mod normal, aceasta venea întotdeauna la opt. îşi imagină că era vreo problemă mai deosebită în cadrul salonului, dar nu bănuia ce anume putea fi.

Spre uşurarea ei, John Snelling fusese externat cu câteva zile în urmă, aşa că scăpase de neplăcerile din partea lui.

Anna nu putea decât să spere că şefa ei nu era încă la curent cu acel zvon. Acum ştia că, el şi doamna Noakes purta verighetă, soţul ei murise chiar în timpul lunii lor de liere, cu câţiva ani în urmă şi asta ştersese orice urmă de antipatie pe care o simţise faţă de şefa ei. Ba chiar încerca să-i facă mici servicii, fără să-i pese de remarcele maliţioase ale colegilor ei. Doar când se gândea la durerea pe care această femeie trebuie s-o fi simţit, Anna se cutremura. îşi imagina ce-ar fi însemnat să-l ştie pe Rick Alexandre zăcând undeva, accidentat mortal. Cu siguranţă, n-ar mai fi găsit resursele pentru a-şi continua ea însăşi viaţa.

Era atât de adâncită în aceste gânduri morbide, încât doamna Noakes trebui să ridice tonul pentru a se face auzită.

- Soră Curtis! Vrei să fii puţin atentă, te rog?

- Ah, da, îmi pare rău ... Vă rog să mă scuzaţi.

- întotdeauna îţi pare rău!

Deşi jignită, Anna reuşi să zâmbească, rezistând cuvintelor aspre pe care şefa ei le revărsa într-un torent nemilos. "Gândeşte-te că soţul ei a murit înainte să aibă timp să se cunoască bine unul pe celălalt: gândeşte-te la Rick", îşi spuse Anna, pentru a putea rămâne să asculte răbdătoare acuzele ce i se aduceau. De fapt, nici nu auzise mai mult de jumătate din ceea ce vorbise şefa ei, dar bănui că aceasta aflase zvonul, pentru că, în mod obişnuit, se purta cu ea destul de acceptabil - nu se punea problema de a-i arăta prietenie, dar, cel puţin, avea o atitudine foarte civilizată.

- Nu ai nimic de spus?!

Anna, compătimind-o din nou în gând, se mulţumi să-i zâmbească - un zâmbet atât de plin de bunătate şi compasiune, încât doamna Noakes aproape că se înecă de indignare.

- Dispari din faţa mea! Să nu te mai văd până la ora vizitei!

Asistenta-şefă îl prefera pe doctorul Tester, după cum Anna
îşi dăduse seama în mod clar. Hotărî să încerce să-i apropie cât de mult pe cei doi. Desigur, şi ei îi plăcea doctorul Tester, dar nu ca partener într-o poveste de

iubire.

Vizita se dovedi un dezastru de la început până la sfârşit. Mai întâi neînţelegând bine numele medicamentului pe care asistenta-şefă mai mult îl mormăi, Anna alese greşit tabletele.
Bineînţeles că acestea nu ar fi putut fi administrate fără o verificare ulterioară, dar, după tapajul făcut de şefă, s-ar fi putut deduce că Anna tocmai fusese prinsă încercând să-l ucidă pe bietul pacient. în dreptul următorului bolnav, când trebui să deschidă capacul flaconului cu medicamente, mâinile îi tremurau atât de tare, încât câteva pastile căzură pe măsuţa rulantă şi, când şefa se repezi să înşface flaconul aproape tot conţinututl acestuia se împrăştie pe jos.

- Pentru Dumnezeu, nu eşti în stare să faci nimic corect? ţipă doamna Noakes, uitând că pacienţii nu trebuie să fie deranjaţi şi făcând semn unei alte asistente să ia locul Annei. Mă-ntreb dacă eşti tot atât de lentă şi în alte situaţii! Du-te şi ia mătura şi adună până la ultima pastilă!

Anna se grăbi spre încăperea anexă unde se afla mătura, aproape ciocnindu-se de doctorul Tester care, tocmai venind, nu putea să nu fi auzit tirada asistentei-şefe.

- Mă scuzaţi, vă rog! spuse Anna şi trecu pe lângă el. în definitiv, el era - chiar dacă în mod inconştient - cauza tuturor neplăcerilor ei.

- Nu numai că împrăştii medicamente în tot salonul, dar te ciocneşti şi de domnii doctori! comentă în continuare asistenta-şefă. Nu ai de gând să-ţi ceri scuze în faţa domnului doctor Tester?
Anna făcu întocmai şi acesta îi zâmbi destul de distant. Se străduia nici să nu-i pese. Oricum, nu mai putea face nimic, aşa că şefa ei era liberă să creadă ce vroia. în cele din urmă, când îşi va da seama că zvonul este nefondat, totul avea să intre în normal. Spera să fie doar o chestiune de timp.

De altfel, după vizita făcută bolnavilor, asistenta-şefă şi doctorul Tester rămaseră cam o oră în biroul acesteia şi Anna spera ca el să fi râs pur şi simplu de enormitatea acelui zvon şi s-o asigure că nu exista nici o fărâmă de adevăr.

Probabil însă că Paul Tester nu fusese prea convingător, din moment ce doamna Noakes continua s-o pună în situaţii neplăcute în faţa tuturor, cu un sadism care reuşi să şteargă orice compasiune din partea Annei.

în special un incident îi lăsă un gust amar: trebuia să ia din dulăpiorul de medicamente o

sticluţă cu apă distilată. Sub privirea aspră a şefei sale, timorată de veşnicele reproşuri ale acesteia, Anna nu reuşi decât cu mare greuitate să găsească sticluţa respectivă, pe care neaşteptata dezordine din dulăpior o camuflase destul de bine.

- Hai mai repede, soră Curtis! Toţi râdem de tine că nu eşti în stare s-o găseşti!

- Mă bucur că vi se pare amuzant, spuse Anna liniştit, ea însăşi mirată de îndrăzneala ei. Aceasta este, da? Mă tem că în dulăpior nu este nici pe departe ordinea pe care o credeţi dumneavoastră, continuă ea în liniştea desăvârşită ce se lăsă peste feţele uimite ale tuturor, de la primele ei cuvinte.

După aceea, Anna se retrase cu ochii plini de lacrimi.

Cel puţin, asistenta-şefă era în concediu de Crăciun; asta era singura ei bucurie. Spera ca, la întoarcerea acesteia, zvonul acela absurd să fie dat uitării.

Cu două zile înainte de Crăciun, Anna se gândi să treacă pe la Mike să-i ducă un cadou - un fleac, dar vroia să aibă o amintire de la ea, să ştie că se gândea la el. Desigur, nu excludea posibilitatea ca el să fi plecat deja, sau s-o întâmpine cu răceală.

Ştia că Rick era de serviciu de Crăciun, dar după

aceea? Poate că mergea la părinţi, dacă aceştia erau în viaţă. Se-ntreba cum arată casa lui din Jersey. Citise că peisajul era superb, cu plaje aproape pustii şi golfuri izolate. De altfel, iarnă şi vară, era o staţiune turistică foarte modernă. Chiar intenţiona, dacă mama ei continua să se simtă bine, să meargă acolo într-o scurtă vacanţă, să respire acelaşi aer ca el, să-şi bucure privirea cu aceleaşi privelişti şi, poate ... cu puţin noroc, să-l întâlnească întâmplător.

Cuprinsă brusc de vinovăţia gândului ei la un bărbat în timp ce mergea la un altul, Anna bătu la uşa lui Mike. Nu răspunse nimeni, deşi se auzea mişcare înăuntru. Bătu mai tare si tocmai se gândea dacă să lase sau nu cadoul la uşă - un portmoneu din piele - când Mike deschise, apărând printr-o crăpătură de câţiva centimetri.

Figura lui trăda nu numai uimire, ci şi un amestec de jenă şi emoţie, astfel încât şi Anna începu să se simtă stingherită - în definitiv, poate Mike ieşise din baie, sau era cu o fată şi ea nimerise într-un moment nepotrivit.

- Bună, Anna!

Mă bucur să te văd.

- Ti-am adus un mic dar de Crăciun.

- Mulţumesc, spuse el întinzând imediat mâna să-

l ia, având grijă să blocheze cu capul intrarea. Nu trebuia să te deranjezi. Ce este?

- Scrie pe pachet că nu trebuie să-l deschizi până la Crăciun, aşa că, aşteaptă până atunci. Am venit într-un moment nepotrivit? întrebă ea, amuzându-se văzându-l roşind.

- Ăă ... tocmai am făcut baie şi nu sunt într-o ţinută decentă, glumi el.

Aşadar cam atât durase iubirea lui nemuritoare.

- Bine, plec. încă nu ai primit chemarea din Irlanda? mai întrebă ea, întorcându-se să plece.

- Nu, dar va veni în curând ... pe la sfârşitul lui ianuarie. Te vei mai gândi la mine din când în când? strigă el după ea, deschizând uşa puţin mai mult.

- Sigur că da, Mike, deşi tare-aş vrea să nu trebuiască să pleci.

întorcând capul, ochii ei se înduioşară văzându-l: era descheiat la cămaşă şi fără curea.

- Te iubesc, Anna! o urmă vocea lui răguşită de emoţie. Da, poate că în felul lui, ţinuse la ea. Era împreună cu o
fată pentru că ... era firesc. Nu avea să-l judece aspru pentru aşa ceva. Chiar şi Rick Alexandre avea astfel de porniri şi dorinţe ... Dacă nu le-ar fi avut, nu s-ar mai fi gândit atât de mult la el!

Veni în sfârşit, ziua de Crăciun. Anna era de serviciu până seara târziu şi-i făcea plăcere să sărbătorească alături de pacienţi şi să participe la festivitatea organizată pentru ei! Acasă, Crăcinul era o zi aproape obişnuită, cu excepţia schimbului de cadouri - singurul lucru care să marcheze sărbătoarea.

Doamna Jenkins dorea, cum era firesc, să fie alături de familia ei, aşa că Anna s-a oferit să gătească. în schimb, cum Mary Dixon nu avea rude apropiate, avea să rămână să ţină companie lui Jennifer cât ea era la spital.

Primul lucru pe care Anna îl observă când intră în salon a fost vâscul: un bucheyt enorm deasupra uşii de intrare şi ramuri mai mici agăţate din loc în loc în tot salonul şi în dreptul fiecărui pat.

- A fost ideea doctorului Alexandre, îi spuse Ruth Barratt.

O vagă speranţă începu să-i pâlpâie în suflet.

într-adevăr, a fost sărutată sub buchetul enorm de vâsc, dar nu de Rick.

Asistenta-şefă îi făcu semn să vină şi Anna se grăbi spre biroul acesteia, convinsă că trebuie să-i servească pe cei câţiva vizitatori cu figuri importante, cu cafea.

Imediat ce intră, doctorul Tester o trase înapoi pe coridor, în dreptul vâsculuı şi în raza vizuală a pacienţilor, o sărută în aplauzele şi ovaţiile acestora. Buzele lui groase, cărnoase nu-i plăcură deloc, dar făcu tot posibilul să nu lase să se vadă nimic din ceea ce simţea. îmbujorată şi cu boneta într-o parte, zâmbea doctorului Tester când, din spate auzi aplauze. După fiorul ce-o străbătu, ştiu exact la ce să se aştepte şi într-adevăr, întorcând capul, întâlni privirea ironică a lui Rick. Acesta avea parcă lipit de buze un zâmbet formal, dincolo de care Anna simţea clar ostilitatea faţă de ea. Da, acum ştia sigur: bărbatul pe care-l iubea, o ura.

Doctorul Tester sărutase toate asistentele, aşa că nu fusese nimic deoasebit în faptul că o sărutase şi pe ea, dar expresia de pe chipul lui Rick i se întipărise în suflet - suficient ca să-i strice acel Crăciun, dacă n-ar fi trebuit, totuşi, să păstreze o aparenţă de veselie, de dragul pacienţilor.

Singurii doi bolnavi care erau în stare mai gravă, fuseseră mutaţi în rezervă, în sfârşit eliberată şi asistentele stăteau cu schimbul lângă ei. Tocmai era rândul Annei şi impresionată mai ales de unul din ei, îl asculta povestind, mângâindu-i mâna uşor, în semn de încurajare, când auzi vocea lui Rick. Ridicându-şi

privirea spre el, încercă să-i zâmbească, dar acesta o privi puţin, dus pe gânduri, după care îşi concentră toată atenţia asupra pacientului pentru care venise de fapt, şi dispăru imediat după ce-l consultă, lăsând-o privindu-l lung, sub povara unei dureri din ce în ce mai chinuitoare. Ah, dacă ar întreba-o! I-ar spune că nu simte nimic pentru doctorul Tester!

Era exact ca în coşmarul pe care-l avusese odată şi care încă o speria: pierdută într-un labirint, pe oriunde o lua, ajungea din nou în punctul de pornire, fără nici o speranţă de a putea ieşi.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz, deşi îi venea greu să admită că suferea atât de mult pentru că bărbatul iubit aproape că nici nu era conştient de existenţa ei.

Era aproape ora de plecare; salonul era cufundat în linişte şi semiîntuneric. Anna se îndreptă încet spre camera de gardă, pentru a mai verifica încă o dată când e de serviciu, dar o mişcare în penumbră îi atrase atenţia. Doctorul Alexandre ţinea deasupra capului un vâsc, iar cu celălalt braţ înconjura strâns talia femeii înalte şi zvelte pe care o ţinea la piept. O lumină aprinsă la o fereastră a unei săli învecinate îi mai linişti puţin curiozitatea: individa părea să fie blonda alături de care îl văzuse atunci pe stradă, ba

chiar o recunoscu - o anume Beth de la laborator.

Anna tuşi uşor pentru a-şi anunţa prezenţa şi păşi repede spre camera de gardă, ca şi cum n-ar fi fost martora acelei scene.

Inima îi era complet zdrobită.

Când reveni la lucru, după zilele libere, o nouă veste tristă o întâmpină: moartea pacientului alături de care stătuse şi ea, în seara de Crăciun şi de care se ataşase foarte mult.

încă sub impresia acestei veşti, trebui să facă faţă unei încercări - o injecţie administrată unui pacient şi aşa destul de dificil, sub privirea severă a asistentei-şefe Powell. Lipsei ei de experienţă şi îndemânare şi emoţiilor fireşti, veni să se adauge şi prezenţa doctorului Tester care o încurcă şi mai mult cu sfaturile sale, astfel încât rezultatul se dovedi a fi un dezastru: pacientul aproape că sări din pat.

Doctorul Tester dădu din cap cu un aer dezaprobator, apoi făcu semn asistentei-şefe că nu mai are nevoie de prezenţa ei, iar Annei să-l urmeze în sala de recreere, pentru moment goală.

- Vroiam să-ţi vorbesc, Anna.

Mirată, Anna abia îndrăzni să-l privească. Diferenţa ierarhică dintre ei era enormă, şi totuşi, felul lui de-a fi, atât de prietenos.

- Nu vreţi să luaţi loc, domnule doctor? îl invită ea, văzându-l cum îşi duce, obosit, mâna la ochi.

Paul Tester se aşează comod şi relaxat, recunoscător parcă, invitaţiei ei.

- Te-apasă toate grijile din lume, Anna?

Anna scutură din cap, jenată. Sigur că era aşa, dar vroia să fie singură cu gândurile ei triste şi durerea sa. De ce nu trecea odată la subiect? Brusc, avu o revelaţie: ce altceva putea fi decât că vrea s-o anunţe că este concediată!

- Ce anume doriţi să-mi spuneţi?

- Eşti foarte directă, comentă el surprins şi poate puţin deranjat.

Apoi, ridicându-se din fotoliu, se duse la fereastră şi privi, în timp ce Anna aştepta nerăbdătoare, decizia directorului.

Capitolul 9

Paul Tester se-ntoarse cu o mişcare rapidă, zâmbind.

- Vrei să luăm cina împreună, într-o seară?

Mirarea întipărită pe figura ei făcu să-i dispară zâmbetul de pe buze.

- Ai dreptate, poate că nu ... Dar prânzul?!

- Eu ... începu ea, copleşită de invitaţie şi în acelaşi timp întrebându-se ce vroia de la ea. Era mai degrabă din generaţia mamei ei. Da ... mi-ar face plăcere, se auzi ea spunând şi imediat zâmbetul

reveni pe buzele doctorului.

- Mulţumesc, spuse el simplu, trecându-şi mâna prin părul grizonant cu un gest de băieţandru, apoi stabiliră data şi ora.

Când doctorul Tester părăsi sala fredonând încet, după ce
o sărută pe Anna pe frunte, aceasta rămase cu ochii măriţi de uimire, încă nevenindu-i să creadă. Astfel de lucruri nu se întâmplau decât în romane. Deşi ... nu era deloc nerăbdătoare să ia masa cu doctorul Tester, mai ales că pentru aceasta trebuia să inventeze o minciună pentru mama ei.

Pe Rick Alexandre îl vedea foarte puţin, deşi, din cauza epidemiei de gripă, acesta lucra până târziu, înlocuindu-şi şi colegii bolnavi, De câte ori se întâlneau, era politicos cu ea, dar foarte distant - parcă erau doi străini, parcă niciodată n-ar fi ţinut-o în braţe, n-ar fi sărutat-o şi mângâiat-o.

Anna o mai văzuse de câteva ori pe acea Beth şi chiar pe ea şi pe Rick împreună, râzând. Se părea că singurele momente de adevărată relaxare pentru Rick erau când se afla în compania lui Beth şi, deşi Anna se străduia să fie fericită pentru fericirea lui, nu reuşea. Ba, dimpotrivă, deşi nu-i plăcea să recunoască, era geloasă, deşi obiectiv, n-avea nici un

drept să-l acuze - doar nu era s-o aştepte pe ea, până se hotăra ...

Cu toate că ar fi fost gata oricând să i se dăruiască, numai că această ocazie nu avea să mai apară: nu mai exista nici urmă de interes din partea lui Rick pentru ea. Desigur, o durea faptul că interesul lui se limitase numai la trup, nu şi la ea ca personalitate, dar îl iubea atât de mult, încât ar fi trecut cu vederea.

Veni în sfârşit vineri şi, la terminarea programului. Anna se schimbă cu rochia nouă, gri-închis care-i scotea atât de bine în evidenţă părul roşcat, şi cu pantofii aduşi special de acasă şi merse la locul de întâlnire, destul de departe de spital, pentru a urca, destul de emoţionată, în Mercedesul doctorului Tester.

După un prânz delicios în restaurantul elegant al hotelului George, Anna îşi bea cafeaua, învăluită într-o puternică senzaţie de bine; avea impresia c-ar fi putut sta acolo la nesfârşit în compania doctorului Tester. Brusc, se încruntă, uşor ameţită de vin - doar nu-l avea alături pe bărbatul iubit, ci se afla lângă un străin ... Chiar, nu ştia nimic despre el - era ca o enigmă pe care, însă, dorea s-o descifreze. Nu, nu era bine! Din moment ce-l iubea pe Rick Alexandre,

nu se putea s-o intereseze un altul. Si-apoi, mai era şi Mike Forster. Colecţiona bărbaţi, în ultima vreme!

Ironia acestui gând o făcu să zâmbească şi, bineînţeles că privirii agere a doctorului Tester nu putea să-i scape acest amănunt.

Uşor, îi mângâie mâna cu un deget.

- Eşti mulţumită, Anna?

- Da, a fost un prânz excelent, mulţumesc. Acum, însă, trebuie să plec.

- De ce? în după-amiaza aceasta n-am nimic de făcut, aşa că ne-am putea plimba cu maşina sau pe jos, pe ţărm.

- Eu nu pot; sunt din nou de serviciu la ora cinci.

- Credeam că eşti liberă, Anna. Nu mi-ai spus că ai program prelungit.

- N-am ştiut că vă interesează, răspunse ea cu o candoare care-l amuză, redându-i buna dispoziţie.

- Nu ţi-aş fi dat vin, dac-aş fi ştiut. Acum, nu pot decât să mă rog lui Dumnezeu pentru pacienţii mei, mai ales dacă trebuie să umbli cu vreun ac de seringă.

Pentru Anna, însă, orice amuzament încetă, odată reîntoarsă. Prima persoană cu care se-ntâlni a fost chiar Rick Alexandre, numai că o durea capul îngrozitor şi zâmbetul lui avu efectul contrar celui

aşteptat: o înfurie. O înfurie de fapt gândul că era un zâmbet rămas de la întâlnirea lui cu Beth, din moment ce numai în compania aceleia se simţea fericit. Era atât de nervoasă, încât reacţionă aproape brutal când încercă să-i închidă calea, direcţionând-o spre bucătărie.

- Vă rog, domnule doctor Alexandre, nu mă simt bine şi am multe de făcut. Lăsaţi-mă ... apoi ieşi în fugă, aproape fără să-i pese că el nici nu făcu vreun gest s-o oprească şi nici n-o urmă.

Trecu, în sfârşit, şi ziua aceea şi următoarele, din ce în ce mai agitate. Asistenta-şefă Noakes reveni din concediul de odihnă, prelungit cu un concediu medical, slăbită şi aparent fără energia de-a o mai chinui pe Anna.

Doctorul Tester, Paul, cum îi spunea acum, ieşea împreună cu ea cam o dată pe săptămână. încet, încet, Anna începu să aibă încredere în el şi-i făcea plăcere compania lui, deşi nu era vorba de o pasiune care să-i facă inima să tresară, dar era un bărbat foarte plăcut şi atent. întotdeauna o săruta, la plecare, şi de fiecare dată, Anna ar fi dat orice să fi fost Rick în locul lui.

Stagiul ei la Park Ward trebuia să se termine în martie şi, cu aproximativ o săptămână înainte, Paul

Tester începu să devină mai insistent, iar sărutările lui, din ce în ce mai pline de dorinţă. Spre surprinderea ei, Anna îi răspundea pe măsură, poate la început şi din nevoia de a-şi potoli cumva dorul pentru Rick. Poate că nu era prea corect, aşa că, în momentul în care mângâierile lui deveniră senzuale, Anna, parcă trezită brusc la realitate, îl opri.

- Te rog să mă ierţi. înseamnă că am interpretat greşit semnalele primite, spuse el blând, îndepărtându-se puţin.

- Te rog să nu te superi, Paul, nu trebuia să las să se ajungă aici ... N-am vrut să te chinui, începu ea să se scuze îngrozitor de jenată, în timp ce el îi luă mâinile într-ale lui cu un gest plin de înţelegere.

- Nu mă chinui, mă încânţi, draga mea. Tu hotărăşti când
- nu vreau să te grăbesc.

Anna se simţi îngrozitor de ruşinată. Paul era un om atât de bun şi ea îl folosise în încercarea de a uita de bărbatul iubit, în braţele lui. Dar, oricât ar fi încercat, pe Rick nu-l putea uita şi nici nu putea să înceteze de a-l iubi. îşi dădea seama că nu trebuia să-l mai încurajeze pe Paul, dar nici nu ştia cum să se retragă, fără să-i rănească sentimentele.

De asemenea, îi displăcea şi faptul că trebuia să-

şi mintă mama pentru a se putea întâlni cu el. După confidenţele pe care i le făcuse în legătură cu Mike, sperase ca ele două să devină mai apropiate, dar Jennifer continua să nu-nţeleagă dorinţa ei absolut firească de-a fi, din când în când în compania unui bărbat. Nu se putea spune că Anna era mai puţin atentă faţă de mama ei, dar hotărâse să încerce să-şi trăiască viaţa în măsura în care putea, fără să-i mai spună unde şi cu cine merge.

îl mai văzu pe Mike o dată înainte de plecarea acestuia în Irlanda. îl sărută, în amintirea a ceea ce-i legase şi, spre surprinderea ei, individul acela dur şi nepăsător începu să plângă. înduioşată, îi promise că-l va aştepta, fără să se gândească la ceea ce implica acest lucru. Desigur, Mike nu ratase ocazia de-a încerca să facă dragoste cu ea şi, într-un moment de milă, Anna a fost aproape pe punctul de a-i ceda, dacă imaginea a doi ochi albaştri-cenuşii nu i-ar fi apărut în minte, plini de mânie şi reproş.

Nu, nu va putea aparţine niciodată altcuiva decât lui Rick. Se părea că toţi bărbaţii din lume nu însemnau pentru ea ceea ce însemnase Rick.

Tot în numele hotărârii de a încerca să ducă o viaţă mai independentă, Anna acceptă o invitaţie total neaşteptată la petrecerea de rămas-bun dată de

una din colegele ei, Marion Burns, care urma să plece în străinătate cu logodnicul ei.

Aştepta cu nerăbdare petrecerea, sperând s-o distragă puţin de la gândul de a trebui să se-ntâlnească în continuare cu doi bărbaţi pe care nu-i dorea.

Petrecerea urma să aibă loc într-una din sălile de zi ale spitalului în corpul de clădire destinat asistentelor.

Anna se-ntoarse acasă de la lucru destul de târziu., după ce îndeplini toate sarcinile suplimentare pe care doamna Noakes
i le dădu, astfel încât abia avu timp să facă o baie şi să-şi schimbe hainele, după care plecă grăbită. Pe drum, la început nici nu observă maşina care trecu încet pe lângă ea, apoi, când o văzu oprind, îşi imagină că e cineva de la spital care o aştepta, pentru a o duce acolo.

Chiar era - Rick Alexandre deschise portiera şi o invită să urce. Ar fi fost o prostie şi o copilărie din partea ei să refuze.

- Aşadar, tot n-ai renunţat la obiceiul de-a merge singură pe jos în întuneric, comentă el pornind motorul.

- Nu.

îl auzi indignată, râzând încet, conform obiceiului lui de a se amuza pe seama ei, dar, cel puţin, înţelegând din răspunsul ei laconic că nu e dispusă la o conversaţie, păstră tăcerea tot drumul.

Odată ajunşi, însă, spre mirarea ei, Rick părea să aibă aceeaşi destinaţie.

- Nu ştiam că medicii specialişti vin la petrecerile asistentelor eleve!

- O petrecere e oricând binevenită - o mulţime de fete şi băutură.

- Si prietena ta? Nu a putut veni? întrebă ea, încercând să păstreze un ton neutru.

- Care dintre ele? Nu am o prietenă stabilă.

- Nu?! Dar Beth ...?

- Nu pot să vin cu ea la petrecere. Relaţia noastră funcţionează cel mai bine în intimitate.

Anne simţi că se sufocă, dar, în definitiv, ea întrebase şi-l provocase. Brusc, îi pieri orice poftă de petrecere, gândindu-se cum, probabil, Beth îl aştepta acasă la el, cu masa pregătită - neapărat o cină la lumina lumânărilor, apoi, cum el îi va lua mâna şi ...

- Hei! Treci de clădire! o atenţionă el amuzat, readucând-o la realitate.

Rick aproape o împinse înăuntru şi, după ce

schimbară câteva cuvinte cu Marion, gazda, se amestecară în mulţime. Se dansa după o muzică veche, lentă, ceea ce o făcu pe Anna jumătate bucuroasă, jumătate tristă: un dans cu Rick ar fi fost, deopotrivă raiul şi iadul pe pământ.

Numai că Rick nu o invită. După ce dansă o dată cu Marion, îşi petrecu întreaga seară discutând cu câţiva medici rezidenţi. Rămasă singură, Anna schimbă câteva cuvinte cu puţinele persoane pe care le cunoştea acolo, după care se-ndreptă spre uşă. Aproape ajunsese la ieşire, când simţi o mână puternică pe umăr, oprind-o: era un coleg, Doug, asistent ca şi ea. Nu-i ştia nici numele de familie, nici în ce an era, dar se lăsă cuprinsă de braţele puternice ale acelui brunet chipeş. Abia făcu câţiva paşi de dans, când, brusc, tânărul o conduse spre o latură a sălii, îi mulţumi şi dispăru.

înainte de a-şi da bine seama ce se întâmplă, Anna îl văzu pe Rick venind cu haina ei.

- Rămâi aici, spuse el după ce-o ajută să se îmbrace, apoi merse spre gazde, probabil să anunţe plecarea lor.

Mirată, Anna rămase pe loc, neputând înţelege ce-l făcuse pe Doug să se poarte aşa. Si, cum tocmai îl văzu prin apropiere îi făcu semn să vină. Acesta

aruncă o privire rapidă către medic şi văzându-l că era cu spatele la ei, se apropie cu un zâmbet trist.

- Scuză-mă, trebuia să-mi fi spus.

- Ce să-ţi spun?! M-ai abandonat în mijlocul dansului.

- Trebuia să-mi fi spus că eşti împreună cu Rickie. în timp ce dansam, l-am văzut uitându-se fix la noi; a arătat cu degetul spre tine, apoi spre el, drept pentru care am renunţat la dans şi te-am adus înapoi imediat.

- Nu sunt împreună cu el şi nu are nici un drept să intervină, spuse Anna atât de nervoasă, încât îşi încleştă pumnii, mai ales că-l văzu venind.

în aceeaşi clipă îl văzu şi Doug, drept pentru care dispăru imediat.

Dacă ar fi fost vorba despre alţi doi bărbaţi şi o altă fată, poate că Anna s-ar fi amuzat, dar aşa, fiind chiar ea în cauză, abia aştepta să-i spună exact ce gândeşte despre iniţiativele lui.

Nu reuşi să înceapă să vorbească decât când urcă în maşină, pentru că Rick părea să se grăbească şi abia putuse ţine pasul cu el tot drumul până acolo.

- Haide, haide, Anne, e prea frig afară.

- Uite ce e, începu ea imediat ce se instală şi el la

volan.

Rick îşi întoarse ochii cenuşii-albaştri întrebători spre ea,
apropiindu-şi faţa de-a ei până când abia dacă îi mai despărţeau câţiva centimetri.

- Ce este, soră Curtis? întrebă el ironic.

- Nu aveai nici un drept să-i spui lui Doug că suntem împreună!

- Am spus eu aşa ceva?! Pur şi simplu am arătat spre tine şi imaginaţia lui a lucrat.

- Ei bine, nu aveai dreptul.

Spre groaza ei, vocea începu să-i tremure şi simţi cum o lacrimă i se rostogoleşte pe obraz.

- Anna? O luă în braţe, iar Anna rămase cuibărită la pieptul lui, incapabilă să-şi stăpânească lacrimile. Doar nu plângi, Anna ...

Era atât de blând şi de tandru, de parc-ar fi ţinut la ea. Oftând, Anna se eliberă din îmbrăţişarea lui.

- Scuză-mă, cred că sunt obosită.

Rick nu mai spuse nimic şi o duse chiar până în faţa casei.

- Sâmbătă poţi veni la ceai la mine acasă, zise el mângâindu-i obrazul cu un deget.

- La ceai?!

- Am câţiva invitaţi, continuă el, spre dezamăgirea

ei, apoi, conducând-o până la uşă, aranjă să vină s-o ia sâmbătă imediat după prânz.

Anna ştia foarte bine că ar fi trebuit să refuze invitaţia - invitaţia de a umple un gol atunci când îi convenea lui. Tot atât de bine ştia că, indiferent cum, tot s-ar duce la el.

De data aceasta, se simţi obligată să-i spună mamei ei de invitaţie, dar Jennifer nu păru deloc interesată. O privi doar plină de reproş, amintindu-i că i se spusese că relaţia respectivă se terminase şi deci nu mai făcuse vreun alt comentariu. Atitudinea ei era clar dezaprobatoare.

Anna aproape că nici nu dormi în noaptea aceea: era la fel de îngrijorată din cauza mamei ei, pe care nu ştia cum s-o scoată din apatie, şi pentru raportul pe care trebuia să-l prezinte asistentei- şefe Noakes, la finalul stagiului ei în salonul Park Ward.

Temerile ei se dovediră întemeiate. Cu capul plecat, jucându-se cu capacul stiloului, doamna Noakes tăcea, prevestind o catastrofă.

- Doar nu sunt chiar atât de nepricepută ...

- Nu ... Nici rea, dar nici bună ... Te-am notat cu mediocru la majoritatea rubricilor.

- Iar la cele la care nu am "mediocru", probabil că am "insuficient", după cum comentariile

dumneavoastră nu au lăsat nici o îndoială, completă Anna cu voce tremurândă, înainte de-a semna, conform procedurii, fişa, ca o confirmare a faptului că luase la cunoştinţă şi era de acord. Sau ... nu.

Fişa avea şi o rubrică de comentarii, în cazul în care eleva respectivă nu era de acord cu evaluarea făcută. "Da, eleva nu este deloc de acord", se gândi Anna şi îşi luă libertatea de-a face în scris comentariile caustice la care un elementar spirit de justiţie îi dădea dreptul.

Chiar în aceeaşi seară avea întâlnire cu Paul. Au mers la un spectacol de balet şi, cum el avusese o zi foarte agitată, dormise tot timpul reprezentaţiei. Desigur, şi-a cerut scuze apoi, dar Annei îi plăcuse atât de mult spectacolul, încât faptul nu o deranjase deloc. La sărutul de la plecare, îi spuse, însă, că doreşte ca relaţia lor să fie doar de prietenie.

- Doar prietenie? Asta e tot ce doreşti, Anna?

Anna era absolut sigură şi, deşi Paul, ca şi mama ei, avea tendinţa de a dramatiza, încercă să reziste, să nu se înduioşeze şi să cedeze.

- Foarte bine. Atunci, vom fi doar prieteni, acceptă el, chiar dacă înfrângerea suna dureros.

Capitolul 10

Pe măsură ce se apropia sâmbăta, Anna devenea din ce în ce mai neliniştită. Chiar vroia să meargă?

Categoric, da! Simţea nevoia să fie alături de el, să-i vadă faţa, ochii, să se ştie protejată.

Era un weekend liber, după care, de luni urmau două săptămâni de cursuri, în care rapoartele de pe urma stagiului aveau să fie discutate sever de doamna Lucas, apoi alte două săptămâni într-un salon de copii, gărzile de noapte şi, în sfârşit, vacanţa în iunie.

îmbrăcată deja în rochia verde de lână, Anna stătea la fereastră, aşteptându-l pe Rick.

Iunie ... Probabil că Jersey arăta bine în iunie. Dac-ar putea fi acolo împreună cu Rick ... s-ar plimba, şi-ar şopti cuvinte dulci, în timp ce soarele ar străluci pe cerul fără nori ...

Abia atunci văzu cu adevărat ce se-ntâmpla afară, parcă sfidând visarea ei cu ochii deschişi: picături mari de ploaie se prelingeau pe fereastră, făcând ca totul în jur să pară cenuşiu şi trist.

Când Rick sosi, tot aşa era şi sufletul Annei. îşi dădea seama că relaţia lor nu avea nici un viitor, din moment ce preferata era Beth Sinclair; nu-nţelegea de ce mai mergea la el acasă, de ce nu punea capăt, odată pentru totdeauna, orcărei relaţii cu el.

Nu-nţelegea, dar, de îndată ce-l văzu, ştiu sigur că, indiferent cât de puţin primea din această relaţie,

tot era mai bine decât nimic. îmbrăcat sport, cu părul puţin umed de la ploaie şi răvăşit de vânt, Rick îi umplea fiecare fibră de dorinţa de a-l atinge. Anna îşi feri privirea, de teamă să nu transpară ceea ce simţea pentru el.

îl întrebă ce alţi invitaţi mai avea, dar el îi răspunse abia când se instalară amândoi în maşină, că era vorba doar de vreo două persoane. O enerva îngrozitor - şi pentru că el nu-i răspundea, ceea ce-i dădea, categoric, un avantaj asupra ei, şi pentru faptul că întrebase, trădându-şi astfel curiozitatea.

Casa lui i se păru primitoare, acum, când putea s-o vadă mai bine decât prima dată, numai că avea impresia că nu mai era nimeni acolo. Se opri, gândindu-se că nu va putea suporta să fie singură cu el acolo, când amintirea scurtului popas dinainte era încă atât de vie în sufletul ei. Rick se încruntă uşor, suficient ca linia de la colţul gurii să se accentueze.

- Nu te încrunta, Rick, ai să faci riduri, spuse ea şi, sub impulsul momentului, îi atinse buzele cu degetul, pentru a şi-l retrage imediat, ea însăşi speriată, când îi văzu ochii măriţi de uimire. Eu ...

Intrarea unei femei înalte cu părul cărunt o întrerupse. Anna încercă să-i răspundă cu un zâmbet la fel de amabil, dar, în confuzia pe care acele trăiri

nelămurite şi contradictorii o produseseră asupra ei, nu reuşi decât să schiţeze o grimasă.

- Ce i-ai făcut bietei fete, Rick? Credeam că a venit de plăcere.

Anna o asigură că îi făcea plăcere să se afle acolo, dar, când se făcură prezentările, în loc ca lucrurile să se lămurească, se simţi şi mai încurcată: doamna era mama lui Rick şi Anna nu-nţelegea sub nici o formă de ce dorise acesta ca ele două să se cunoască. Se gândi, logic, că trebuie să mai fie şi alţi invitaţi.

Nu, nu mai era decât un singur invitat - tatăl lui Rick: acelaşi păr negru ca şi fiul lui, aceeaşi culoare a ochilor, aceeaşi statură atletică; de fapt, imaginea lui Rick la cincizeci de ani.

- îmi pare bine că îţi place, Anna, îi şopti Rick la ureche, făcând-o să roşească şi să tresară, când îi văzu sclipirea din priviri.

Imediat, Anna regretă că entuziasmul ei fusese atât de evident. în definitiv nu trebuia să ajungă la relaţii de prietenie cu părinţii lui.

Numai că era imposibil să nu se ajungă la aşa ceva cu ei, erau nişte oameni atât de plăcuţi şi calzi, încât Anna, fără să-şi dea seama, se trezi povestindu-le cât se poate de firesc despre ea şi familia ei şi

ascultând, la rândul ei, povestirile lor.

Rick era norocos că avea astfel de părinţi, dar şi ei aveau noroc cu un asemenea fiu. Asta o făcu să se gândească la propria ei familie. Fusese foarte apropiată de tatăl ei şi-acum trebuia să se mulţumească doar cu amintirea lui. Poate că nu făcea îndeajuns pentru mama ei, ca s-o convingă să iasă din starea de apatie şi să-nceapă să-şi trăiască viaţa cu adevărat.

- Ce faci, studiezi modelul covorului? întrebă Rick, care tocmai intra împingând măsuţa rulantă încărcată cu bunătăţi şi o surprinse în acele câteva clipe în care aproape că se învinuia pentru atmosfera de-acasă de la ea.

Anna se-nsenină imediat văzându-l cu şorţuleţul cu dantelă pe care şi-l pusese şi savură din plin sandvişurile şi prăjiturile servite, culminând chiar cu tortul ei preferat.

- Să nu-mi spui că tu l-ai făcut!

- El?! pufni mama lui. Va fi într-adevăr o zi mare când va reuşi să facă şi el ceva. Deocamdată, nu e în stare decât de-o omletă. Pentru mine e un hobby să fac prăjituri. întotdeauna, eu le fac pentru turişti.

- Turişti?

- Avem o casă de oaspeţi la Greve de Lecq. Nu ţi-

a spus Rick?

Doamna Alexandre îl privi cu reproş, dar Rick zâmbi mulţumit, fără urmă de părere de rău.

- Când sunt cu Anna avem alte lucruri de discutat mamă ... şi alte lucruri de făcut, completă el impertinent, cu scopul precis de-a o face pe Anna să roşească.

Bineînţeles că aceasta roşi, iar doamna Alexandre începu să povestească despre această casă, tocmai pentru a trece peste momentul de jenă.

- Nu deschidem decât de Paşti şi, de regulă, în octombrie închidem. Dar, oricând treci prin Jersey, vino pe la noi, chiar dacă este în perioada în care e închis. Pentru prietenii lui Rick, găsim oricând o cameră.

Impresionată de amabilitatea lor, Anna se gândi să accepte invitaţia, sperând să poată ajunge la începutul lui octombrie

- Oricum, nu i-ar fi deranjat în extra-sezon.

Timpul trecu mult prea repede. Deşi se desprindea cu greu din acel cerc de familie, care, pe lângă încântarea pe care i-o producea, îi amintea dureros de izolarea mamei ei, Anna plecă.

Rick o conduse acasă şi la despărţire, îi făcu doar un semn cu mâna, fără a schiţa cel mai mic gest de-a

o săruta. Ar fi putut măcar un sărut, cât de mic, se gândi Anna dezamăgită.

Nu înţelegea cum de fusese posibil să-i fi făcut plăcere mângâierile lui Mike Forster, sau săruturile lui Paul Tester.

Putea spune acum că aflase cum e să fii în Paradis şi, după această experienţă, îşi dădu seama că prefera să rămână complet singură decât să-şi mai petreacă vreun minut cu un alt bărbat.

A fost destul de greu să-l facă să înţeleagă acest lucru pe Paul Tester. Erau într-un club nu departe de Southampton, unde luau masa şi, ca întotdeauna, Anna insistase să-şi plătească consumaţia. Numai că, nici el, nici ea nu se atinse de mâncare, amândoi parcă speriaţi de ceea ce rămăsese nespus între ei. Deşi ura scenele, Anna hotărî că trebuie să fie sinceră cu el, nu avea nici un rost să continue chiar şi aşa, lăsându-l să spere.

- Pot să ştiu numele succesorului meu? întrebă el răutăcios, împingând deoparte farfuria cu friptura de care nici nu se atinsese şi ridicând mâinile ca într-un gest de capitulare. Drumul e liber, Anna. Nu vei fi niciodată săracă atâta timp cât ai aceste smaralde în loc de ochi. Ei bine, cine e? repetă el întrebarea, când opri maşina la mică distanţă de casa ei.

- Nimeni în mod deosebit, se hotărî ea să răspundă după o lungă tăcere.

- Este cineva, dar nu-mi spune. Să înţeleg că, indiferent cine e, nici nu ştie că exişti? Pesemne că individul e orb, continuă el luând tăcerea ei drept confirmare.

Anna Curtis e îndrăgostită de el, iar el habar n-are!

Când Anna se pregăti să coboare din maşină, Paul mai făcu o ultimă încercare disperată.

- Te iubesc. Am nevoie de tine.

- Nu. Am stabilit că e vorba doar de prietenie între noi. Sau, poate a fost o naivitate din partea mea să-mi închipui că putem avea o relaţie platonică de prietenie, şopti ea, urându-se în clipa aceea pentru ceea ce-i spunea, dar ştiind, în acelaşi timp, că e spre binele lui.

Apoi plecă, la fel de tristă ca şi el. Păcat că dragostea era atât de complicată!

în următoarele două săptămâni, Anna se agăţă cu disperare de gândul că, totuşi, Rick dorise s-o prezinte părinţilor lui - doar nu făcea asta cu fiecare prietenă ... Era totuşi, un gând plăcut.

Numai că, la sfârşitul celei de-a doua săptămâni, când mergea la şcoală, îi văzu pe Beth şi pe Rick

mână în mână, apoi îi urmări cu ochii grei de lacrimi, urcând în maşină şi pornind spre ţărm, probabil spre bungaloul lui Rick ... cine ştie, ca s-o prezinte pe Beth părinţilor lui.

La aceasta, se adăugă şi discuţia foarte neplăcută avută cu doamna Lucas, în urma raportului asupra activităţii ei din stagiul trecut.

Anna îşi promise că nu va mai face nimic altceva decât să muncească şi să înveţe. Afară din viaţa ei cu bărbaţii!

***

Aşa şi făcu timp de o săptămână întreagă. Lucra acum la salonul pentru copii - Summer Ward. Dacă la început gălăgia neîntreruptă îi dădu dureri îngrozitoare de cap, Anna se obişnui, ajungând chiar să-i fie greu să se despartă de copii când avea ziua liberă. Se ataşase în mod deoasebit de unul - Jimmy - un băieţel care bineînţeles semăna cu Rick.

Mamele puteau veni oricând în vizită, dar, cum mama lui Jimmy mai avea încă trei copii, toţi mai mici decât el, venea destul de rar la el, ceea ce-o făcea pe Anna să-i acorde micuţului mai multă atenţie, tocmai pentru a compensa această lipsă şi, când urma să-şi ia cele două zile libere, îi promise să-i aducă un cadou la întoarcere.

Căuta să cumpere ceva potrivit prin magazinele din Middleborough, când se-ntâlni cu Rick, şi el, încercând să găsească o jucărie.

- Nu te-am văzut de mult timp, Anna. Care mai e viaţa ta sentimentală? întrebă el blând, răsucind cu cheia un iepure.

Anna privi cu tristeţe salturile iepuraşului, ignorând întrebarea lui. Ce rost avea s-o întrebe şi ce rost avea să-i răspundă?! Si ... ce naiba să cumpere pentru un băieţel de şapte ani? Până la urmă, se hotărî la o carte de colorat şi culori netoxice.

- îţi place asta? întrebă Rick care, renunţând la iepure, se îndreptă spre raionul cu jucării de pluş şi flutura spre ea o răţuşcă pufoasă. Sau să cumpăr un ursuleţ?

- Poftim? Ah, nu, ursuleţul e prea obişnuit. Oricine are un ursuleţ.

- Eu nu am. Ei, n-are importanţă. Ce zici de elefantul ăsta roz?

Anna încercă să-şi uite durerea şi să-l ajute să cumpere o jucărie - probabil pentru un nepot sau o nepoată ... nepoată, din moment ce se hotărî în cele din urmă la elefantul roz. Spunea ceva mama lui despre sora lui, care era căsătorită şi-i ajuta la

întreţinerea casei de vacanţă.

- Sunt liber mâine, spuse el deodată.

- Foarte bine! Ah, Rick, scuză-mă, dar sunt prea obosită, cred, se grăbi ea să adauge când îi văzu chipul întristându-se brusc.

Apela la ea doar când nu era altcineva disponibil şi era clar că o făcea fiind convins că şi ea îşi dădea seama. Pesemne că îşi închipuia că e atât de îndrăgostită de el, încât accepta chiar şi rolul de înlocuitor ... ceea ce era, de fapt, adevărat.

- Practica la salonul pentru copii este atât de grea?

- Nu, îmi place. La început, mi-a fost greu să mă obişnuiesc cu zgomotul.

- Mie-mi plac copiii. Intenţionez să am şi eu vreo trei, sau chiar patru. Trebuie să vin o dată acolo să văd cum e, glumi el.

Numai că gluma lui îi dădu Annei o senzaţie de rău fizic. Probabil că nu era nimic grav, ci mai mult efectul unei combinaţii între gelozie şi şoc, dar simţea că trebuie să se aşeze imediat, ca să nu cadă, sau cel puţin să respire aer curat. Bâlbâi o scuză şi, aruncându-i cărţile lui Rick în braţe, ieşi cât putu de repede şi se trânti pe prima bancă pe care o văzu în faţa magazinului. I se făcuse pur şi simplu rău

auzându-l vorbind cu atât de multă plăcere şi bucurie despre copiii pe care urmau să-i aibă, el şi Beth. Probabil că deja concepuseră unul ... cine ştie, un băieţel cu ochi mari albaştri-cenuşii ... Dacă-l iubea cu adevărat pe Rick, atunci trebuia să fie fericită pentru fericirea lui, chiar şi alături de o alta.

Când îşi mai reveni puţin, îşi dădu seama că Rick era lângă ea, masându-i uşor degetele amorţite.

- Scuză-mă, mi-a fost rău, explică ea, străduindu-se să-i zâmbească, astfel încât să nu se observe că-i zdrobise inima.

- Probabil prea mult studiu, sau prea multe nopţi pierdute, începu el, conducând-o spre maşină.

- întotdeauna mă culc devreme. Nu, nu trebuie să mă duci cu maşina.

Rick se opri atât de brusc, încât un trecător aproape că se ciocni de el.

- De ce? Vine el să te ia?

- Nu vine nimeni să mă ia. Ah! cărţile pentru Jimmy! îşi aminti ea deodată. Trebuie să mă întorc.

Rick îi puse brutal în braţe pachetul cu cărţi şi creioane şi, înainte că ea să-şi revină din mirare şi să-i mulţumească, plecă.

- Dar se simţea bine când am plecat!

Annei nu-i venea să creadă că mama ei avusese o

nouă criză. Trebuia să meargă imediat acasă, deşi se simţea îngrozitor de neajutorată. Nu-nţelegea de ce Mary Dixon îi telefonase la spital, în loc să cheme salvarea. Sau poate că era prea târziu ...

începu să alerge şi, aproape de ieşirea din curtea spitalului, auzi claxonul unei maşini. Era doctorul Tester, care o privea nedumerit.

-Ah, Paul! Te rog, poţi să mă duci acasă? îi displăcea faptul că apela la el, dar acum nu mai conta decât mama ei. Fără să spună un cuvânt, Paul deschise portiera şi Anna se prăbuşi lângă el şi începu să vorbească precipitat.

- Mă simt îngrozitor să apelez la tine, dar e vorba de mama.

- Să fie o criză de isterie? întrebă el, încruntându-se uşor, după ce Anna încercă, în câteva cuvinte, să-l pună în temă cu situaţia mamei ei.

înainte ca Anna să mai aibă timp să răspundă, Paul opri în faţa casei şi aceasta coborî disperată, cu atât mai mult cu cât observă că maşina doctorului Smith - medicul mamei ei - nu era acolo. Intră în fugă, urmată de Paul, apoi se opri brusc, nesigură: din camera lui Jennifer se auzeau voci pe un ton ridicat.

-Vorbeşte cam tare, având în vedere că se

presupunea că se află între viaţă şi moarte ... comentă Paul mai mult pentru sine, alegându-se însă cu o privire plină de durere şi reproş din partea Annei.

Intrând pe vârfuri în camera mamei ei, o văzu sprijinită de câteva perne; faţa ei era congestionată şi, ţinând în mână o batistă pe care o tot răsucea, gesticula. Când asistenta Dixon ridică o sprânceană şi, privind-o strângând din buze, dădu din umeri, Anna ştiu imediat că mama ei nu se afla în nici un pericol, ci, mai degrabă, dăduse o reprezentaţie. Bucuroasă, după spaima trăită, alergă spre ea şi-o cuprinse în braţe.

- Mamă, m-ai speriat îngrozitor!

Imediat îşi aduse aminte că aproape obligase un medic consultant să vină pentru o alarmă falsă.

Paul rămăsese în prag, încurcat. Apoi, figura i se lumină şi, spre uluirea Annei care urmărea întreaga scenă, chipul lui exprimă mai întâi mirare, apoi incertitudine şi, în cele din urmă, o emoţie greu de definit.

- Paul? Paul Tester? Tu eşti? spuse Jennifer, deschizându-şi larg braţele spre el.

Asta era într-adevăr o surpriză pentru Anna.

Recunoştea că nu-i prea plăcea să-l vadă pe Paul

bucurându-se de îmbrăţişarea unei alte femei, chiar dacă aceasta era mama ei, dar atât timp cât această neaşteptată reîntâlnire - probabil era vorba de un vechi prieten - îi readucea bucuria de-a trăi, nu mai avea importanţă ce simţea ea.

Jennifer îşi ridică faţa într-un gest fără achivoc şi, după o scurtă ezitare, Paul o sărută uşor pe buze, apoi schimbă cu Anna o privire tristă.

Era clar că, de dragul lui Jennifer, relaţia lor trebuia să redevină una strict profesională.

Era acum rândul acesteia să-i privească surprinsă pe cei doi.

- Cum de l-ai găsit pe Paul, scumpa mea? Noi doi am fost foarte buni prieteni cândva.

- Fugeam spre casă, când l-am văzut pe P ... domnul doctor Tester şi l-am implorat să mă aducă. Am crezut că ţi s-a întâmplat ceva ...

- Ah, Paul, spune-i fetiţei mele să nu mă certe!

- Mă tem că-i dau dreptate, Jenny. Are foarte mult de lucru la spital şi lipsa ei se simte ... Ei, acum trebuie să plec, continuă el, eliberându-şi mâna din strânsoarea lui Jennifer, care nu părea deloc dispusă să-l lase să plece. Voi mai veni să te văd, dar acum sunt în drum spre o conferinţă la Birmingham.

Resemnată, cu faţa pământie, Jennifer îi privi

ieşind.

Anna începu să se scuze pentru isteria mamei ei şi pentru propria sa panică, dar Paul, fără s-o lase să termine, o luă în braţe şi o sărută.

Ciudat, dar sărutul lui îi făcu plăcere şi instinctiv îi răspunse, apoi îşi dădu seama că, de fapt, mama ei era aceea care avea nevoie de Paul, nu ea. Mamei ei îi rămăseseră foarte puţine lucruri, aşa că trebuia să se bucure cel puţin de prietenia lui Paul, chiar dacă acesta nu părea prea dornic de-a relua relaţia.

- Te doresc, Anna, şopti el, încercând s-o reţină.

- Nu, Paul, nu pe mine mă doreşti. Ceea ce vrei tu este tinereţea pierdută, iar eu nu te pot ajuta s-o recapeţi.

Furios, Paul ieşi şi, închizând încet uşa în urma lui, Anna avu senzaţia că încheie un capitol de viaţă.

Zile întregi după aceea, Jennifer povesti despre Paul Tester

- iubitul pe care-l avusese înainte de a-l cunoaşte pe tatăl Annei.

Paul era nestatornic de tânăr, aşa că l-am preferat pe tatăl tău - mult mai serios; atât de serios şi de aplecat spre studiu, încât credeam că va fi plictisitor.

- Tata nu era un om plictisitor!

- Bineînţeles că nu. Ba mai mult, s-a dovedit a fi cel mai bun soţ pe care şi l-ar fi putut dori orice femeie. Poate ... puţin cam rece ...

- Ceea ce nu e cazul doctorului Tester, presupun, spuse Anna, fără să se gândească, iar ochii mamei ei se îngustară plini de suspiciune.

- îl cunoşti bine?

- Nu ... era medicul consultant de la Park Ward - şeful lui Rick Alexandre.

- Da ... cu părul ăsta superb al tău, cred şi eu că te-a remarcat, spuse Jennifer, adâncită în gânduri, după care rugă să fie lăsată singură.

în urma acestei discuţii, Jennifer nu mai aminti nici un cuvânt de Paul şi reintră în starea de apatie.

într-o seară, după ce Anna îi citi, ca de obicei, văzând-o atât de lipsită de viaţă, ştiu exact ce are de făcut: Paul Tester trebuia convins să vină din nou la mama ei.

Nu-l mai văzuse din ziua aceea şi era foarte posibil să fie încă la Birmingham. Oricum, trebuia să încerce, deşi ideea nu-i plăcea deloc.

Chiar în seara următoare, merse acasă la el. Erau toate luminile aprinse, aşadar era acasă. Dar poate avea invitaţi, sau poate era cu o prietenă, sau pur şi simplu refuza să vină.

Sună în cele din urmă, sperând să vină să-i

deschidă înainte de-a o părăsi curajul şi de a fugi de acolo. Rămase totuşi, ţintuită de amintirea tristeţii din ochii mamei ei.

Capitolul 11

- Anna, ce surpriză!

Vocea lui Paul Tester nu exprima deloc bucurie. Până şi bătrânul majordom care deschise avea o figură dezagreabilă, ca şi cum ar fi fost plictisit de numărul nesfârşit de vizitatoare.

- Ei bine ...?

- Te rog, Paul ... e vorba de mama. Este atât de deprimată...

N-ai putea să mai vii în vizită la ea ... măcar din când în când ... Oare ţi-ar fi atât de neplăcut? ...

Ah, ura să se umilească, rugându-se de el şi nu primea nici cel mai mic semn de încurajare.

- Uite ce e, Anna, dragă; e adevărat, eu şi mama ta am fost cândva ... prieteni, dar asta se-ntâmpla cu mulţi ani în urmă. în plus, pare să nu se fi maturizat deloc.

- Te rog, Paul; măcar câteva minute o dată pe săptămână, de dragul a ceea ce a fost cândva între voi. Doar până când îşi revine puţin şi-ncepe să simtă din nou că trăieşte. Vizita ta a remontat-o şi i-a făcut enorm de mult bine.

- Bine, voi veni. Mâine, dacă pot. Acum am oaspeţi şi ...

Anna încuviinţă repede cu un gest al capului; era clar că
era cu o femeie şi că ea îl deranja, aşa că trebuia să se grăbească să plece. îi mulţumi, iar el întinse mâna, cu un gest prietenesc, apoi o trase la pieptul lui.

Oftând uşor, Anna îşi rezemă capul de umărul lui simţind, într-adevăr, o oarecare alinare.

- îmi pare rău îi întrerupse o voce familiară şi Rick apăru în prag. N-am ştiut că ai o invitată ...

- Nu-i nimic, Rick. Voi face aşa cum m-ai rugat soră Curtis, deşi nu va fi uşor. Te rog, poţi s-o duci acasă pe sora Curtis? se adresă el lui Rick. A venit cu un taxi, dar e cam greu de găsit unul la ora aceasta.

- Sigur ... dacă mă rogi tu, Paul. Era clar că îndeplinea o datorie neplăcută doar pentru că şeful lui i-o ceruse.

- Ce face pentru tine Sfântul Paul? o întrebă Rick bosumflat, imediat ce porniră. îi mulţumeai cu mare entuziasm când v-am întrerupt.

- Nu pot să-ţi spun.

Avea impresia că Paul prefera să păstreze

secretul asupra relaţiilor dintre el şi Jennifer. Oricum, nu era treaba lui Rick, deşi ar fi vrut să-i spună. în definitiv, nu era o bârfă şi ar fi păstrat discreţia. încet, încet, Anna începea să se relaxeze. Da, putea avea încredere în Rick. îi va povesti totul când vor ajunge acasă; îl va invita înăuntru şi astfel şi mama ei va fi mai liniştită.

- Am ajuns, anunţă el. Eşti vie şi nevătămată.

- Vrei să intri, Rick, la o cafea? Mama ar fi ...

- Da, da, bine ...

Anna se enervă. Dacă avea de gând să continue să se poarte aşa, nu-i va mai povesti nimic.

Abia când coborî din maşină îşi dădu seama că se aflau în faţa casei lui, nu a ei.

- Rick ...

Fără să-i răspundă, acesta descuie uşa şi o invită înăuntru.

- Rick ...

Te rog, du-mă acasă, mama îşi va face griji!

- Nu-şi face griji şi când te culci cu un bărbat suficient de în vârstă pentru a-ţi fi tată?

- Nu mă culc cu el! Doar nu crezi aşa ceva?

- Nu ştiu ce să mai cred, spuse el pe un ton obosit. Credeam că eşti o ingenuă, o scumpă ... şi când colo, tot spitalul vorbeşte că îţi pierzi nopţile cu

acel ... acel lup înfometat! în seara asta te-ai dus să-i ceri o favoare; n-ai îndrăzni că ceri ceva unui medic consultant dacă nu i-ai da ceva în schimb.

Era atât dispreţ în ochii lui, încât Anna simţi nevoia să se ferească de acea privire.

- Nu, Rick! Nu este aşa! El şi ...

Nu avu timp să-şi termine fraza, căci Rick o prinse de încheietura mâinii şi, mai mult târând-o după el, o duse în dormitor unde, luând-o în braţe, o trânti pe pat, imobilizându-i corpul cu al lui.

- Rick! Nu!

Eliberându-şi o mână, îl zgârie cu unghiile pe faţă, astfel încât, furios, de data aceasta se asigură că nu-i mai scapă din strânsoare. Anna ncetă de-a se mai zbate abia când văzu sângele ţâşnind din urmele pe care i le lăsase pe faţă.

- Bietul meu Rick! şopti ea şi, spre surprinderea ei, el îi dădu drumul. Ah, Rick, iartă-mă! Să te ajut ...

- Dacă am nevoie de primul-ajutor mă descurc şi singur! Ţi se pare excitant să faci dragoste şi cu un medic consultant şi cu subalternul lui? Poate că Paul şi cu mine ar trebui să întocmim un grafic!

în clipa aceea, Anna regretă că nu-l zgâriase şi mai tare.

- Tocmai tu îndrăzneşti să vorbeşti?! Uiţi de ... de

Beth Sinclair?!

- Beth? Ce-i cu ea?

-Ai atâtea iubite, încât tu ar trebui să faci un grafic! E Beth Sinclair şi-apoi ...

Făcu o pauză; mai avea şi altele, oare?

- Spune, te rog.

- Mai e şi Margaret Warwick ...

Rick se ridică într-un cot, zâmbind, iar privirea lui nu mai părea deloc furioasă.

- Aşadar, Margaret Warwick ... Si ea este iubita mea?

- Da, părea că te place foarte mult.

- Majoritatea femeilor mă plac, doar sunt un tip fermecător!

- Vreau să merg acasă.

- Bine. Spune-mi, însă, un lucru: eşti iubita lui Paul Tester?

Dacă în ochii lui ar fi văzut o urmă de tandreţe, i-ar fi
povestit totul, dar privirea aceea avea străluciri de lamă de cuţit şi părea îngrozitor de rece. De fapt, lui nici nu-i păsa, nu vroia decât să-şi satisfacă o curiozitate.

- Vezi-ţi de treaba ta!

Fără să spună nimic, Rick se ridică şi ieşi din

cameră, dar, după zgomotul de vase, Anna presupuse că se dusese în bucătărie, aşa că îl urmă. Profitând de faptul că nu o observase, rămase în prag, privindu-l cum făcea cafea: cum îşi mişca degetele lungi cu îndemânare, cum îşi ţinea buzele strânse, conturul bărbiei sale căpătând astfel şi mai mult o notă de fermitate. Doamne, cât de mult îl iubea! Cât şi-ar fi dorit să-l mângâie, până când orice urmă de enervare şi oboseală ar fi dispărut de pe chipul său! Si, în egală măsură, cât de mult şi-ar fi dorit să se simtă îmbrăţişată de braţele lui puternice!

Dar, când se întoarse brusc spre ea, păru pur şi simplu un străin - un străin cu o figură încrâncenată şi o privire rece. Si, toate acestea fiindcă îşi imagina că este iubita şefului lui. Nu, nu putea să-l lase să creadă în continuare aşa ceva şi s-o dispreţuiască pe nedrept!

- Rick! Rick, ascultă-mă, te rog, insistă ea, când el părea că nici n-o aude. între noi doi nu există absolut nimic din ceea ce-ţi închipui tu.

- Da?!

Rick întrebă într-o doară, ca şi cum nici nu l-ar fi interesat. îi întinse o ceaşcă şi îşi băură amândoi cafeaua în tăcere.

- Paul este un vechi prieten al mamei, încercă ea din nou să-i explice. îl cunoştea încă înainte de-a se căsători cu tatăl meu. Am fost la el în seara aceasta să-l rog să mai treacă pe la ea din când în când. Ba nu, să-l implor. Ultima dată când a venit s-o vadă, mama s-a simţit complet remontată.

- Si, între două vizite făcute mamei, se ocupă şi de fiică, presupun.

Anna refuză să mai vorbească, atât timp cât el continua să creadă tot ce era mai urât despre ea.

- Te urăsc, Rick Alexandre! spuse ea liniştit, dând astfel şi mai multă forţă cuvintelor.

- Foarte bine. Si mie îmi displace profund minciuna, necinstea şi murdăria. Măcar acum, ştim pe ce poziţie ne situăm.

O conduse acasă la ea, fără să mai spună vreun cuvânt.

Abia când ajunseră şi Rick îi deschise portiera ca să coboare, Anna mai făcu o ultimă încercare de a-l convinge pe acel încăpăţânat.

- Nu vrei să intri puţin să discuţi cu mama? Ti-ar putea spune despre Paul ...

- Sunt sigur că ai putea să-mi spui şi tu totul despre Paul, aşa că nu are rost s-o mai deranjez pe ea.

Apoi, porni motorul şi plecă, lăsând-o pradă disperării.

Fiind atât de ocupată, Annei i se păru că timpul trece mai puţin chinuitor ... Cel puţin acolo, la salonul pentru copii, şefa ei, asistenta Kelmer, o femeie de vârstă mijlocie, se purta mai degrabă cu o grijă maternă. Dar, până şi aceasta găsi de cuviinţă ca, într-o bună zi, s-o atenţioneze.

- Paul Tester se tot ţine după tine când sunteţi la cantină.

- Da? Vi se pare?

Da, era adevărat că întotdeauna discuta cu ea când se aflau amândoi la cantină şi uneori chiar se aşeza cu ea la masă, nu alături de colegii săi, ceea ce nu întârziase să dea ocazia unor comentarii.

- Discută despre mama mea, explică Anna.

- Aha, presupun că sunt prieteni. Credeam că te place pe tine şi vroiam să te avertizez.

- Mulţumesc, dar cunosc deja reputaţia domnului doctor Tester. El şi mama sunt vechi prieteni.

Nu era dispusă să spună mai mult şi, de fapt, nici nu îndrăznea să spere că el şi mama ei puteau deveni mai mult decât prieteni. Paul încă mai părea s-o prefere pe ea, dar, încet, încet, Jennifer Curtis revenea cea de altădată, captivându-l. Cel puţin aşa

spera Anna şi, în orice caz n-ar mai fi suportat s-o vadă din nou în starea în care fusese.

Chiar în seara aceea, Paul era invitat la cină şi, ca de obicei, Anna încerca să pară cât mai ştearsă. în schimb, mama ei radia de fericire şi părea cu totul alta decât cea care fusese cu abia câteva săptămâni înainte.

Asistenta Dixon era în continuare angajată, dar, mai mult pentru a-i ţine companie decât pentru a-i acorda îngrijiri medicale.

La sfârşitul mesei, Jennifer şi Paul îşi uniră mâinile, sub privirile uşor nedumerite ale Annei.

- Paul şi cu mine ne căsătorim luna viitoare, anunţă Jennifer, entuziasmată.

- Minunat! Anna se grăbi să-şi sărute mama, mulţumindu-se să-i zâmbească fericită viitorului tată vitreg. Veţi locui aici? Nu, presupun că nu, îşi răspunse ea singură.

- O voi lua pe Jennifer la mine. Mama ta vrea să vândă această casă.

- Da, fireşte.

Anna se gândi cu tristeţe că avea acum libertatea pe care şi-o dorise atât de mult, numai că nu avea ce face cu ea. Nu avea nici un iubit, nu avea pe nimeni de care să aibă grijă şi nu exista nimeni care să aibă

grijă de ea. De fapt, nu avea nimic.

- Paul şi cu mine ne-am gândit să te instalăm într-un apartament. Desigur, poţi veni în vizită la noi ... din când în când, adăugă ea cu prudenţă, iar Anna îşi dădu seama că mama ei nu va avea niciodată deplină încredere s-o lase prea mult în preajma lui Paul.

Stabiliră ca, în timp ce ei vor fi în luna de miere - câteva zile liniştite în Devon - Anna să locuiască în cadrul spitalului, în aripa special amenajată pentru asistentele rezidente.

Asta avea să rezolve problema transportului, se gândi Anna a doua zi, în drum spre spital. Lucra în schimbul de seară şi plecase de-acasă mai devreme pentru a-şi programa lecţia de şofat.

Luase până atunci doar câteva lecţii şi, între timp, nu mai era foarte interesată de a avea maşină, dar îşi dădea seama că nu putea renunţa la această idee dacă vroia să fie total independentă.

Era pe punctul de-a intra în biroul şcolii de şoferi, când o siluetă musculoasă cu păr negru, creţ îi atrase atenţia.
Bărbatul vorbea ceva cu recepţionera, după care o sărută şi se-ndreptă spre ieşire, sub privirea mirată a Annei.

Mike Forster - căci el era - acolo, în Middleborough! Trebuia să fie deja în Belfast. Să i se fi întâmplat ceva acolo, un accident, poate, în urma căruia să fi fost trimis înapoi? Annei îi treceau prin minte tot felul de gânduri negre când se-ntâlni faţă în faţă cu el.

- Ce mai faci, Anna? spuse el cu jumătate de gură, stacojiu la faţă.

- Sunt bine. Cum a fost în Irlanda?

Mike scoase imediat o ţigară şi dură atât de mult ca s-o aprindă, încât Anna nici nu mai spera să-i răspundă.

- Planul a căzut! Apoi mi-am pierdut slujba ... am fost şomer, Anna. Sincer! Nu puteam să te rog să mă susţii financiar, continuă el, evitându-i privirea.

- Stii bine că te-aş fi ajutat. Patty e una din prietenele tale? Stiam că tocmai s-a căsătorit. Anna ştia că recepţionera tocmai se-ntorsese din luna de miere.

- Da ... O prietenă de-a mamei. Uite, Anna ... N-am putea să reluăm relaţia noastră de-acolo de unde am întrerupt-o? Ai promis că mă vei aştepta.

Nici n-ai fost plecat! Si-apoi se pare că te descurci foarte bine şi fără ajutorul meu.

Cum Mike o prinsese de mână, Anna şi-o trase cu

putere şi plecă imediat.

Mike n-avea nevoie de ea. Mama şi Paul n-aveau nevoie de ea. Si, cu siguranţă, nici Rick! Era singură, dar niciodată nu se va putea elibera de Rick Alexandre, chiar dacă n-aveau să se mai întâlnească niciodată.

în ceea ce-l privea pe Mike, Anna se lămurise de firea lui duplicitară; îşi amintea acum că numele recepţionerei era Patty Forster şi putea face pariu că prenumele soţului acesteia era Mike. Nu numai că el nu fusese niciodată în Irlanda, dar nici măcar nu intenţionase. Totul fusese un truc pus la cale pentru a o determina să facă dragoste cu el. Si, când planul i-a eşuat, s-a consolat cu prima venită.

Anna aştepta, tăcută, să ajungă în Jersey. încă se mai simţea uşor ameţită când taxiul o lăsă în faţa pensiunii familiei Alexandre. Era o clădire din cărămidă, mai mare decât îşi închipuise - mai degrabă un hotel.

Nici acum nu-i venea să creadă că avusese această îndrăzneală. Cum putuse să vină aşa, fără măcar să rezerve cameră, mizând pe faptul că, fiind după Paşte, va fi deschis?! Da, dar chiar dacă era la începutul sezonului, era foarte posibil să nu mai găsească locuri.

Recepţionera îi spuse că putea rămâne până sâmbătă, pentru că, începând de-atunci, erau rezervate toate camerele.

Pentru Anna, era foarte bine şi aşa.

De fapt, de ce venise? Era absurd: ea, în Jersey, iar Rick, la distanţă de mile - doar îl văzuse în cantina spitalului cu o zi înainte de plecarea ei.

Si totuşi, ştia de ce venise: aici, în casa părinţilor lui, se va simţi mai aproape de el. Părinţii lui îi vor vorbi despre el, îi vor împărtăşi amintiri despre copilăria lui ... Nu-l va avea niciodată pe Rick, dar va avea o mulţime de frânturi de imagini din care, în serile lungi de singurătate, să-i recompună imaginea atât de dragă.

Abia în dimineaţa următoare o putea întâlni pe doamna Alexandre, care era deocamdată în capitală, în St. Helier, într-o călătorie de afaceri.

Până atunci, se putea plimba în voie, respirând aerul proaspăt de mare.

Jennifer şi Paul urmau să se căsătorească săptămâna viitoare, iar ea hotărâse să locuiască mai departe la Millstones până la apariţia primului cumpărător.

Anna renunţă în scurt timp la plimbare, pentru că în drumul ei întâlnea numai perechi de îndrăgostiţi.

N-ar fi trebuit să vină; uitase că Jersey era unul din locurile preferate pentru petrecerea lunii de miere. Oricum, avea numai trei zile la dispoziţie, dar, după surpriza produsă de hotărârea mamei ei de a se căsători şi după dovada josniciei lui Mike, simţise pur şi simplu nevoia de a evada.

Doamna Alexandre era încântată de venirea ei, şi cum era de aşteptat, vorbi cu mare plăcere despre fiul ei.

- Rick nu mi-a spus că vii! Te simţi bine? îţi place camera?

Doamna Alexandre se purta cu ea ca o adevărată mamă şi, după atâtea luni de cenzurare a propriilor sentimente, Anna simţea nevoia să-şi descarce sufletul şi întreaga poveste ieşi la lumină, inclusiv faptul că Rick nu credea povestea referitoare la Paul şi la mama ei.

Si, în atmosfera aceea atât de plăcută şi de intimă, în timp ce doamna Alexandre o mângâia pe păr şi-i şoptea cuvinte de alinare, Anna, spre uşurarea ei, adormi chiar acolo, pe canapea, cu capul în braţele acesteia.

Fusese tratată ca un membru al familiei şi plecase cu sufletul plin de clipele plăcute petrecute

acolo.

Ajunsă acasă, orice speranţă, oricât de slabă de împăcare cu Rick se spulberă şi singura ei şansă de a rezista zilelor lungi şi pustii ce-aveau să urmeze era de-a munci până la epuizare.

Doamna Jenkins se arătă încântată de aerul proaspăt cu care susţinea că se-ntorsese Anna şi, când ieşi din încăpere, aceasta constată cu surprindere că, de la biroul tatălui ei unde se aşezase, o privea chiar Rick Alexandre.

înainte ca Anna să-şi poată da bine seama ce se întâmplă, acesta se ridică şi ajunse din câţiva paşi lângă ea, cuprinzând-o în braţe.

- De ce naiba ai plecat la Jersey? Am crezut că înnebunesc de îngrijorare până a telefonat mama. Ah, Anna!

Cum voi putea trăi cu tine? De fapt, cum aş putea trăi fără tine?! Anna îl privea cu ochii mari de uimire. Cu omul acela, niciodată nu putea fi sigură de nimic. Era ca argintul viu: acum îl aveai şi-n clipa următoare îţi aluneca printre degete.

- Să înţeleg că ţi-a fost dor de mine?! Parcă aparţineam doctorului Tester ...

- Ah, Anna, n-am crezut niciodată asta cu

adevărat. Am vrut să cred, totul ducea spre această concluzie şi totuşi ... speram să fii raţională. Auzi! Să mă refuzi pe mine pentru el! Nici o femeie n-ar fi putut face o asemenea prostie ... Am crezut la un moment dat că eşti însărcinată ... atunci, când ne-am întâlnit în magazinul de jucării ... mai ales când ţi s-a făcut rău ...

- Mi s-a făcut rău când ai spus că vrei copii. Mi-am imaginat că Beth Sinclair şi cu tine aţi conceput deja unul.

- Beth a umplut un gol; a fost un episod amuzant, dar pe tine te-am dorit întotdeauna şi te doresc şi acum. Vreau să ne căsătorim, aşa că n-are rost să ne mai certăm.

Zâmbetul Annei era dulce-amar.

Dorinţă, nu iubire.

Nici un cuvânt de iubire.

Dar nu mai conta - în sufletul ei era suficientă iubire pentru amândoi.

Nu mai rămaseră să bea ceaiul oferit de doamna Jenkins, ci plecară spre casa lui.

încredinţându-şi fără nici o reţinere, cu toată încrederea trupul şi sufletul lui Rick, Anna se simţi pe deplin răsplătită.

Ce altceva decât aceasta putea fi cu adevărat, dragostea! O singură umbră continua totuşi să existe în acel paradis: nici momentele celui mai pur extaz nu reuşiseră să-i smulgă lui Rick un cuvânt de iubire, astfel încât, pe jumătate adormită în braţele lui, Anna se-ntreba dacă nu cumva pentru el totul se reducea la o simplă atracţie fizică.

Sunetul ascuţit al telefonului întrerupse orice gând.

- Da, bine, sunt acolo în douăzeci de minute, spuse Rick oftând, apoi, smulgându-se dintr-o ultimă îmbrăţişare a Annei, se pregăti să plece spre cazul urgent care îl aştepta. îmbracă-te şi tu, te las la Millstones.

Fericită, Anna coborî în faţa casei şi. întorcându-se pentru a-i mai face o dată semn cu mâna, văzu cum buzele lui rosteau, în sfârşit, acel "Te iubesc" care o făcea să cânte de fericire.

Dăruise şi primise tot ce putea fi mai bun în numele dragostei.

Jersey va fi locul cel mai potrivit pentru luna lor de miere, hotărî ea intrând în casă.

Sfârşit